

Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương

Contents

Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12: Lần Đầu Đứng Trước Đám Đông	30
13. Chương 13: Hát	32
14. Chương 14: Hai Cuộc Sống	36
15. Chương 15: Hai Cái Ôm	38
16. Chương 16: Bạn Gái Hờ	41
17. Chương 17: Bắt Cóc Bắt Ngờ	43
18. Chương 18: Nạn Nhân Của Vụ Bắt Cóc	46
19. Chương 19	48
20. Chương 20: Tổ Tình	50
21. Chương 21: Tình Cảm Đầu Dễ Cho Đi	53
22. Chương 22: Tình Cảm Đầu Dễ Cho Đi (2)	55
23. Chương 23: Lại Bắt Cóc	57
24. Chương 24: Sau Con Mưa! Trời Lại... Sáng	59
25. Chương 25: Sau Con Mưa! Trời Lại... Sáng (2)	61
26. Chương 26	63
27. Chương 27	65
28. Chương 28	68
29. Chương 29	71
30. Chương 30: Làm Quen Người lạ	73
31. Chương 31.	77
32. Chương 32.	79
33. Chương 33: Tôi Chỉ Làm Hội Viên Cho Riêng Cô Thôi	82
34. Chương 34 Bối Tình Yêu	85
35. Chương 35.	87
36. Chương 36	90
37. Chương 37: Thám Hiểm Khu Rừng Của Trường	92
38. Chương 38: Thám Hiểm Khu Rừng Trường (2)	94
39. Chương 39: Bạn Thân Chí Cốt	96
40. Chương 40	98
41. Chương 41	101

42. Chương 42: Lễ Kỷ Niệm	103
43. Chương 43	105
44. Chương 44 Sau Lễ	107
45. Chương 45	109
46. Chương 46	111
47. Chương 47: Quay Trở Lại	114
48. Chương 48: Công Việc Mới	117
49. Chương 49: Anh Yêu Em	119
50. Chương 50	122

Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương

Giới thiệu

Trong truyện Xa Nhau Đủ Rồi! Về Thôi! Anh Thương phần đầu là nói về sự bình dị của một cô nàng sinh viên, nhưng c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-nhau-du-roi-ve-thoi-anh-thuong>

1. Chương 1

Câu chuyện được kể vào buổi đêm muộn của bảy năm trước, sau khi ông trùm tòa cao ốc nổi tiếng “Thiết Cung” vì là một người văn võ song toàn nên xung quanh ông luôn có rất nhiều kẻ thù, ông cũng là một tuyển thủ takondo danh tiếng lẫy lừng và cũng có rất nhiều người đã tự nộp mạng trước mặt ông, để được như ngày hôm nay, ông đã phải hạ được biết bao mạng người để đổi lấy sự sung sướng như vậy, đi đâu bên ông cũng có rất nhiều người mặc đồ đen kín được ông gọi là vệ sĩ đi bảo vệ mình, ông sống tại biệt thự sang chảnh kế bờ biển lớn ở với con trai ông và vợ ông đã qua đời từ khi sinh con mình, trước kia ông chỉ là người thường nhưng từ sau khi vợ qua đời một mình ông nuôi con mình khôn lớn, ông đã làm rất nhiều mình ông đã gây dựng nên tòa cao ốc lớn như vậy, thế nhưng một ngày đẹp trời như mọi ngày khác ông đang ngồi ăn cơm cùng con trai mình bữa ăn đó có thể được gọi là bữa ăn cuối cùng của ông.

Bàn ăn ngoài trời với đầy đủ các món ăn hảo hạng và hiếm có, hai bố con ăn và tâm sự chuyện với nhau, lúc này cậu bé mới chỉ mười ba tuổi nhưng cậu rất thông minh và lém lỉnh, cậu luôn được người bố che chở cho cậu và không để cậu chịu bất cứ tổn thương nào, bữa ăn kết thúc hai bố con ngồi uống trà và ăn trái cây.

Một tiếng sóng biển vỗ vào bờ, chuyện này quá đỗi quen thuộc rồi, nhưng hôm nay ông thấy khác hơn mọi lần tiếng sóng này con mang theo cả cơn gió lạ làm bụi bay và đàn vệ sĩ cũng phải đứng vững nếu không có thể bị thổi đi không thương tiếc, ông bế con mình vào nhà và cho cả người làm vào hết trong biệt thự khóa trái cửa lại.

Được một tiếng nhưng nhìn ra ngoài ông không hề thấy cơn gió kia có ý dừng lại, dự cảm không lành, đôi chân ông muốn ra ngoài đó xem cảnh chuyện gì đã xảy ra mà sao cơn gió ấy lạ đến vậy, ông đứng ở cửa cầm chắc khóa cửa thì giọng con trai ông vang lên

- Bố đừng ra đó, nguy hiểm lắm – giọng nói có chút nước mắt quan tâm ông rất vui.

- Không sao, bố sẽ vào ngay thôi con hãy yên tâm nhé – ông trấn an con mình rồi bước tới ôm cậu con trai.

Ông đứng dậy bước gần tới mở cửa đi ra ngoài, cậu con trai đến gần hơn và nhìn mọi hành động của bố.

Ông cầm cây dù vì ngoài bụi mù mịt và có cảm giác là mang theo hơi nước mưa từ biển, ông đứng nhìn ngó xung quanh một lượt không thấy hiện tượng gì lạ cả nhưng cây dù của ông cầm đã bị bật ngược lên từ bao giờ, bỗng trước mặt ông xuất hiện một ông thầy nhà chùa và có bộ râu bạc trắng trong tiếng sóng bụi đầy mọi thứ cảnh vật đều đen mù mịt và cây cỏ còn có thể bay lượn nhưng ông lão ấy khuôn mặt phúc hậu ấy lại không hề có phản ứng sợ hãi mà vẫn cứ bước ngược lại với cơn gió mù mịt, thầy chùa bước tới đầu người

ông tỏa ra khí sáng tới đó cho tới khi gần tới ông bố thì dừng lại vừa lúc làn gió lạ ấy cũng tan đi mọi thứ lại trở về yên tĩnh như bình thường.

Trên người thầy mặc bộ đồ màu vàng, trên tay cầm chuỗi hạt và lăm bầm gì đó, ông không còn ngạc nhiên khi sự xuất hiện đó nữa, cả hai đứng đó một lát thật lâu, sư chùa đã nói gì đó với ông, nụ cười trên môi ông tắt ngấm, thay vào đó ông thả cho cây dù xuống đất về mặt hồi lỗi, quay người nhìn lại cậu con trai của mình, mỉm cười và vẫy tay vì sự ra đi của ông.

Biết được chuyện xảy ra, cậu bé mở cửa bước ra ngoài gọi lớn và khóc rống rã.

- Bố ơi, bố ơi, bố đi đâu thế?

- ... - ông cùng vị sư chùa kia đã bay lên trên và không dừng lại, cậu bé chạy được một lát thì người hầu đã đuổi tới và chạy theo cậu chủ nhỏ, không ngừng gọi.

- Cậu chủ ơi, nguy hiểm dừng lại đi cậu chủ - quản gia lâu năm của biệt thự là ông Mon, rất trung thành và bảo vệ cậu chủ chưa một lần rời bỏ.

.....

- Bố ơi, đừng đi bố - hấn vã mồ hôi rồi tỉnh lại, chỉ là một giấc mơ, hầu như tối nào hấn cũng mơ giấc mơ ấy, giấc mơ đã từ bảy năm trước và không ngừng gọi bố mình thế nhưng vẫn là sự im lặng và không có câu trả lời.

- Cậu chủ, mời cậu chủ xuống dùng bữa – ngoài cửa là Mon nói vọng vào biết cậu chủ mới tỉnh và còn mơ giấc mơ đấy nữa.

Mon thở dài ngao ngán, năm đó Mon cũng cố gắng mà không thể làm ông chủ trở về, Mon còn buồn hơn vì từ sau khi ông chủ rời khỏi thì cậu chủ không cười, cũng không nói chỉ khóc một mình trong phòng, không ăn uống gì suốt ba bốn ngày, vì cậu chủ còn nhỏ nên sẽ dễ suy nhược bất đắc dĩ Mon phá cửa vào thì cậu chủ đã lăn ra đất, lập tức gọi bác sĩ tới và bác sĩ nói đúng theo những gì Mon nghĩ “cậu chủ bị suy nhược cơ thể do nhịn ăn nhưng sẽ khỏe lại nhanh thôi”.

Cũng từ hôm đó cậu chủ lãnh cảm với tất cả mọi người xung quanh, bình thường cậu nói rất nhiều, cười cũng nhiều nữa nhưng giờ thì khác rồi, nhưng nỗi khổ tâm của cậu chủ ngoài bố ra thì chỉ có Mon là người hiểu rõ nhất, nỗi khổ của con trai tài phệt cũng được gọi là con của trùm mafia tầm cỡ, đi đâu cũng có vệ sĩ bảo vệ nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

.....

Tạm gác lại ông trùm mafia, chúng ta sẽ vi vu đi tìm kiếm nữ chính, chúng ta sẽ được tới một nơi khá xa thành phố nhộn nhịp được gọi là một xã nằm trong một thị trấn, tới đất nước mà được mệnh danh là “Nhất gái Gia Lai”.

Các sĩ tử vừa mới kết thúc kỳ thi Đại học được gần một tháng, nhân vật chính là nhỏ 19 tuổi sống trong một gia đình khá giả, quê gốc của nhỏ là ở Hà Nam nhưng vì một số chuyện nên gia đình nhỏ chuyển vào Gia Lai sinh sống cũng được bảy năm rồi, đợt này nhỏ thi Đại học ở Thành phố Hồ Chí Minh, đáng lý ra là nhỏ nên trở về quê thi nhưng cái tính thích được đi đây đó của nhỏ không cho phép nhỏ trở về đây, nhỏ muốn được lên Sài thành được cùng bạn theo bè thế là nhỏ đăng ký thi ngay tại trường Đại học quốc tế.

Nhỏ tốt nghiệp chỉ là bằng khá thôi, thế nhưng sau khi tốt nghiệp nhỏ đã tập trung cho việc học và ôn thi được học trong Sài thành, nên suy nghĩ phải cao hơn là học ở quê mình, nên nhỏ rất cố gắng ôn thi, hơn nữa gia đình nhỏ nếu xét về bảy năm trước lúc mới vào đây thì cuộc sống rất khổ cực, nhưng dần rồi bố mẹ nhỏ đã cố gắng nuôi nhỏ và em gái nhỏ, ba năm sau đó thì nhỏ có thêm cô em út nữa, giờ cuộc sống đã khá giả hơn trước, căn nhà cũng được xây tươm tất và rộng rãi rồi, ăn uống đã đầy đủ và không thiếu thốn gì, nhưng bố mẹ nhỏ đã già đi nhiều, nhỏ muốn học giỏi và có nghề nghiệp ổn định để sau này không để bố mẹ chịu khổ nữa, và nhỏ đã chọn trường lớn để tập trung cho ôn và thi, sau khi thi xong nhỏ cũng có vẻ hài lòng với bài thi của mình, giờ đây là giây phút nhỏ ngồi hàn huyên tâm sự với mấy đứa bạn thân từ ba năm cấp ba, nhà cũng gần nhau lắm chỉ cách ba mươi cây thôi à (gần lắm đấy), tụi nhỏ đang ngồi trong tiệm trà sữa mới mở ở thị trấn này gần trường cấp ba của bọn nhỏ.

- Đào em, trường cậu có kết quả chưa thể - bạn nhỏ là Trà em cũng thi ở Sài thành như nhỏ, nhưng khác trường là trường Đại học Tôn Đức Thắng cách xa thật xa trường nhỏ.
- Chưa đâu, mới thi được một tháng mà – nhỏ cười tươi với Trà em.
- Sao kỳ thế trường tớ thông báo là ba hôm nữa có kết quả mà.
- Cái trường tớ rộng lớn nhiều sinh viên thi vào chắc là họ chấm lâu nên chậm kết quả ấy – nhỏ hút một hơi trà sữa rồi thông thả giải thích cho Trà em.
- Mà đề bữa cũng vừa tầm chứ không quá khổ nhỉ - hai cô bạn của nhỏ là An và Hà tới sau, cũng nghe ít nhiều được chuyện mới diễn ra.
- Hai người tới sau nha, sao trễ vậy thi thổ thổ nào, tốt cả chứ - nhỏ chêu đùa.
- Thi Trà nói đó, đề cũng vừa tầm với mà, hơn nữa hai bọn tớ thi cùng trường cũng thông báo như trà là ba hôm nữa có kết quả - Hà nhanh nhẩu, chỉ phục vụ mang thêm hai cốc trà sữa ra bàn của nhỏ.
- Sao trường tớ chưa thấy thông báo gì hết ta – nhỏ nhăn nhó, cái trường nó là trường Quốc tế cơ mà, đáng lý phải nhanh hơn mấy trường khác chứ.
- Thôi chắc cũng vài ngày là nó báo ấy, chúng ta cứ ở nhà mà đợi đi học thôi, à mai chúng ta đi siêu thị “Vĩ Yên” đi mua ít đồ để chuẩn bị hành trang làm “sinh viên nghiêm túc” – Trà em háo hức nói với cả nhóm. An và Hà cũng thi tại Quy Nhơn, đơn giản vì cả hai thích tắm biển ấy mà.
- Oker... - nhận được sự đồng thanh cái rụp của ba cô bạn.

Sau đó bốn người con gái ngồi tám đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, mà chủ yếu là về chuyện làm sinh viên nghiêm túc ấy mà.

Ba ngày sau nhỏ đang ngủ trưa nhận được cú điện thoại của ba cô bạn, đầu tiên là Trà em.

- Đào em, tớ đậu rồi này họ mới gửi giấy về nhà tớ ui mừng quá, cậu thì sao – niềm vui đến cực điểm của cô bạn nhỏ làm nhỏ cũng vui lây.
- Đã nha, ăn mừng đi, mà giấy báo khi nào nhập học thế để chúng ta tổ chức ăn mừng – nhỏ thầm chúc mừng cho Trà em.
- À, còn một tuần nữa cơ, chúng ta hẹn nhau quán nhậu cũ khi nào mà đều có kết quả nha, tớ phải gọi hai người kia xem thế nào mới được – Trà em vui vẻ cười tươi rồi qua điện thoại.

Sau đó là An và Hà gọi nhỏ cũng là niềm vui tương tự khi cả hai đều đậu trường mình mong muốn thật hạnh phúc quá đi.

Thả lỏng người giờ đây chỉ còn mình nó là chưa có kết quả thôi, nằm ngủ cho tới chiều, tỉnh dậy vẫn chưa có kết quả gì làm nhỏ cảm thấy buồn, ba cô bạn thì nhau nhắn tin mà nhỏ chỉ nói chưa, họ cũng hiểu cho nhỏ.

Một tuần lễ sau đó, nhỏ nghĩ chắc là mình rớt rồi nên mới không được thông báo gì, nhỏ đã hẹn bạn tới quán nhậu “Bờ sông” để hàn huyên tâm sự khi cả bốn người sắp phải chia xa nhau rồi, nhỏ cũng buồn vì mình chưa có kết quả nhưng biết sao giờ thôi thì gắng ôn sang năm thi lại vậy.

Ngồi nghe ba cô bạn cười tươi và nói chuẩn bị cái này, cái kia để sắp xếp cho buổi đi học Đại học thì nhỏ lại buồn, ba cô bạn không nói và an ủi nhỏ thôi họ cũng hy vọng nhỏ đậu lắm chứ.

Ra về nhỏ chạy xe máy về nhà mà tâm trạng nhỏ không vui lên được, trời lúc này cũng gần mười giờ, bình thường nhỏ không bao giờ về muộn đây là lần đầu tiên nhỏ xin phép bố mẹ cho nhỏ về muộn một hôm, vì đường về nhà nhỏ có một đoạn đường khá ít nhà ở, nhỏ chạy khoảng ba cây số thì có điện thoại, bây giờ chỗ nhỏ đã có điện đường sáng rồi nên cũng không còn sợ hãi như mấy năm trước, dừng lại nghe điện thoại những căn nhà gần đó cũng đóng cửa ngủ hết cả chỉ có mình nhỏ thôi, cuộc gọi là của mẹ nhỏ hỏi xem nhỏ về chưa, sau khi trả lời xong nhỏ cất điện thoại vào ba lô và đeo lên, đang chuẩn bị nổ máy đi về nhỏ nghe được giọng con trai.

2. Chương 2

- Sao học về muộn thế em – tên con trai đó gầy gò như bị xì ke ma túy, rồi thêm vài tên nữa tóc nhuộm đủ màu, quần áo cũng đủ màu không kém, nhỏ nghĩ nếu là ban ngày có người lại tưởng cột đèn xanh đỏ thì chết.

- Em câm à – tên khác thấy nhỏ im lặng chẳng nói gì.

- Tôi... - nhỏ ấp úng.

- Ở lại chơi với bọn anh một lát đi, cô em cũng xinh gái mũm mĩm nữa anh thích – tên khác tới gần nó hơn, nhưng nó quát lớn.

- Tránh ra.

- Hung giữ quá nhỏ, anh lại thích người cá tính như em đây – tên mà nó nhận xét là bị xì ke đó tiến lại gần nó hơn.

Ngay tức khắc nó xem được qua ti vi cách xử lý tình huống khi gặp mấy tên cướp, nhưng đây không phải cướp nó nghĩ thế, rồi nhanh chóng dựng xe và tháo chìa khóa xe bỏ ngay vào túi, đường khi này vắng vẻ chẳng có ai mà nhỏ nghĩ nếu có thì họ cũng chẳng dám ra giúp đâu, bởi nhìn mấy tên xác xơ này cũng đủ làm họ bỏ chạy mất dép.

- Em làm gì vậy, bọn anh chỉ chê em tí thôi mà – giọng nói càng bốn cọt càng khiến nó tức điên lên, khi này nó tức giận hơn.

- Bọn mày bị điên à, hay ma nhập bọn mày, giờ này éo ngủ đi ra đường làm gì vậy hả? mấy tên nghiện kia – dường như nó biết bọn chúng là người thế nào rồi, chửi mắng không thương tiếc.

- Cô em thông minh, biết vậy thì mau đưa tiền cho bọn anh đi mua thuốc rồi bọn anh tha cho – các tên khác cười cợt.

- Tao không ngu, hơn nữa tao cũng không có tiền đâu – nhỏ thẳng thắn.

- Không thì giao xe lại cho bọn anh cũng được – tên khác nhìn xe máy của nhỏ, xe bố mẹ nhỏ mới mua được vài tháng chiếc xe đời mới có hiệu là “RSX” nhỏ tức điên lên.

- Ngon thì bọn mày lấy thử tao xem.

- Nhỏ cũng gan miệng đấy, lên đánh nó cho tao – tên đầu đàn xì ke nói rồi ba tên khác cũng gầy gò như bị xì ke xông lên.

- Bọn mày như que củi thế này, tao thổi cái là bay chứ đòi đánh tao á, mơ đi nha.

Nhanh như chớp nhỏ được đi học mấy cái thế võ đơn giản để phòng thân, nhỏ mới học được ba tháng thôi vì đường về nhà nhỏ tối, vậy nên nhỏ năn nỉ mãi bố mẹ mới cho đi, sau khi học được ba tháng thì nhỏ nghĩ là tạm ổn nên không học tiếp nữa, khi nào cần thiết thì nhỏ sẽ tiếp tục học võ, giờ đây nhỏ vận dụng hết những cái học được vào “trận đấu” với mấy tên xì ke này.

Hai tên xì ke xông lên, nhỏ giơ chân đập bụng tên kia và dùng tay vả vào mặt tên còn lại, hai tên yếu ớt mòng tơ đâu chịu được ngã lăn ra đất, hai tên còn lại cùng xông lên, lần này nhỏ mạnh chân hơn, dùng chân đá mạnh vào chỗ hiểm của tên đầu đàn và dùng tay, vận ngược tay của tên còn lại kêu cái “rắc” giống như là xương muốn lìa khỏi tay rồi ý, cái tên bị nhỏ vả nhẹ thì vẫn còn sức đứng dậy đánh, nhưng nhỏ tháo ngay cái mũ bảo hiểm ra và giơ cao trước mặt tên đó.

- Muốn không?

- ... - tên đó lắc đầu lia lịa, nhỏ cười rồi cũng “phang” cho tên đó một cái nhẹ thật nhẹ, vào vai rồi đồng dạng tuyên bố.

- Đừng để tôi còn gặp lại các người nữa – nhìn những thân ảnh mảnh mai nằm dưới đất đau đớn, nhỏ cũng cảm thấy hơi ác nên nói thêm.

- Hôm nay tôi không vui vì bị trượt kỳ thi đại học lớn nên cũng mạnh tay, coi như các người tốt số nên mới gặp tôi, nếu gặp phải mấy chú công an xã giả dạng thì các người bị bắt hết rồi, thôi thì tôi chỉ có từng này thôi này đi nhậu trả hết mất rồi, gia đình tôi cũng không khá giả gì, từng này nhưng cũng đủ cho các người dùng thêm lần cuối, mau mà hồi lỗi đi đừng dính vào mấy cái nguy hiểm này nữa, có ngày không tìm thấy xác nữa đâu, tôi sẽ thường xuyên lui tới chỗ này, các người khôn hồn thì tránh xa ra đừng để tôi nhìn thấy đấy – nhỏ để lại tờ năm mươi ngàn rồi đội mũ lên xe chạy về, mỉm cười coi như mình làm được việc tốt.

Mấy tên kia chắc đầu óc bả đậu hết cả lượt, nhặt tiền của nhỏ lên rồi tức tốc đi mua thuốc để thỏa mãn thú vui của mình.

Dừng trước cổng nhà, nhỏ khê mở cổng to màu đen trước mặt rồi dắt xe vào tới hè thì lấy chìa khóa ra khóa cổng, nhà nhỏ có cái sân phía trước khá là rộng rãi nhà được xây kiểu nhà ống dài, có hai phòng ngủ và một phòng khách và phòng bếp phía cuối nhà, đường luồng của nhà nhỏ được bố thiết kế to và rộng, dùng làm chỗ ngồi ăn cơm có thể chứa được ba mươi người, cạnh nhà nhỏ còn có cái nhà ván ngày xưa gia đình nhỏ ở, nhưng giờ xây nhà mới rồi nên nhà đó tạm gọi là bếp nhỏ, để khi có cỗ bàn thì sử dụng bếp củi để nấu ăn, còn bình thường là nấu bếp ga trên nhà, xung quanh nhà nhỏ là vườn mẹ nhỏ trồng ít rau để đi chợ bán, được rào chắn cẩn thận và xây gạch phía trước để tránh bò bê vào ăn rau, nhà nhỏ còn có bốn cây xoài, một cây mít, hai cây na, một đàn mía và một hàng củ sắn được trồng xung quanh nhà, nếu nhìn tổng thể thì trong xóm nhà của nhỏ được gọi là sạch sẽ và đẹp nhất ở đó, vì được xây một cách đầy đủ, có cả cổng cửa hàng hoàng không như ngày xưa, thường thì nông thôn ít nhà có cổng.

Mở cửa cạnh nhỏ dắt lên nhà được lát đá hoa sậm màu, nhìn cho đỡ buồn ấy mà, nhỏ thấy cả nhà đã ngủ hết rồi, nhưng vẫn để điện ngoài hè và đường luồng cho nhỏ về, mở tủ lấy chai nước ô long “tủ lạnh nhà nhỏ có rất nhiều đồ ăn và nước uống” nhà nhỏ cũng như bao nhà nông thôn khác nuôi gà, lợn, rồi cả bò nữa, mấy con cún mà này biết nhỏ về nên mấy chú cún quẫy đuôi mừng rỡ.

Xong xuôi vào phòng lấy bộ đồ đi tắm và nhận được tin nhắn từ Trà em, Hà và An chủ yếu là hỏi nhỏ về nhà chưa, rồi bảo nhỏ là mai bọn bạn đi tới trường nhập học rồi từ sớm, tầm năm giờ sáng theo chuyến xe khách mà bọn bạn đã mua vé, nên nhỏ sẽ chẳng ra tiền được, sẽ phải xa nhau một thời gian rồi, chắc vài tháng ấy mà. Trả lời xong hết lượt nhỏ nhìn qua cô em gái ngủ ngon lành, nhỏ nhắm mắt nằm ngủ cho tới tận sáng và nhận tin nhắn từ ba cô bạn “hẹn gặp lại sau nha các sĩ tử”.

Và cuối cùng thì niềm vui rồi cũng tới với nhỏ, sau giờ ăn cơm trưa, cả nhà nhỏ đang ngồi ăn tráng miệng trái cây thì chú đưa thư từ xã mang xuống nhà nhỏ phong bì thư, nhỏ đang suy nghĩ trong đầu nên chạy ra lấy và được chú xã nói thêm.

- Cái này chú xin lỗi nha, thư đến từ một tuần rồi mà chú quên mất chưa mang đến cho cháu được, cái này chắc chắn là điểm thi của trường đại học mà cháu mong muốn đúng không, chúc mừng cháu nha.

- Vâng, không sao đâu chú ạ, cảm ơn chú nhé – nhỏ vui vẻ nhận lấy và mang vào nhà.

Mở phong bì ra và nhìn thấy điểm số của mình, và còn có cả giấy báo nhập học nữa, không nghi ngờ gì nữa chắc chắn là nhỏ đậu rồi nhỏ vui mừng lắm, bố mẹ và em nhỏ cũng vui không kém, thế là nhỏ được đi học rồi, ngay tức khắc nhắn tin cho ba cô bạn thân thông báo tình hình, ai cũng chúc mừng nó thời gian nhập học trùng khớp như ba cô bạn kia, nên bố nhỏ tức tốc đi mua vé ngay ngày mai nhỏ được vào sài thành nhập học.

Chúng ta quay lại với hần thôi, này giờ nữ chính chiếm hơi nhiều diện tích rồi nhỉ, cũng tại vì nam chính ít nói quá nên nữ chính nói luôn rồi.

Bảy năm trôi qua hần đã trưởng thành hơn rất nhiều, cũng theo gót bố mình là học võ và giờ cũng gần như là giỏi như bố mình, nhưng giấc mơ về người bố bị một ông sư chùa đưa đi luôn hiện hữu trong đầu hần, tâm trí hần bị chiếm trọn bởi giấc mơ ấy, và mỗi lần tỉnh dậy người hần đều mệt mỏi, vã mồ hôi có lần hần phải uống thuốc cả một thời gian dài để trấn tĩnh tâm trí, hần cũng cho người đi lục khắp các chùa, để hồi tưng tích nhưng kết quả vẫn là con số không tròn trĩnh.

- Vẫn chưa có kết quả sao – hần xỏ tay túi quần nhìn Mon, hần lạnh nhạt nhưng không lạnh nhạt với Mon.

- Dạ chưa ạ, cậu chủ đừng lo lắng rồi chúng ta sẽ tìm ra ông chủ ạ, mời cậu chủ dùng bữa - Mon cung kính.

- Được rồi, lát tôi tới công ty – hẳn nhàn nhật.

- Cậu chủ... cậu có nên đi học đại học không ạ, tôi sẽ cho người bảo vệ cậu chủ.

Mon thoáng buồn vì từ khi ông chủ ra đi thì cậu chủ dường như lơ là việc học hơn, bình thường cậu chủ đạt giải thì giờ chỉ là trung bình, kết thúc lớp 12 tới giờ cũng được một năm rồi, mà cậu không học đại học chỉ lo cho việc ở công ty, nhớ lại ngày trước ông chủ có dặn Mon phải chăm sóc cậu chủ nếu như không có ông ở bên, cho cậu chủ đi học đẳng hoàng.

- Học ư... - hẳn đôi mắt buồn ấy rất buồn.

- Dạ vâng ạ, bây giờ các sĩ tử đang nhập học để chuẩn bị cho năm học đại học mới, chỉ cần cậu chủ thích thì sẽ được đi học luôn mà không cần thi đâu ạ - Mon cung kính, mon cũng đã được ông chỉ hướng cho cậu chủ học trường Đại học quốc tế rồi, cũng đã chuẩn bị đầy đủ hồ sơ và mọi thứ xong xuôi cả rồi.

- Để tôi suy nghĩ sau – hẳn phẩy tay cho Mon lui ra ngoài, hẳn dùng bữa xong thì cũng tới công ty.

Vì một vài trục trặc nhiều người còn nghĩ là tòa cao ốc như rồng mất đầu, bây giờ nhiều người đã không xin vào đây làm nữa, và cũng không được đứng đầu như trước nữa mà hiện đang xuống thứ năm thôi, chỉ còn những người trung thành với ông Thiết Cung nên còn ở lại chống trụ, và phụ giúp hẳn rất nhiều nên mới còn trong top.

Chỉ có hẳn và Mon và một vài người làm biết chuyện sự ra đi đầy bí hiểm của ông Thiết Cung thôi, báo chí hay bất cứ ai tới phỏng vấn hẳn đều khước từ câu trả lời, theo sau là một dàn vệ sĩ nên cánh nhà báo cũng đành bất lực mà rút lui, nhưng vẫn cho người thường xuyên theo dõi chuyện xảy ra với hẳn, những chuyện đời tư xung quanh hẳn luôn khiến nhà báo dòm ngó.

Sau khi yên vị trên ghế ngồi tầng thứ 101 của tòa cao ốc, hẳn mệt mỏi nhìn đồng giấy tờ trước mặt chất cao như núi, không một ai xin vào tòa cao ốc này làm việc cho nên hẳn đành làm hết mọi việc còn lại, Mon cũng phụ giúp hẳn rất nhiều.

Giờ nghỉ trưa thì có Mon mang cơm tới bởi hẳn rất ít lộ diện ra ngoài nhà báo sẽ không tha cho hẳn, nên Mon thường xuyên mang cơm tới cho cậu chủ cũng thành thói quen, vả lại hẳn chỉ thích ăn mỗi cơm do Mon nấu thôi, rất hợp khẩu vị.

Trên xe hẳn được Mon chở về đi ngang trường Đại học quốc tế, nhìn xung quanh thấy rất nhiều sinh viên chắc là đang ngắm trường, hẳn tự dưng nói Mon dừng xe một chút, theo ý cậu chủ Mon vui vẻ.

Hẳn mở cửa xe bước xuống trước con mắt ngỡ ngàng của tất cả các sinh viên ở đó, một vài gia đình giàu có thì biết hẳn nên nói con mình tránh xa một chút, hẳn cũng vô tâm thôi phía sau hẳn có Mon và bốn tên vệ sĩ theo hầu, hẳn ngang nhiên đi vào thăm quan ngôi trường một lượt, và các sĩ tử khác thấy hẳn con gái thì ngưỡng mộ vì độ đẹp trai lại sang giàu của hẳn, nhưng không dám chụp hình vì có mấy tên áo đen kia, con trai thì có chút tiếc nuối cả về gia thế và nhan sắc không bằng hẳn, hẳn đi tới đâu là học sinh ngợp ruồi tới đó vẫn thản nhiên đi không nhìn lại làm gì, dạo một lượt rồi hẳn cũng lên xe ra về.

Chỉ là hẳn muốn xem thử trường nổi tiếng quốc tế nó như thế nào thôi mà, cũng không tới chút nào, còn ý tưởng đi học thì hẳn vẫn chưa quyết định ngay được.

3. Chương 3

Vì là nhỏ đậu vào trường nổi tiếng nên hôm nay nhỏ chuẩn bị rất nhiều thứ như: quần áo, vở bút... đi học, còn được sự dặn dò rất kỹ lưỡng của người mẹ thân yêu, nhỏ âm ừ nghe và gật đầu nhanh chóng, nhỏ thì vào trường với số điểm gần như là tuyệt đối, nhỏ cũng không nghĩ là mình giỏi như thế, bố nhỏ thịt con gà và mua rất nhiều đồ ăn coi như là ăn mừng nó đậu Đại học, nói thế chứ bình thường ở nhà thịt gà và đồ ăn nhà nhỏ đâu có thiếu đâu, chỉ là ăn cho may mắn để học tốt ấy mà, hai cô em nhỏ có vẻ buồn lắm đấy, quãng đời sĩ tử của nó sắp bắt đầu rồi.

Trong sài thành có con của chú tên Đạt sẽ đưa nhỏ đi tìm phòng trọ hoặc là ở ktx tùy nhỏ, lúc đi thi thì bố nhỏ đưa đi rồi, cũng biết trường rồi, nên lần này không cần theo nhỏ vào tìm phòng nữa, nói thì nói thế chứ họ hàng của nhỏ trong sài thành cũng không phải ít mà suy ra là toàn chú bác thuộc dạng nhà lầu xe hơi,

lần thi Đại học đã được bố nhỏ đưa đi vào nhà các cô chú chơi rồi nên nhỏ biết, trong đây thì nhỏ thuộc dạng là đàn chị của con các chú kia ý mà, nhưng nhỏ không có ý định lợi dụng gì họ đâu nhé, chú nhỏ nghĩ ý bảo nhỏ vào ở nhà cô chú cho tiện đi học, không thì nói con chú chờ đi học cũng được đằng nào thì thằng Đạt con chú cũng học tới lớp mười là không học nổi nên chỉ ở nhà chơi game suốt thôi, bố mẹ bảo lấy vợ mà chả có ma nào lấy cả, nhỏ cười tủm tỉm rồi từ chối khéo thôi, chứ cái kiểu sinh viên đi học xa nhà ở nhà cô chú sẽ có cái gọi là “mất tự do” giả dụ nhỏ đi chơi về muộn là bị mắng, không thì mách bố mẹ rồi họ lại lo lắng thêm, nhỏ muốn ở một mình cho thỏa thích tự do và đi đây đi đó chơi.

Nhỏ đọc rất nhiều thông tin về quãng đời sinh viên với mì tôm và sự thiếu thốn đủ thứ, cười mỉm chắc vào đây mua sẵn thùng mì trước đằng nào thì cũng phải trải qua hết ấy mà.

Bây giờ nhỏ đang đứng ở bến xe chờ xe tới và đưa nhỏ đi học thôi, bến xe khi này rất đông người chủ yếu là sĩ tử như nhỏ cả, nhỏ không thích mang nhiều thứ nên nhỏ chỉ có một cái valy, và nhỏ nói mẹ muốn nhét gì vào đây thì nhét miễn sao vừa là được, đơn giản là nhỏ không thích cồng kềnh, bố nhỏ chở nhỏ ra xe và ngồi chờ.

Nhỏ còn nhớ là mẹ cho nhỏ hai triệu tiêu trong một tháng và tiền để nộp học phí nữa mẹ nhỏ đã gửi vào thẻ nhỏ rồi, khi nào đóng thì ra rút thôi, mà mẹ còn bảo tiêu tiết kiệm thôi nhưng nếu hết thì cứ gọi về nhà nói bố gửi cho, nhỏ cười tít mắt, rồi nhớ lại mẹ nhỏ dặn trong valy nào là: chăn, gối, sữa, trái cây, nước uống kêu nhỏ mang vào để mà ăn dần hết thì mua mà ăn chứ đừng nhịn làm gì, nhỏ lại mỉm cười khi mẹ vẫn là người hiểu mình nhất.

Chiếc xe tới nơi và nhỏ được chú lơ xe cất valy dưới gầm xe, bố nhỏ còn cho nhỏ thêm 100k để đi đường ăn uống, nhỏ leo lên xe giường nằm số giường là bảy, rồi nhìn lại bố ở dưới sau khi các sĩ tử lên đủ hết thì xe dần dần chuyển bánh, nhỏ vẫy tay chào bố, chẳng hiểu sao nước mắt nhỏ không tự chủ mà rơi xuống, quay người nhìn lại thì bố nhỏ cũng ngồi lên xe máy về, nhỏ nằm ở tầng hai và sát tấm kính, nên nhỏ cứ nhìn bố nhỏ mãi cho tới khi lấp bóng thì thôi, nhỏ biết gia cảnh nhà mình và cũng như bao nhà khác, bố mẹ nào cũng muốn con mình thi và học trường nổi tiếng, để sau này có việc làm không như những đứa nhà giàu kia, chả làm gì cũng có tiền tiêu mà bố mẹ lại được làm công chức nhà nước, đợt này nhỏ đậu vào trường Quốc tế cũng coi như là nhỏ không phụ công bố mẹ đã nuôi nhỏ mười mấy năm trời và đặt niềm tin rất nhiều vào nhỏ, nhỏ tự hứa là sẽ không làm bố mẹ thất vọng.

Mở điện thoại đeo tai phone nghe nhạc, nhỏ nghe trúng phải bài “Nhật ký của mẹ” lại khiến nhỏ nhớ nhà hơn rồi, nếu như người ngoài nhìn vào thì nghĩ nhỏ là con nhà có điều kiện, nhưng lại không thích khoe khoang vì nhỏ ăn mặc rất đơn giản, là áo thun màu đỏ ôm vào người, cái quần bó đen mái tóc màu đen được búi lên, cái tướng của nhỏ được gọi là mũm mĩm và chiều cao khiêm tốn, nước da trắng nõn không tì vết làm nhỏ nổi bật giữa đám đông, hơn hết là khuôn mặt hơi tròn và đôi môi nhỏ xíu màu hồng nhím mà yêu, nếu như nhỏ ăn mặc sang chảnh thì các hotgirl khác chưa chắc đã đua kịp, huống gì giờ nhỏ chỉ ăn vận đơn giản thôi và đặc biệt là cái điện thoại hiệu “Gione G5” màu trắng màn hình cực to 5.5 inch đó cũng là chiếc điện thoại mà nhỏ thích nhất, từ giờ về sau nhỏ không hề muốn xài cái khác cho dù khi đó nhỏ đã có điều kiện để mua cái xịn hơn, tính ra tiền thì cái đó chỉ có giá dưới bốn triệu thôi, nhưng kiểu dáng hình chữ nhật vuông bốn góc làm nhỏ thích thú hơn.

Nhỏ nằm ngủ và hẹn giờ nghe nhạc khoảng mười phút là nhạc tự tắt. Trước đó thì nhỏ cũng kịp nhắn tin cho Đạt.

- Mai chị tới sớm đó em ra đón chị nhé

- Oker chị

Nó yên tâm chìm vào giấc ngủ.

.....

Hắn lại tới công ty như mọi ngày và làm công việc như mọi khi trên tầng 101 của tòa cao ốc, ai mà yếu tim sẽ không thể ở trên này lâu hơn được.

- Thưa tổng giám đốc, chuẩn bị tới giờ họp giao ban rồi ạ - Mon trong công việc xưng hô rất lễ phép, hơn nữa chưa được sự cho phép của chủ tịch là bố hắn Thiết Cung nên chưa thể gọi hắn là chủ tịch.

- Được rồi – hẳn cũng ký xong tập bản thảo, hẳn càng không nghĩ gì về chức vụ hay cách gọi của mình, đứng dậy với lấy áo khoác rồi cùng Mon tới họp.

Vất chân chéo trong cuộc họp giao ban, hẳn cũng rất bàng hoàng khi có thêm một đối tác làm ăn mới muốn đầu tư vào tập đoàn hẳn, trong khi người muốn ra không được, đây lại muốn chui đầu vào rọ, nhưng hẳn cũng không biểu lộ gì ra mặt cả chỉ nhìn người đàn ông đã ngoài năm mươi giải thích mọi lý do mà ông cho là thích hợp để đầu tư vào cao ốc của hẳn, sẽ làm cao ốc nâng lên một bậc cũng bởi vì vị trí của đối tác này là thứ sáu.

Và sau khi ông trình bày xong thì con gái của ông, cô gái có nét đẹp kiều kỳ, cô đeo cặp kính với gọng màu trắng nhìn rất ra dáng người chừng chạc, đứng dậy tiến tới gần hẳn và đặt trước mặt hẳn bản thảo của tập đoàn nhà cô.

Có vẻ hơi run nên cô gái đã lỡ tay làm đổ cốc nước lên áo hẳn, đôi lông mày hẳn khẽ nhíu lại, cô gái cảm giác sợ hãi và bàng hoàng, cúi đầu xin lỗi rồi rút trong lúc cấp bách cô chỉ kịp lấy khăn tay của mình lau đi thôi, mọi người không khỏi bàng hoàng.

Nói mới nhớ là hẳn từ trước tới nay, phải nói là từ bé tới giờ hẳn chưa bao giờ nhìn bất kỳ người con gái nào, trong khi xung quanh hẳn thì xếp hàng dài mong mỏi, là người ở với hẳn từ bé Mon biết hẳn chưa từng tiếp xúc với người con gái nào, ông cũng rất lo cho cô gái này, chỉ cần cái nhíu mày của hẳn là mang tới bao nhiêu sự rắc rối cho người gây nên tội.

- Dừng lại – cảnh tượng trước mặt hẳn là người con gái xa lạ đang động lên người hẳn, điều mà trước nay chưa ai dám làm, hẳn rất tức giận.

- Dạ tôi... tôi xin lỗi tổng giám đốc – cô gái xin lỗi rồi rút.

- Tôi sẽ xem qua bản thảo này, cuộc họp kết thúc tại đây – hẳn nhìn cô gái đang cúi đầu trước mặt mình, nhìn một lượt hẳn đã tha cho cô gái bởi trong tim hẳn nhói lên một cảm giác nào đó khó tả, nếu là người khác hẳn không bao giờ tha cho dễ dàng như thế, hẳn đứng dậy và cùng Mon bước đi.

Những vị chức vụ khác cũng hiểu được phần nào nên họ tới an ủi hai bố con ngơ ngác kia.

- Một khi tổng giám nói là xem qua thì chắc chắn sẽ được chọn nên hai người yên tâm nha – vị quản lý marketing nói.

- Dạ vâng, cảm ơn trưởng phòng – bố cô gái cúi đầu cảm ơn.

- Ấy sớm muộn gì chúng ta cũng là cùng một thuyền hơn nữa ngài còn là chủ tịch của tập đoàn lớn, chúng tôi chỉ là nhân viên thôi, còn phải nhờ chủ tịch và tiểu thư giúp đỡ nhiều – quản lý phòng khác nói và cười.

- À vâng – cô gái đỡ bớt sợ hơn và cười nhẹ.

Trên xe Mon chở hẳn về mà trong tâm trí hẳn chỉ hiện lên người con gái khi nãy.

- Dạ cậu chủ có tâm sự gì sao ạ - Mon lễ phép nhìn qua gương chiếu hậu.

- Cô gái đó – hẳn nói lấp lửng

- Dạ đó là tiểu thư Trần Lâm An là con một của Trần gia – Mon đã được xem qua lý lịch của cô gái đó.

- ... - hẳn không nói gì thêm cả, nhắm mắt và nghĩ về cô với cái tên Trần Lâm An.

Mon có chút rạo rức trong lòng, cách biểu hiện khác thường của cậu chủ là sao? Bình thường chắc chắn cậu chủ sẽ cho kẻ đó nhẹ là rời khỏi và nặng là phá sản, thế nhưng cậu chủ lại nhu mì hơn với con gái không lẽ cậu chủ cảm giác thích rồi.

.....

Chiếc xe khách của nhỏ đã dừng tại bến xe vào lúc sáu giờ sáng rồi, nhỏ kịp gọi cho em Đạt tới đón và nhỏ ngồi chờ trong nhà chờ xe, vì lần trước đi thi nhỏ đã bắt gặp những trường hợp xe ôm rồi, bến xe rất đông người và đặc biệt là có những người rảnh rỗi, không biết làm gì chỉ đi lang thang trong bến xe, để chờ người nào ngu ngơ mới vào mà không biết đường đi, họ sẽ giúp đỡ nhưng sau khi đi tới nơi, thì họ đòi vài chục nghìn có thể là trăm nghìn tiền công, bởi bến xe rất rộng, người lần đầu tiên đặt chân xuống chắc chắn

không biết đi đường nào hết, bến xe này đêm cũng như ngày khi nào cũng đông đúc cả đặc biệt là dịp nhập học của sĩ tử thì càng đông hơn, nhỏ chọn được cái ghế trống còn sót lại trong nhà chờ, nhìn cảnh người nằm la liệt vì bị say xe mà nhỏ cũng muốn choáng.

Nhỏ mở điện thoại rồi gọi cho bố mẹ thông báo là nhỏ đã tới và em Đạt cũng đang trên đường tới đón nhỏ, nên bố mẹ nhỏ bớt lo hơn, cảm giác xa con thì chắc bố mẹ nào cũng giống như nhỏ thôi.

Ba mươi phút sau thì điện thoại nhỏ cũng reo, nhỏ biết ai rồi đấy mỉm cười nghe máy sau khi định vị được vị trí nhỏ kéo vali đi ra phía Đạt, nhỏ thoáng nghĩ nghe chú nhỏ là bố Đạt nói, từ nhà chú ra bến xe gần lắm sao Đạt đi lâu thế nhỉ.

- Chị Đào – Đạt vẫy tay cao lên cho nhỏ thấy, mỉm cười nhỏ đi tới gần Đạt.

- Đạt – nhỏ có chút nghi ngờ nhìn Đạt.

Đạt ngồi trên con AB cái tướng thì mũm hơn cả nhỏ nữa, mặc nguyên bộ đen.

- Chị đợi em lâu không – miệng nói tay lấy mũ bảo hiểm đưa cho nhỏ rồi với cái vali nhỏ mà đặt lên đằng trước xe.

- Không lâu đâu khoảng ba mươi phút thôi à, nhanh lắm – nhỏ nhận cái mũ rồi ngồi vọt lên con xe xịn cùng Đạt đi về, chọc Đạt, cả hai đang chạy trên đường, nhỏ chép chép miệng “đường đông vãi”, Đạt cười cười rồi kể công mình dậy sớm.

- Chị cũng biết là em phải dậy sớm rồi còn vscn thay quần áo, may là em còn chưa ăn sáng đấy nhá, giờ chị em mình đi ăn rồi về nhà em.

- Em ngon nhỉ, đi đón chị, chị dặn trước là xe tới sớm mà em không dậy sớm được à, chỉ có em mới thế thôi chứ chị ở nhà là dậy từ năm giờ rồi đấy.

- Haizzz... nhà chị khác nhà em mà, nghe bố em nói nhà chị có con gì gì đó chuyên dậy sớm nên nhà chị phải dậy mà chăm sóc nó, nhà em chả có con gì, có mỗi con mèo bé tí tẹo, cho nó ăn khi nào chả được mà đôi lúc nó còn chả buồn ăn nữa cơ, còn ngủ thì nó ngủ nướng còn hơn cả em, nên dậy sớm chẳng có việc gì để làm hết à.

- Đúng là khác nhau quá mà, nhà chị là làm nông với mấy con gì gì đó là con bò, con heo, con gà còn con mèo tin tin nhà em thì cho nó nhịn cũng được, con mèo nó mà nằm gần em nó chả muốn dậy đâu.

- Chị chê em đấy à, tối qua em chơi game tới bốn giờ sáng giờ em ngủ được có hai tiếng là phải dậy rồi, chị thấy có tội em không chứ.

- Chị biết em quá mà, người gì đâu mà ngủ như heo à đâu con heo nhà chị nó dậy sớm lắm ấy, em được xếp vào hạng con “siêu siêu lười” mới đúng, mà em cày game thế thì được cái gì.

- Thì em nạp tiền nâng cấp đồ hiếm và lực chiến cao thì sẽ lọt top BXH giữ những vị trí cao mà ai cũng mơ ước... bala... bala... - nhỏ và Đạt cứ nói tùm lum chuyện trên đường về nhà Đạt.

Sau đó Đạt để vali đồ của nhỏ trong nhà Đạt lúc này chú đã đi làm rồi, còn cô thì ngủ chưa dậy nên nó chưa chào được ai cả, Đạt chở nó đi ăn sáng trước đó thì nó kịp vscn nhé.

Cả hai dừng tại quán phở mắc nhất ở đó, ở chỗ của Đạt đúng là thành thị, đâu như chỗ nó đất đai thừa thãi đầy ra, mà ở đây giờ nó mới hiểu “đất chật người đông” chỉ một mảnh đất có khi chỉ bằng cái phòng khách nhà nó thôi, nhưng người ta vẫn ở được mà còn mở cả quán ăn nữa, nó nghĩ cho tiền có khi bố mẹ nó cũng không thêm ở ấy chứ.

- Chị ăn gì, ở đây có phở bò, bún bò, bún bò Huế... - Đạt và nhỏ ngồi cái bàn hai người.

- Chị thích ăn phở bởi sáng nào bố chị cũng nấu cho chị ăn – nhỏ cười híp cả mắt và kể công sức của bố nấu cho mấy chị em nhỏ ăn.

- Cái gì, chị không nấu mà để bác nấu à, con gái mà làm biếng – nói rồi Đạt nhìn qua cô nhân viên kêu một phở tái và bún tái.

- Chị không có làm biếng chỉ là chị nấu không được ngon mà bố chị nấu ngon mà – nó lí nhí.

- Đúng là bác chiều mấy chị quá đấy, nhà em sáng đến ăn ngoài không thì mua về ăn, bố em cũng vào bếp nấu nhưng chỉ ngày nghỉ thôi à – Đạt thăm ngưỡng mộ bố nhỏ.

- Đúng rồi, em ngủ như thế mà ăn uống gì chứ.

Lát sau cô nhân viên mang hai tô nóng hổi ra trước mặt nhỏ, nhỏ ăn được vài miếng, mà cũng may là cơ thể nhỏ ăn được tuốt các kiểu gia vị, nên các món trong này họ bỏ đường vào mà nhỏ ăn ngon lành, chợt nghĩ “nếu cho bố mẹ ăn chắc họ đổ đi mất” rồi cười, Đạt cũng chả hiểu sao nhìn nhỏ rồi cười một mình.

4. Chương 4

Hoàn thành công việc ăn uống ra tính tiền, nhỏ cũng hoảng hồn khi đắt như thế những một trăm nghìn hai tô, đúng là giàu có khác ăn cái gì cũng khác người thường, nhỏ có ý trả lại tiền cho Đạt thì nhận được cái cốc đầu đau điếng, và cái giọng nói thăm cảnh “chị mà cũng có tiền trả á, sinh viên có mấy tiền đâu, để dành đó mà dùng cái khác, lát em cho thêm” nhỏ thoáng buồn, chê nhỏ nghèo chứ gì, hích nhưng nhỏ cũng không làm được gì cả, sau đó Đạt hỏi nhỏ thích ở ktx hay là ở trọ nhỏ đáp gọn là ở trọ đi, ktx đông dễ mất đồ lắm, nhỏ học kỹ những cái cần thiết trong quãng đời sinh viên rồi mà, nhưng trước hết thì nhỏ trở về nhà Đạt ngủ một giấc cái đã, về nhà Đạt mà cô vẫn chưa dậy nên Đạt nói nhỏ lên phòng trên tầng ba mà ngủ đối diện phòng Đạt đấy mà, nhà Đạt nhiều phòng lắm nên thoải mái đi.

Nhỏ được Đạt dắt lên phòng và còn nói phòng cô là tầng hai, mở cửa Đạt giới thiệu trong phòng có giường, gối nệm rồi có cái điều hòa nữa, đây là nhà vệ sinh, phòng rộng rãi to hơn cả phòng ngủ nhà nhỏ, nhà Đạt có bốn người mà có những sáu phòng tha hồ mà ngủ, nhỏ nằm xuống cảm giác thật thoải mái, chưa được lâu nhỏ nghe thấy tiếng Đạt chơi game phòng đối diện chả ngủ được, bước qua phòng Đạt.

- Em hét to quá chị không ngủ được – mở cửa nhỏ hậm hực, Đạt nghe nhạc chả nghe nhỏ nói, nhưng nhìn qua kính máy tính thấy nhỏ, Đạt mới bỏ tai nghe quay đầu thấy, mặt nhỏ hậm hậm cũng hiểu chút ít.

- Hi hi, em nghe nhạc có biết gì đâu

- Sáng em nói là ngủ được hai tiếng, giờ ngủ đi chứ?

- Em hết muốn ngủ rồi, em chơi lát em ngủ sau

Nó hậm hực đi ra nhưng Đạt gọi lại.

- Ê chị heo, có muốn nghe nhạc cho dễ ngủ không?

- ... - nhỏ quay người lại rồi cười gật đầu cái rụp. Nghe nhạc là sở thích từ bé của nhỏ rồi.

- Vào nằm đây em mở nhạc cho nghe, phòng đó không có nhạc đâu.

Thế là nhỏ bị Đạt dụ, nằm trên giường Đạt, nhỏ chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, Đạt thì mở nhạc cho nó nghe mở vài bài hát trong list nhạc mà Đạt rất thích, nhỏ đang đóng tai lên mà hưởng thụ nhưng ai ngờ nhỏ cảm thấy bị hồng lồ tai luôn ý, Đạt mở nhạc sàn mà toàn gái xinh nhảy điên đảo cái loa máy tính Đạt vặn hết volumn, rồi cái đầu lắc lắc cái tay bấm game lia lịa, nhỏ nhìn chỉ muốn phi cho Đạt một đôi dép vào đầu thôi, nói là nhạc dễ ngủ mà lại thành nhạc dễ nhảy.

Thế là Đạt mở nhạc khác cho nhỏ, nhạc này có vẻ không xập xình nhẹ nhàng hơn thế nhưng khi cất tiếng hát, à không phải là cất tiếng đọc thì nhỏ nghe như tự kinh, Đạt mở nhạc phạt cho nhỏ nghe mới ghê chứ, nhỏ chẳng thích tạo nào, đứng phắt dậy đi về phòng mà Đạt kéo tay nhỏ lại xin lỗi rồi cười, lần này Đạt mới mở nhạc đúng ý mà nhỏ thích, đó là trang nhạc trong này luôn cập nhật nhạc mới, và nhạc nghe rất là chất lượng đấy nhé, mỗi tháng sẽ có một tệp bài hát mới, nhỏ cũng chẳng giận nữa mà nằm ngủ quèo một giấc ngon lành, Đạt nhìn nhỏ ngủ rồi mỉm cười “chị heo dễ thương quá” tiếp tục công việc chơi game của mình.

Nằm ngủ đó rồi cũng tới gần trưa nhỏ tỉnh dậy, điện thoại kêu là bố mẹ nhỏ gọi hỏi nhỏ đang làm gì, cả nhà đang ngồi ăn cơm trưa nên gọi cho nhỏ ấy mà, nghe được giọng ở nhà mọi người đang vui vẻ, nhỏ cũng vui lắm, nói chuyện xảy ra từ sáng giờ và giờ đang nằm ngủ, xong bố mẹ cúp máy.

Nhỏ nhìn xung quanh không thấy ai, mà thấy người mình nặng nề nhìn từ trên xuống thấy ngang bụng mình, có cánh tay để ngang người, nhìn qua thấy cái tên Đạt đang chếp chếp miệng, nhỏ nổi khùng lên đập một phát cho tên Đạt dạt vào tường lồm cồm mở mắt, nó trừng mắt bật dậy đứng thẳng lên điệu giọng nói, thở dài rồi xoắn một tràng.

- Thấy chị ngủ phòng em thì em qua phòng đối diện ngủ chứ sao ngủ cùng với chị thế hả, nam nữ lớn cả rồi, em muốn chị mách mẹ em sao, mà bảo sao chú nói em chẳng có ma nào thêm lấy là vậy đó, ăn với ngủ còn không biết phân biệt đâu là chỗ nên và không nên ngủ nữa, hừ, bực mình

- Chị thì, ai biểu chị ngủ dễ thương quá chị, làm em ngồi ngắm mãi rồi lên ngủ chung luôn khi nào không hay lỗi đâu phải do em đâu – Đạt bị đập bụng đau đớn mà tỉnh dậy, nghe bà chị xoắn một tràng mà chẳng nói được câu nào.

- Em im ngay cho chị, dậy mau chở chị đi tìm phòng trọ với tới trường nhập học nữa – nhỏ nghe Đạt nói cũng chút mủm lòng nên bỏ qua, dù sao cũng không ai làm sao cả, nói rồi nhỏ đi ra khỏi phòng luôn.

- Ô chị heo, đợi em coi – Đạt cũng theo nhỏ.

Xuống dưới nhà nhỏ thấy có cô đang nấu ăn, ngay lập tức bụng nhỏ réo lên, mặc dù mới ăn tô phở những năm mươi nghìn mấy tiếng trước, nhỏ chào cô rồi lấy trong valy ra ít đồ cho cô coi như làm quà và cho cháu cô một trăm ngàn nữa rồi vào phụ cô nấu ăn, nhỏ biết chẳng đáng là bao nhưng nhà nhỏ có sao cho vậy thôi mà, cô cười rồi nhận quà của nhỏ xong cùng nhỏ nấu ăn luôn.

Đạt ôm cái nhà vệ sinh mãi mới chịu ra, nhà bếp của nhà cô to bằng cái phòng khách nhà nhỏ, có bộ bàn ghế ăn rất mắc tiền phía trước cũng có một bộ ghế ngồi cũng rất mắc nữa, nhỏ nghĩ “nhà mình cũng có nhưng chắc bằng nửa giá thôi, he he” nói là phụ giúp cô nấu mà chủ yếu là ngồi nhặt rau, xắt cà rốt, cà chua... còn nấu là phần của cô hết, hai cô cháu vừa làm vừa nói chuyện với nhau rất vui vẻ, cô nghĩ lần hai nói nhỏ ở lại nhà cô rồi kêu thằng Đạt chở đi học, trường cũng cách chỗ cô mười cây thôi à, nếu sợ bất tiện thì cháu lấy xe nhà cô mà đi học thích chiếc nào thì đi chiếc đấy, nhà cô bây giờ mua oto rồi nên ít đi xe ga lắm, bỏ không thôi à.

Nhỏ cười rồi từ chối khéo, nhớ lại những thứ đồ ăn hay phòng ngủ từ sáng giờ ở nhà cô, nhỏ thật muốn ở lắm nhưng mà trong đầu nhỏ vẫn nghĩ là không nên mềm lòng, rồi nhỏ lắng chuyện khác thôi, nghe tiếng xả nước trong nhà vệ sinh cạnh đó nhỏ mỉm cười với Đạt “giờ mới chịu ra cơ đấy”

- Ê chị heo, khi nào bụng em khó tiêu thì nhờ chị nhé – Đạt cũng chịu ra đang đứng ngay ngoài cửa xoa xoa cái bụng rồi thở phào nhẹ nhõm.

- Được thôi nhưng lần tới chị không nhẹ tay như vậy đâu – nhỏ cười cười.

Cô cũng tham gia vào cuộc nói chuyện của nhỏ và Đạt, mà cả hai chỉ cười rồi nói trên trời dưới đất thôi, không nói chuyện chính gì cả, nên cô cũng không hỏi nữa.

Lát sau thì chú cũng về, nhỏ ra chào chú rồi chú hỏi chuyện sáng giờ thằng Đạt nó có đưa đón nhỏ đi học không, nhỏ vui lắm khi cô và chú đều quan tâm nhỏ nhiều như thế, nhưng nhỏ không mềm lòng đâu nhé, chui tọt xuống bếp dọn cơm rồi ngồi ăn cơm với cô chú và cả Đạt, bữa ăn vui vẻ cũng nhanh chóng kết thúc, cô chú cũng không nói nhỏ ở lại nhà nữa vì nó toàn tránh câu trả lời thôi, nên nói Đạt tìm phòng sạch sẽ vào, mua tất cả đồ dùng trong phòng từ chăn gối nệm và bếp rồi xoong nồi,... chuẩn bị y như căn nhà nhỏ ấy, nó xua tay ra hiệu là không cần đâu tự cháu mua được ạ, chỉ cần Đạt chở cháu đi tìm phòng với cho cháu tham quan trường thôi là được rồi, không cần nhiều như vậy đâu, thế nhưng cũng chẳng làm khác được.

Chiều đó trước khi nó đi còn được Đạt véo má nhỏ, rồi cho nhỏ luôn con gấu bông màu nâu to gần bằng người nhỏ nữa, còn chiều “đây là em đấy, tối ngủ nhớ ôm em ngủ nhé, dễ ngủ lắm ý” cô chú cười với cậu con trai từng ấy tuổi mà còn trẻ con, nhỏ cũng méo mặt vì to thế kia làm sao nhỏ giữ được chứ, Đạt hiểu nhỏ nên đặt lên giữa cho nó ngồi rồi nhỏ ngồi sau giữ, cô tới và đưa cho nhỏ một tờ năm trăm ngàn, nhỏ giật mình nhìn cô cười cười rồi hốt hải nói “cháu không nhận đâu, sáng giờ cháu đã nhờ cô chú nhiều rồi mà” nhưng cái giọng khó tính của chú cất lên khi đó nhìn chú rất đáng sợ, nhỏ đành nhận cho cô chú vui và cảm ơn cô chú rất nhiều, rồi ngồi lên xe để Đạt chở nhỏ đi tới trường, nhỏ còn nghe được giọng cô chú phía sau “rảnh thì ghé nhà cô chú chơi nha Đào” nhỏ cười tươi lại.

Sau cả một buổi chiều tìm phòng thì nhỏ cũng ưng ý được cái phòng cách trường hai cây số và có xe bus cho nhỏ đi học nữa, vì nhỏ ở một mình, nên Đạt không đưa nhỏ tới mấy nhà trọ mà có nhiều phòng và các phòng còn đối diện nhau như thế rất bất tiện, nên Đạt rất mến nhỏ, kiếm cho nhỏ nhà trọ chỉ có bốn phòng duy nhất và cũng may là nhỏ tới sớm nên được cái phòng còn lại, phía trước có sân như vườn nhà, nói chung là rất oker và bà chủ già tuổi rồi nhưng nhà bà rất giàu có đấy, tính hiền lành dễ chịu nên nhỏ cũng rất ưng ý, phòng cũng rộng rãi và thoáng mát nhưng không có gác nhỡ chỉ nghe Đạt nói “có gác phòng sẽ nóng hơn” nên nó cũng không ý kiến.

Sau đó một chiếc xe ba gác chở đồ vào phòng nhỏ, sau khi sắp xếp mọi thứ xong xuôi, nhỏ mới dám lên tiếng, chưa kể là Đạt còn dẫn dò nhỏ dọn dẹp nhà cửa thể nào nữa cơ, nhỏ cóc nhẹ đầu vì Đạt nói ngu quá, mấy việc đấy với nhỏ chẳng đáng gì cả.

- Sao nhiều thế Đạt, có mấy cái chị đâu cần thiết đâu, chuẩn bị thế có lỗi quá không?

- Không sao mà chị heo, cứ để đấy đi rồi sẽ có lúc chị dùng tới mà.

- Hết bao nhiêu tiền chị gửi lại, những thứ này chị thấy không cần thiết mà.

- Được rồi, chị cứ ngồi yên đó rồi em tính tiền cho nà!

- ... - ngồi im

- Đây tiền của chị đây, mau cầm lấy rồi dành đó mua đồ ăn trong ngày mà ăn, giờ chiều rồi để mai em đưa chị nhập học với thăm trường nha, em về cày game cái đã – Đạt để trước mặt nhỏ hai tờ mà lúc trưa mẹ Đạt đưa nhỏ rồi vụt ra xe phóng đi, bởi Đạt biết cô chị heo này sẽ làm gì mà. Nhỏ ứ ớ rồi cũng không đưa được với chiếc xe máy đó.

Nhìn lại căn phòng một lượt nhỏ dọn dẹp tất cả mọi thứ ngăn nắp theo ý muốn của mình, rồi nhìn lại một lượt nữa nhỏ nghĩ “đây có phải là phòng của sinh viên trọ không nhỉ” phòng sạch sẽ lát gạch hoa cả trên tường, nhà vệ sinh cũng thế mà tính nhỏ lại thích đẹp, thế là nhỏ dạo ra chợ gần đó mua giấy dán tường rồi mấy cái chuông gió treo lên nghe cho vui tai. Tối nhỏ ngủ ngon lành trên cái nệm giày cả hai gang tay rồi ôm con gấu nâu to dùng nữa.

5. Chương 5

- Đã cho người tìm tới chùa thứ bốn trăm lẻ năm rồi thưa cậu chủ - một tên vệ sĩ được hăn cử đi tìm tất cả các chùa để tìm bố mình.

- Vẫn chưa thấy

- Vâng ạ, nhưng chúng thuộc hạ sẽ tiếp tục tìm kiếm ạ.

- Được rồi

Hắn cho người tìm tất cả các chùa trong và ngoài nước suốt mấy năm qua mà vẫn không có tăm tích gì, hăn thả chiếc điện thoại xuống ngồi thụp xuống giường vò đầu bứt tóc, ngả lưng xuống mệt mỏi “bố đang ở đâu chứ”.

Như mọi ngày hôm nay hăn tới cao ốc để đưa ra quyết định với tập đoàn Trần gia, hăn vẫn còn nhớ cái tên Trần Lâm An.

- Chào tổng giám đốc Thành Khang – chủ tịch Trần gia là ông Trần Đông Hải cúi chào hăn trong phòng làm việc.

- Chào ngài Đông Hải – hăn cười mỉm rồi ra bàn ghế tiếp khách và mời khách quý ngồi chúng ta bàn việc và đương nhiên là Trần Lâm An cũng tới và cúi chào hăn.

- Để không làm mất thời gian, hôm nay tôi mời ngài Đông Hải tới đây để hợp tác với cao ốc của tôi – hăn đưa tập bản thảo lần trước rất hài lòng.

- Thật chứ, thế thì tốt quá – Lâm An cô rất vui ra mặt và ông Đông Hải cũng không ngoại lệ.

- Tuy nhiên... - hấn nhìn Lâm An và nói.
- Tôi có thể mời An tiểu thư dùng bữa được chứ, không ngại thì cả ngài cũng đi cùng chúng tôi – hấn là Lâm An cũng thoáng ngạc nhiên “chúng tôi” như thân lẫn ấy, nhưng trong lòng cô có cảm giác rạo rức.
- Tất nhiên là được ạ, thế nhưng tôi lại thất lễ vì có việc, sẽ không phiền nếu như mình con tôi đi với tổng giám đốc đấy chứ - ông Đông Hải cũng rất vui vì người thương trường ai cũng hiểu và biết hấn là người thế nào, chưa kể tới việc bên hấn chưa có cô gái nào, con ông thật may mắn khi được hấn chú ý tới, một khi là người của hấn thì bất kỳ ai cũng không được phép động vào.
- Bố à... - Lâm An kéo tay áo bố mình, cô thì cảm thấy vui giống bố nhưng cũng là tiểu thư đài cát chỉ một lời mà đã bị dụ sao, dễ dãi quá đấy.
- Tiểu thư bận gì sao, vậy thì để khi khác cũng được – hấn nhún mày.
- Ấy con tôi không bận gì đâu tổng giám đốc, chỉ là nó có chút ngại khi lần đầu tiên đi với người khác giới – ông hiểu con ông, cũng như hấn cả mà, rồi quay sang con mình mỉm cười.
- Con đừng lo bố sẽ cho người tới chở con về.
- Nhưng con... - Lâm An ngập ngừng, cô rất bối rối.
- Tôi sẽ chở tiểu thư về lại Trần gia an toàn – hấn.
- Vậy phiền tới tổng giám đốc quá – Lâm An cười hiền, trong lòng hấn cảm thấy ảm áp.
- Vậy thất lễ rồi – hấn nhìn cô rất thích thú.

Thế là cô được chở đi ăn tại nhà hàng trên tầng cao nhất ở đây.

- Có vẻ tổng giám đốc là người thích độ cao nhỉ - hai người đứng trong thang máy không có ai cả, hấn bấm tầng thứ bốn mươi, còn cô thoáng sợ độ cao, nhớ lại khi qua cao ốc của hấn là cô đã lấy rất nhiều bình tĩnh mới có thể đứng vững được.
 - Tiểu thư không thích à, tôi sẽ chuyển xuống tầng thấp hơn – hấn định bấm ngược lại.
 - Dạ thôi ạ, làm việc ở cao ốc nên chắc chắn đây chỉ là tầng bình thường, tôi sẽ cố gắng quen dần – Lâm An cười cười.
- Ngồi bàn ăn dành cho hai người, Lâm An từ tốn kêu vài món, hấn cũng như cô thôi.
- Trong bữa ăn hấn và cô nói chuyện cũng xem như hiểu biết chút ít về nhau.
- Tôi nghe nói tiểu thư mới nhập học xong – hấn gấp miếng thịt nướng đưa lên miệng và nói.
 - À dạ, mới hôm qua tôi đi nhập học năm nhất tại trường quốc tế, qua tuần là bắt đầu đi học rồi – Lâm An cười hiền cũng gấp thịt ăn như hấn.
 - Vậy sao, học nhanh quá nhỉ - hấn cũng suy nghĩ đi học được rồi.

- Vâng, mà tổng giám đốc đang là sinh viên trường nào thế ạ, tôi mạn phép được biết không? – cô không hề biết về quá khứ và hiện tại của hấn, và hầu như không ai biết là hấn có đi học hay không nữa, nhưng họ đều nghĩ là để đạt được thành quả như thế thì chắc chắn đầu óc của hấn không phải bình thường.

- ... - hấn dừng việc ăn và nhún mày không biết trả lời cô thế nào vì hấn không đi học hơn một năm nay rồi.
- Tôi xin lỗi đã hỏi việc không nên – Lâm An thấy hành động của hấn cô thoáng sợ, người theo chủ nghĩa nhẹ nhàng như cô thì chỉ cần bị dọa nhẹ là cô cũng có thể run bắn người khiếp sợ, huống chi trước mặt cô lại chính là một con “sói” mà không một ai dám động vào.
- Không sao, rồi tiểu thư sẽ biết thôi – hấn nhếch miệng, chắc là nên đi học thôi.
- Dạ - cô cảm thấy được an ủi hơn.

Hấn chở cô về biệt thự Trần gia đợi cô vào nhà rồi hấn trở về, trên miệng nhếch lên cười hình bán nguyệt.

- Mon, tuần sau tôi sẽ đi học – sau khi tới nhà hấn thấy Mon và nói.

- Thật chứ ạ, cậu chủ không đùa tôi đấy chứ - Mon mừng như sắp khóc.
- Mon thấy tôi là người như vậy chưa? – hiểu cảm giác Mon nên hẳn cười cho Mon vui rồi lên phòng nghỉ, nhưng Mon nói với.
- Vậy lát cậu chủ cùng tôi tới trường một chuyến ạ.

Hắn giơ tay vẫy vẫy kiểu được rồi lát tôi đi, còn lại Mon cười chảy nước mắt tiếp tục làm việc của mình và rồi mừng thầm nữa “cậu chủ thay đổi rồi ông chủ ơi”.

.....

Còn nhỏ ngủ như heo ấy, nói là ở nhà ngủ năm giờ dậy nhưng có lẽ những chuyện hôm qua làm nhỏ mệt mỏi, cũng may mà Đạt “ráng” dậy phi qua phòng nhỏ từ sớm, gõ cửa tới lần thứ năm thì nhỏ mới dậy mở cửa, bà chủ ở đó mỉm cười, cả dãy bốn phòng, phòng nhỏ số hai và phòng số bốn một cậu thanh niên ở đó cũng ở một mình như nhỏ, chỉ hai phòng này là sinh viên, hai phòng còn lại là cặp vợ chồng đi làm từ sớm tới tận khuya nên rất ít thấy mặt.

- Ô Đạt, sáng nay có tuyết rơi hử - nhỏ mỉm cười đầu óc rồi bù còn ngái ngủ nữa ra mở cửa.
- Chỉ tại mẹ lên gọi em dậy sớm qua chở chị đi nhập học ấy, nếu không giờ em còn chưa lê thân dậy được đâu – Đạt hiểu ngụ ý chêm chọc của nhỏ rồi bước vào phòng nhỏ, thấy cách trang trí kiểu “diêm dúa” của con gái nhưng cũng rất bắt mắt khá là hài lòng.
- Được rồi, coi như em làm được việc tốt đi, ngồi đây đợi chị vsen – nó chui tọt vào rồi năm phút sau bước ra, đầu óc gọn gàng hơn được một xiu.
- À mà chị nói ở nhà ngủ dậy sớm lắm, chị lừa em đấy à, em gọi cả buổi sáng đấy.
- Chắc tại qua dọn dẹp phòng nên chị hơi mệt xiu, hì hì.
- Thôi được rồi, chị thay đồ rồi đi ăn với em xong chúng ta tới trường.
- Âu kê, đợi chị.

Thoắt cái nhỏ bước ra với mái tóc cột cao, cái áo phong trắng rất đơn giản nhưng ở ống tay xẻ nửa được đan bằng một sợi dây cùng màu và cái quần bó màu đen, với nhỏ thì mũm mĩm nên mặc màu tối một xiu cho nó “mi nhon”.

Cả hai đi ăn sáng rồi tới trường học, trước đó thì nhỏ cũng đi rút tiền đóng học phí và cầm hồ sơ để tới trường, nhỏ khoác cái ba lô hai quai màu đen sau lưng, rất ra dáng sinh viên rồi đấy.

Cả hai có mặt tại trường nhỏ cứ nghĩ như trong mấy bộ phim truyện, thì thường nhân vật chính tới nơi nào đó sẽ “không có nhiều người” nhưng, trước mặt nhỏ là gì đây “kiến à hay là kỳ không” sao mà đông thế không biết, kiểu này lạc là khó tìm à nha, trường quốc tế rất to và rộng rãi nhá, có những mười tầng học lặn, còn có cả cái sân trước và sân sau cực rộng rãi.

- Ngày nhập học mà chị, ít bữa đi học sinh viên được phân lớp rõ ràng sáng chiều, thì sẽ không nhiều thế đâu, chúng ta vào thôi chị - Đạt cũng biết chút ít.

Sau khi gửi xe thì Đạt cầm tay nó để dắt nó đi vì nếu không sẽ lạc, nó cũng hiểu và nắm chặt hơn.

Tìm mãi mới thấy cái phòng đào tạo của trường quốc tế, vì sân rộng quá mà người thì cũng không thấy ít tẹo nào, nhỏ cảm thấy ngộp thở khi người người đông thế kia, còn phải xếp hàng nữa, sau khi để phiếu nhập học ở trong đó thì nhỏ ra ghế đá, mà không có cái ghế nào trống cả, nhỏ và Đạt đành ngồi trên thành hành lang vậy chờ người đọc tên mình.

Sau gần một tiếng sốt ruột đợi ở ngoài, thì cái loa phát thanh cũng phát được tên của nhỏ và cả ngày tháng năm sinh, cộng thêm số điểm của nhỏ để khỏi nhầm lẫn với các sĩ tử khác, các sĩ tử trầm trồ ngưỡng mộ nhỏ, và cũng ráng mà nhìn cho được nhỏ vào đóng học phí, các thầy cô làm ở phòng đào tạo rất ngưỡng mộ nhỏ, vì điểm thi của nhỏ thật tuyệt đứng đầu trong danh sách những người thi xuất sắc nhất.

6. Chương 6

Hoàn thành thủ tục thì nhỏ cũng thở phào nhẹ nhõm, rồi đi ra ngoài tìm Đạt, cơ mà nhỏ không thấy Đạt ở đâu cả, gọi thì cũng không thấy bắt máy nữa chứ, nhỏ sốt ruột nhìn biển người trước mặt và xung quanh, xem có thấy Đạt ở đâu không nhưng không thể thấy vì quá đông, xung quanh nhỏ rất nhiều ánh mắt nhìn vì nãy đã được nghe xưng danh rồi.

Gọi đi gọi lại cũng không được, nhỏ nhắn một tin “chị ra cổng đợi em, khi nào ra thì gọi chị”.

Rồi nhỏ theo hướng nãy mà nhỏ không nhớ hướng nào, đi ngược lại với hướng ra cổng trước, nhỏ đi ra cổng sau mới ghé chứ, mà nhỏ thấy ở đây chẳng có ai cả (bà ni hay ghé người ta lo nhập học chứ ai lo đi lạc như bà) trước mặt nhỏ là cái sân rộng và rất rộng, nhỏ có thể suy nghĩ là nó khoảng năm cây số đấy (chém týt).

Cảm giác nắng nóng, nhỏ chạy vào hai bên có cây bóng mát ngồi đó rồi mở điện thoại xem có tin nhắn hay gì không mà vẫn không thấy gì cả, cạnh phía cây mát có cái ghế đá nhỏ ngồi thần thờ ở đó, giờ nhìn xung quanh nhỏ không biết phương hướng nào cả, nếu mà đi bộ thì chắc chân nhỏ rã rồi ra mất, nhỏ nghĩ “cứ ngồi đây không thấy thì Đạt sẽ tự đi tìm, nếu may mắn gặp được người nào đó thì mình sẽ hỏi đường”.

Nhỏ ngồi rồi nằm ra ghế ngủ luôn mới sợ chứ, ngủ cũng được một giấc rồi chứ ít ỏi gì, đang ngủ ngon nhỏ thấy ngứa ngứa cái cổ mình, theo bản năng thì nhỏ dùng tay gãi, mà chẳng may tay nhỏ động phải cái gì đó nó mềm mềm mà không phải nhỏ tí nào, cầm lấy cái vật mềm ấy lên giờ trước mặt rồi từ từ mở mắt ra nhìn, mở hé hé nhỏ thấy cái vật ấy ngọ nguậy rồi màu xanh xanh nữa chứ (các bạn biết cái gì rồi chứ) rồi nhỏ mở to hơn nhìn cái “con vật” màu xanh trên tay mình, nhỏ tự tưởng tượng ra là con đó rất khó chịu khi bị nhỏ “bắt cóc” và còn đang cười tươi với nhỏ nữa chứ và thế là...

- Haaaaaa... s-sâu - nhỏ hét toáng lên khi biết con đó là... c-con s-sâu (nhỏ rất sợ sâu).

Tiếng hét chói tai của nhỏ giữa buổi trưa nắng nóng, mà còn giữa cái sân rộng không một bóng người nữa chứ, thế nhưng thấp thoáng đâu đó, là cậu thanh niên trong chiếc áo sơ mi trắng quần đen và mái tóc đen tuyền, đang bước chân tham quan trường lần hai thì thấy nhỏ đang ngủ, nên không làm phiền bước đi tiếp nhưng khựng lại khi nghe giọng hét chói tai của nhỏ vang lên.

Người thanh niên đó chính là hấn, lần trước thăm quan nhưng hấn chưa tới khuôn viên sau trường và lần này, hấn tới nhập học nhưng rất đông và lại hấn là “vip” nên chỉ cần gọi một cú điện thoại là xong ngay, hấn muốn dạo mà không có quần gia và vệ sĩ, hấn quay người lại nhìn cô gái nãy nằm ngủ bất dậy và trên tay cầm vật gì đó hét toáng lên còn ném phăng đi không thương tiếc, hấn khẽ nhú mày.

Nhỏ sau khi bị con s-sâu làm cho ngứa cổ và hư thanh quản thì cứ gãi hoài chỗ đó thôi (thôi xong, ẻm đã bị dính trùy). Sau đó nhỏ phải phải xem trên người còn con gì nữa không, sau khi ổn thỏa thì nhỏ mới thở phào nhẹ nhõm rồi ngược mặt lên trên xem lý do vì sao nhỏ lại bị như thế, nhỏ rùng mình nhìn những tán lá trên cây ngay trên đầu nhỏ trụi trơ chỉ toàn là cọng, đó chính là thành quả của con sâu kia, ngó ngang ngó dọc xem có tên nào gần đó không thì bắt gặp hấn đang rảo bước đi.

- Anh anh gì ơi – nhỏ gọi rồi chạy ra theo hấn.

- ... - hấn dừng bước chân xoay người lại nhìn nhỏ chạy tới mình.

- Anh anh cho em hỏi đường ra cổng trước được không ạ - nhỏ lễ phép.

Nhìn cái người trước mặt mình “ôi đẹp trai làm sao” nước da trắng, cái mũi cao, khuôn mặt rất thu hút, cái tướng thì khỏi phải nói chuẩn cỡ nào, khuôn mặt lạnh, kiểu xô tay túi quần nhìn là biết toát lên vẻ “đại gia” rồi, nhưng mùi thơm trên người hấn có vẻ xịt quá đà, hoặc là nhỏ không quen mùi nồng nặc này nên vừa ngửi là nhỏ liền “hắt xì”, và không kịp che mũi hay quay đi chỗ khác, mà nhằm thẳng áo hấn trước ngực hấn bởi chiều cao của nhỏ chỉ tới vai hấn thôi.

Thấy biểu hiện không mấy thiện cảm, hấn nhú mày nhìn cô gái trước mặt từ dưới lên, chân đi giày hiệu nike nhưng là hàng chợ thôi, quần áo, tóc tai nhìn là hấn biết không thuộc tầng lớp như hấn, và cái cổ của nhỏ thì đỏ ửng lên, chắc là do tác nhân của tiếng hét khi nãy, còn cái tướng thì mũm mĩm nên khuôn mặt tròn trịa, hai má hồng lên do chạy nắng, và cái môi mỏng nhỏ nhắn rất là dễ thương, hấn nhìn cũng phải một lát sau mới thôi.

- Cô biết tên tôi – hẳn thấy nhỏ này giờ cứ anh anh thôi.
- Dạ em không biết chỉ là gọi bữa thôi trúng ai thì trúng – nhỏ cười.
- Được... theo tôi – hẳn nghĩ một lát rồi nói.

Nghe xong hẳn khá là tức giận cái gì mà gọi bữa chứ, chẳng phải như thế là xem thường hẳn sao, đường đường là Thành Khang, quản lý cả một cao ốc mà giờ bị con nhỏ không rõ lai lịch này làm trò cười, còn mặt mũi nào là tổng giám đốc chứ, hôm nay không cho con nhỏ này một bài học thì không phải là Thành Khang nữa.

Trong đầu hẳn rất chi là âm mưu nhá, này hẳn đi đúng đường ra cổng trước rồi thế nhưng vì giận con nhỏ nên hẳn đi ngược hướng lại, nhỏ thì đang mừng thầm vì có người giúp nên nhỏ cũng ngu ngơ mà đi theo, cái vấn đề mà gặp người lạ không quen biết, chỉ đường cho nhỏ đi trong hành trang sĩ tử là nhỏ chưa có đọc tới, nên không biết mình đang bị một con “sói” lừa.

Đi bộ gần ba mươi phút mà nhỏ đi lâu lâu lại gãi chỗ ngứa, hơn nữa nắng nóng mồ hôi ra nên nhỏ gãi tới mức chảy máu lại còn dính mồ hôi nên rất là rát nữa, nhỏ chỉ mong sao ra khỏi sân này rồi về mà bôi dầu gió lên cho mau hết, cái tay nhỏ không ngừng gãi cổ rồi tay đó gãi vào tay vào lưng hậu quả sau mười phút gãi, là người nhỏ đỏ hết lên.

Hẳn đi trước nhỏ đi sau, hẳn dừng lại vì này giờ đi cũng mỏi chân rồi, nhỏ mãi mê gãi nên không để ý đụng trúng phải hẳn, lại là mùi nước hoa nồng nặc làm nhỏ hắt xì lần hai rồi cái tay đó lại lau cái mũi thân yêu, bây giờ mặt nhỏ cũng đỏ dần lên.

- Sân này khá rộng, ngồi nghỉ một lát rồi đi tiếp – hẳn thấy nhỏ hắt xì nên phi ngay vào cái ghế đá ngồi cho mát.

Nhỏ ngồi mà cứ hắt xì rồi gãi mũi nên hẳn càng hận hơn.

- Này cô, lịch sự tí đi –
- Cái này phải hỏi... hắt xì... - nhỏ hắt xì thẳng mặt hẳn làm hẳn nổi khùng.
- Lát cô cứ đi thẳng là tới rồi – hẳn đứng phắt dậy bỏ đi theo đúng hướng ra cổng chính, hơn nữa hẳn cũng thấy có hành lang ở giữa thông ra cổng nên mỉm cười, còn hướng mà nhỏ đi là ngõ cụt rồi.
- Thế anh không ra đó à – hẳn đứng dậy đi là nhỏ hết hắt xì rồi.
- Không, tôi còn việc cần làm – vừa đi hẳn vừa nói cũng chẳng thèm quay cái mặt lại, hẳn hiểu vì sao con nhỏ hắt xì hoài làm hẳn quê độ một chút, hôm nay hẳn muốn đổi mùi nước hoa mới mà ai ngờ gặp phải nhỏ làm hẳn ồm cục tức to đùng.

Ngó chiếc điện thoại đã đầu giờ chiều rồi nhận được tin nhắn của Đạt, chị đang ở đâu em đợt này giờ rồi, nhỏ tức tốc gọi cho Đạt và chân nhỏ chạy như bay.

Sự thật quá phũ phàng với nhỏ khi nhỏ chạy tới “đích” nhìn lại chỉ là một bức tường trắng xóa, và quay người nhìn phía sau, thì quả thực giống như nhỏ đang ở trên sa mạc ấy... thở dài ngao ngán và biết mình đã bị lừa, thôi coi như lỡ ngu một lần rồi thôi, nhỏ nói với Đạt kiếm quán nước nào ngồi uống nước đi khoảng gần một tiếng nữa chị sẽ ra, nói rồi nhỏ tắt điện thoại, nhanh chóng cột chặt lại dây giày, búi lại mái tóc rồi chuẩn bị.

Sẵn sàng... CHẠY...

Nhỏ chạy hết công suất mà thời còn học cấp ba nhỏ từng chạy và đạt nhất lớp, hẳn đứng trên sân thượng nhìn xuống, thấy một vật đen thui lui nhỏ như con kiến (là tầng thứ mười một nên nhìn xuống đất mọi thứ nhỏ bé lắm) đang di chuyển với tốc độ nhanh như gió, biết là nhỏ nên hẳn mỉm cười “động vào Thành Khang này thì không yên đâu” hẳn mãn nguyện đi xuống và ra về.

Nhỏ không ngại mà kể cho Đạt nghe toàn bộ câu chuyện sau khi cả hai đang ngồi tại phòng của nhỏ, Đạt cười nắc nẻ “cô chị mình dễ dụ dã man” ăn một ít trái cây rồi Đạt về, và từ hôm nay Đạt cũng hết nhiệm vụ rồi, có thể ăn ngủ theo đúng con người của Đạt trước đây, còn nhỏ đi học thì đã có xe bus lo.

Nhỏ tắm rửa cho sạch mùi sêu trên người, rồi bôi dầu gió cho các vết ngứa nữa nên giờ cũng đỡ hơn, nhưng nhỏ còn hận cái tên làm nhỏ ra nông nổi này, một mỗi nhỏ nằm trên nệm mà ngủ ngon lành, ngày mai chưa phải đi học nên nhỏ phải ngủ cho lại sức chứ hôm nay cái chân nhỏ muốn rụng ra rồi.

7. Chương 7

Một tuần sau.

Hôm nay là ngày đầu tiên đi học của các sĩ tử, lịch học của nhỏ là buổi sáng các ngày trong tuần và chỉ học bốn tiết rồi được về, học theo tín chỉ thì các sĩ tử có thể đăng ký các môn học tùy thích vào những giờ khác nhau, nhưng riêng năm nhất thì phải học theo đúng môn học tín chỉ vào buổi sáng, bước qua năm thứ hai trở đi thì mới được đăng ký tín chỉ học các môn còn lại, học giờ nào cũng được kể cả các giờ ngoại khóa, là buổi tối trường cũng vẫn dạy học như thường, theo như quy định của trường để mở lớp đối với học sinh muốn học nhanh ra trường, thì phải có đủ ít nhất là ba mươi sinh viên trong một lớp.

Nhỏ nhanh chóng đọc hết cái bảng thông báo, rồi lặng lẽ bước vào khối lớp DHQT1 nhỏ mặc đồng phục trường, là chân váy chữ A màu xanh biển và áo sơ mi trắng thắt cà vạt đen, nhỏ đi đôi giày màu trắng nhưng dây buộc là màu hồng, mái tóc nhỏ được búi củ tỏi gọn gàng nhìn nhỏ rất ư là dễ thương, đi tới tầng thứ hai nhỏ đã nghe được tiếng ồn ào của các sinh viên trong các lớp, giờ này cũng không quá sớm và cũng không quá muộn nên nhỏ còn đi thong thả.

Nhỏ đã nhìn thấy cuối hành lang là tên lớp mà nhỏ cần tìm, tới gần hơn giọng của các sinh viên càng to hơn, nhỏ khá là run, giống như hồi mới chân ướt chân ráo bước vào lớp mười cũng không quen biết ai, và cũng chẳng ai quen biết nhỏ, lớp khi đó chỉ có vài chục người nhưng nhớ lại danh sách lớp đại học của nhỏ thì có những mấy trăm người, lớp chắc to lắm đây, chân nhỏ dừng ngay trước cửa lớp và cánh cửa đang đóng lại, nhỏ rất lễ phép, mà mở nhẹ cửa ra thế nhưng các sĩ tử cứ nghĩ là cô giáo vào, thế là tất cả trăm con mắt dồn hết lên người nhỏ.

Vào lớp nhỏ nhẹ nhàng kéo cửa lại vị trí ban đầu, thật là lạ nhỏ khi này nghe rõ được tiếng kéo cửa, quay người lại nhìn “cả lớp thân yêu” mặt nhỏ đỏ bừng lên không ngờ nhiều ánh mắt nhìn nhỏ thế, một vài sĩ tử đã gặp được qua nó hôm nhập học thì nói.

- Ô, sĩ tử đạt điểm cao nhất trường học lớp mình.

- Hình như tên Đào thì phải.

- Xinh quá cơ, cái mặt đáng yêu vãi.

Nhỏ đơ một cục khi chưa gì đã hót như thế, nhỏ cười tươi lại rồi phi ngay xuống bàn nào trống thì ngồi vào, mà phải nói đây là hội trường thì đúng hơn, vì phòng này dành cho các lớp năm nhất mà, đông lắm.

Càng về phía sau thì độ dốc của bàn ghế càng lên cao, hình vòng cung quanh cái bục giảng của các vị thạc sĩ, tiến sĩ giảng dạy, y như trong mấy trường học lớn ở nước ngoài đấy, nhỏ cũng chọn được cái bàn mà chưa ai ngồi nằm ở đây giữa, bàn có thể đủ cho ba người ngồi đó.

Nhỏ ngồi im ru không nói chuyện với ai vì quê độ, đang chuẩn bị cầm tai nghe nhạc thì nhỏ thấy có người phía sau chọc chọc vào vai nhỏ.

- ... - quay người lại nhỏ nhìn thì ra là cậu con trai à, cũng đẹp trai đấy.

- Bạn là Đoàn Song Đào nhĩ - tên con trai này cười với nhỏ.

- À vâng – nhỏ rất lễ phép, nhỏ nổi tiếng rồi sao.

- Mình đã nghe danh bạn hôm nhập học, thật đáng ngưỡng mộ mình chỉ thua bạn nửa điểm thôi đấy, mình là Đỗ Hoàng Nam, rất vui được quen biết bạn, trong học tập mong bạn chỉ bảo mình nhé – cậu con trai điển trai với chiếc răng khểnh giơ tay bắt tay với nhỏ.

- D-Dạ, chào anh – nhỏ bắt tay nhẹ nhàng lại rồi thôi, nhỏ nghĩ cậu ta cao ráo nhìn qua cũng biết là giàu có rồi, nên nhỏ gọi anh cho chắc.

- Ấy đừng, mình và bạn bằng tuổi mà, gọi anh thấy già lắm.

- Vâng bạn Nam – nó cười gượng rồi quay lên nghe nhạc tiếp, Hoàng Nam mỉm cười rồi tiếp tục công việc của mình.

Nhỏ nghe nhạc được một lát thì lại có một ngón tay chọc chọc vai nhỏ, bỏ tai nghe nhỏ nhìn người con gái trước mặt mình, chỉ một câu mà nhỏ biết đó là “rất đẹp” và mùi nước hoa thơm phức “thơm hơn của cái tên lần trước” thì nhỏ nghĩ cô cũng là con nhà giàu.

- Bạn ơi, chỗ này có ai ngồi không vậy, cho mình ngồi chung nhé, mình bị cận nhẹ nên ngồi xa sẽ không thấy – cô gái nhìn nó rồi nói giọng nhẹ nhàng như sợ nó không cho cô ngồi vậy, cặp kính với gọng kính màu trắng nhìn cô rất chừng chạc (các mem đoán được ai rồi đúng không).

Cô gái đó chính là Trần Lâm An con gái của Trần gia.

- À vâng, cậu cứ ngồi tự nhiên đi – nhỏ nghệt cái miệng.

- Cảm ơn cậu, mình là Trần Lâm An rất vui được làm quen với cậu – lại là cái bắt tay giống của Hoàng Nam khi nãy, nhỏ cũng cười rồi bắt tay lại.

- Vâng, chào bạn mình là Đoàn Song Đào, rất vui được làm quen – nhỏ cũng học cách chào hỏi của những “con nhà giàu”.

- Song Đào, cái tên bạn quen quen... à hình như bạn là người đạt điểm thi cao nhất trường phải không, mình xem qua bạn rồi cũng rất mong được gặp đấy – Lâm An ngồi xuống nói bằng giọng ngạc nhiên.

Hoàng Nam thì ngồi ngay sau nhỏ và Lâm An nên cũng nghe được ít nhiều câu chuyện trên.

- À... chuyện đó... - nhỏ cười gượng.

Vừa hay giảng viên vào cúi chào, toàn bộ sĩ tử đứng dậy cũng cúi chào lại, rồi ngồi xuống nghe giảng viên cũng là GVCN của lớp nhỏ, giảng viên tên là “Lê Ánh Tuyết” cô mặc váy ôm dài qua gối và áo sơ mi trắng, trên tay cô cầm cây thước dài 50cm, cặp kính gọng màu hồng nhìn cô chắc cũng không già mà cũng không trẻ.

Mới đầu được nghe nhỏ rất háo hức vì nghe về lịch sử của trường, nhưng sau đó nhỏ cảm thấy cô Tuyết có vẻ “nhây”, vì kể hết chuyện nọ sọ chuyện kia, như không muốn dừng lại, nhưng thấy các sĩ tử khác chăm chú nghe, nên nhỏ cũng ngao ngán mà nghe những hai tiết “vàng ngọc”. Sau cùng thì cô cũng kết chuyện bằng việc thông báo, rằng lớp có ba sinh viên đạt điểm cao nhất trường là nhỏ đứng đầu và hai sinh viên còn lại là Trần Lâm An và Đỗ Hoàng Nam chỉ thua nhỏ nửa điểm, theo truyền thống của trường thì bọn họ được chọn vào Hội học sinh của trường, và cũng quản luôn việc của lớp, người điểm cao là hội trưởng và tiếp là hội phó... v...v...

Nghỉ giữa giờ, nhỏ chả muốn đi đâu cả, vì cái trường thì rộng mà người thì lại đông, chưa kể là nhỏ còn sợ cái vụ lạc lần trước nên ngồi im trong lớp cho chắc, nhưng mà cặp nhỏ có chai nước suối đầy nhé, nhỏ lôi ra đang định uống thì hai giọng nói cất lên cùng lúc, chính là hai người bạn sáng giờ làm quen với nhỏ.

- Song Đào, xuống căn tin với mình không? – đồng thanh của Lâm An và Hoàng Nam, nhỏ ngẩng lên nhìn hai người đứng hai bên trái và bên phải cạnh nhỏ mà lên tiếng.

- À thôi, mình ăn sáng rồi hì hì – nhỏ cười từ chối.

- Vậy thôi mình cũng không đi, ở đây chẳng quen biết ai nữa mà – Lâm An rầu rĩ ngồi lại xuống ghế, đúng là ở trường này cô không quen biết một ai cả.

- Vậy hai người đẹp uống gì mình đi mua – Hoàng Nam cũng ngẩn ngơ đôi chút với hai người con gái trước mặt rồi cười lại.

- Thôi, vậy phiền lắm – nhỏ và cũng là ý của Lâm An.

- Thế mình đi nhé – Hoàng Nam xỏ tay túi quần quay người bước đi, các nữ sinh nhìn mà thêm khát vì cái dáng của Nam rất chuẩn, hơn nữa lại có mùi nước hoa thơm phức “may mà nhỏ không bị dị ứng đấy nếu

không lại làm cậu quê cho mà xem” khuôn mặt Hoàng Nam baby hết sức, đợi cậu đi nhỏ mới dám uống nước.

Tiết học cuối trôi qua nhanh chóng, nhỏ cấp cấp đi ra về thì cánh tay Hoàng Nam níu lại nhỏ giật mình nhìn Hoàng Nam.

- C-Chúng mình về chung nhé, trường rộng thế này mình cũng không nhớ đường lắm – Hoàng Nam thấy mình hơi lố nên bỏ tay ra rồi cười tươi lại như ngỏ lời xin lỗi.

- Oh... không sao đâu, đi thôi – nhỏ cũng cười cười lại.

- Đợi mình luôn Đào – Lâm An cũng hí hửng theo nó, cái vấn đề nhớ đường nhớ lớp với cô cực kỳ “ngốc” khi sáng đi đi lại lại cái thang máy vài lần thì Lâm An mới tìm được lớp đấy.

Ba người đi ra ngoài lớp với ánh mắt ngưỡng mộ của các sinh viên khác, bởi ngay buổi đầu đã được sự chú ý của giảng viên, không chỉ về con số mà còn là về nhan sắc, hơn nữa bọn nhỏ lại là những thành viên mới nhất của Hội học sinh ba năm mới thay một lần.

Đi mỗi chân rồi cũng tới cái cổng, rất nhiều siêu xe đủ loại đủ kiểu đứng ở trước cổng đón các sinh viên, hai người kia trừ nó đã nhìn thấy người tới đón mình thì chào tạm biệt nhỏ rồi họ lên xe, hai người này cũng kịp làm quen nhau rồi đẩy nha.

- Đúng là nhà giàu có khác – nhỏ nghĩ lầm bầm rồi đi bộ ra đón xe bus, nhưng đang đi thì ai đó phía sau chạy nhanh thế là va phải nhỏ làm người đó ngã ra đất, nhỏ cũng ngã xuống.

- Dạ... - cảm thấy có lỗi nhỏ định nói xin lỗi thì người kia nói trước, mặc dù người có lỗi là người kia.

- Xin lỗi em, anh vội ra đón xe, em có sao không – là giọng của con trai, cậu đang chạy vội ra đón xe bus thì va phải nó, cậu đến đỡ nhỏ dậy.

- Dạ em không sao ạ - nhỏ nhìn đồng phục khác màu là biết anh này học trên nhỏ một lớp, nhìn cũng rất dễ thương nước da xạm màu, trên người cũng không phát ra mùi thơm nào nhỏ nghĩ anh này bình thường như nhỏ này.

- Em đi đâu, để anh đưa em đi coi như lời xin lỗi – anh cười tươi với nhỏ, làm nhỏ cũng thấy ấm lòng.

- Dạ thôi ạ, em đi ra kia đón xe bus thôi cũng không sao, anh cứ về đi ạ.

- Anh cũng đón xe bus này, thật may quá chúng ta đi chung chứ.

-Ồ vâng – nhỏ cười tí mắt.

Cả hai ngồi đợi xe bus cũng hỏi được tên tuổi rồi phòng trọ các thứ, anh cũng bất ngờ khi nhỏ chính là người con gái nổi tiếng trong trường đó, nhỏ chỉ cười rồi thôi, thật tình cờ và thật bất ngờ khi anh ở cùng dãy trọ với nhỏ anh ở phòng số bốn, anh ở đó cũng một năm rồi, nhỏ vui lắm thế là từ nay có người đi xe cùng rồi, nhưng anh cười vì anh lâu lâu mới học sáng, còn lại là anh đăng ký học chiều và học ngoài giờ, nhỏ nhớ lại cái bảng thông báo khi sáng, mà anh lại học năm hai nên là không cùng với nhỏ rồi, nhưng thôi không sao, ở cùng dãy trọ sẽ thường xuyên gặp nhau hơn.

Nhân vật mới này là Nguyễn Việt Minh, anh cũng là người xa quê như nhỏ, nước da xạm màu đáng anh cũng khá chuẩn, học trên lớp nhỏ và ở cùng dãy trọ với nhỏ, anh rất hiền lành và dễ chịu.

8. Chương 8

Bận việc ở cao ốc nên bữa học đầu tiên hần đã vắng mặt, hôm nay hần mới đi học, bước xuống xe với con mắt ngưỡng mộ của các nữ sinh và nam sinh khác, mặc đồng phục ai cũng như ai, hần mặc sơ mi trắng cà vạt đen và quần tây màu đen, trường quốc tế nên không thể ăn mặc nhố nhăng tới trường, và càng không thể để nam sinh mặc quần jen, hoặc quần kiếu, như thế nhiều sinh viên sẽ làm kiểu này kiểu nọ tới trường, nên thầy hiệu trưởng rất hiểu, vì vậy cho họ mặc quần tây là thích hợp nhất, cái dáng không cần phải chỉnh của hần, mùi nước hoa nam tính (nay hần đổi mùi nước hoa khác rồi đấy) kiểu xỏ tay túi quần lạnh nhạt

bước đi của hắn y như trong phim ngôn tình, hắn toát lên vẻ đẹp một cách lạ thường khiến bao nữ sinh nhìn lần đầu hay lần hai càng không thể rời mắt.

Nhỏ đi học một mình không có anh đi cùng, lang thang dưới sân trường hình như, nhỏ bắt gặp được cái dáng người quen thuộc mà hai đôi chân nhỏ “không thể đứng dậy” được vào sáng hôm đó, khiến nhỏ nổi cơn điên và đôi chân bước nhanh hơn theo hắn, sau khi xác định đúng người nhỏ vội nói lớn.

- Cậu kia, đứng lại đó cho tôi – trang phục của hắn là năm nhất như nhỏ nên nhỏ không gọi anh như lần trước nữa, thế nhưng giọng nói không có tính trấn áp hay sao mà hắn cứ phớt lờ rồi đi bình thản, nhỏ chạy lại trước mặt hắn, các nữ sinh lại được ngắm zai đẹp miễn phí rồi, hắn đã cho Mon và vệ sĩ về rồi nếu không thì nhỏ chẳng thể tới gần hoặc là không dám tới gần hắn.

- Tôi bảo cậu đứng lại, bị điếc à – nhỏ giơ tay chặn đường trước mặt hắn.

- ... - nhú mày nhìn nhỏ từ dưới lên như lần trước.

- Cậu còn nhớ tôi chứ? - nhỏ thẳng thắn hỏi và nhận được câu trả lời quá phũ.

- Không – hắn làm nhỏ quê độ.

- Thôi được, tên đáng nguyên rửa nhà cậu, lần trước dám chỉ đường cho tôi chạy vòng quanh cái sân sau trường, cậu có biết là cái chân tôi muốn rời ra không hả? - nhỏ quát thẳng mặt hắn, điều mà xưa nay chưa ai dám làm thế với hắn, thật đáng hận.

- Rẻ tiền – hắn nhún tâm mà phán nhanh gọn.

Rồi đi ngang qua nhỏ không thương tiếc, làm nhỏ sôi máu lên, dùng chân đá thẳng vào phía sau hắn, nhưng đâu phải dễ cái kiêu vô mà học đủ dùng như nhỏ thì đâu thể nào mà sánh được với “trùm mafia” như hắn, nhanh như chớp hắn cúi đầu xuống, và xoay một vòng chính diện với nhỏ, đôi chân “dài vừa phải” của nhỏ đưa qua người hắn rồi bị hắn giữ lại cái chân, sinh viên trường há hốc mồm, khi chứng kiến cảnh này, lại được phần ngưỡng mộ tài sắc vẹn toàn của hắn “chân nhỏ bị hắn dùng một tay đỡ, tay kia hắn vẫn xỏ túi quần và cười nửa miệng” cũng may vậy trường có quần ở trong không thì nhỏ quê chết mất.

- C-Cậu buông tôi ra – nhỏ đau, hắn tức giận chưa ai lớn tiếng với mình mà giờ còn dám “đánh lén” nữa, hắn bóp mạnh vào mắt cá chân của nhỏ làm nhỏ đau điếng nhưng không dám kêu lớn, ráng nghiến răng mà nhịn, nhưng hắn cố tình nín chặt hơn cho nhỏ đau chơi ấy mà.

- Cô là ai – hắn bây giờ không còn nghĩ nhỏ là người bình thường nữa, nhớ lại nhiều lần có nhiều người muốn giết hại hắn, hắn cười khẩy vô còn kém lắm.

- Là ai kệ tôi, mau buông chân tôi ra mau – nhỏ tức giận chẳng làm được gì.

- Nói cô là ai rồi tôi tha.

- Đoàn Song Đào – nhỏ nói luôn họ và tên như thể sợ hắn sẽ hỏi lại.

- ... - hắn suy nghĩ một lát, chẳng phải cái tên này hắn nghe hôm thông báo nhập học sao.

- Cô là người thi vào trường với điểm tuyệt đối – Còn nghi ngờ gì là trùng tên thôi nên hắn hỏi lại cho chắc.

- Đúng vậy, tôi còn là Hội trưởng hội học sinh của trường nữa, cậu còn muốn hỏi gì thêm không?

- ... - hắn thả chân nhỏ ra rồi quay người bước đi cũng chẳng thèm nhìn lại làm gì cho mệt.

- Cái tên này! – nhỏ đau chân nên chẳng đuổi theo được, mà nhớ lại vô hắn giỏi quá đuổi theo cũng chưa chắc trả thù được vụ hôm trước.

Các sinh viên khác thì nhau hỏi nhỏ chuyện xảy ra với hắn, nhỏ cười rồi trốn tránh trách nhiệm đi nhanh tới cầu thang mà leo lên phòng.

Chuyện của nhỏ và hắn lan khắp trường, được dán ở bảng thông báo với tin “Hội trưởng hội học sinh đánh học sinh mới” và cái hình hắn giữ chân nhỏ làm ai cũng há hốc.

Haizzz... nhỏ thở dài ngao ngán, đâu ai muốn đâu chứ, ánh mắt dòm ngó của các sinh viên hết ngoài sân, giờ lại tới trong lớp làm nhỏ chả dám nhìn ai mà cúi đầu đi về chỗ ngồi, gặp ngay Lâm An.

- Đào à lần này cậu gây tội lớn rồi – Lâm An biết hẳn là người có thù tất báo nên lo lắng cho nhỏ.
- Tớ biết mà, cái thông báo tào lao ấy, hu hu ai muốn đâu chứ - nhỏ buồn so ngồi bệt xuống ghế mệt mỏi, chân còn hơi nhức nhức, nhỏ chưa hiểu ý của Lâm An lắm.
- Không phải như thế đâu, mà là... “thì thầm, thì thầm”.
- CÁI GÌ, TỔNG GIÁM ĐỐC CAO ỐC Á – nhỏ nghe Lâm An nói thì con mắt mở to hết cỡ rồi cái miệng không tự chủ mà hét toáng lên, học sinh cũng theo giọng nói ấy mà nhìn nhỏ bằng ánh mắt “kỳ cục”.
- Suyt, nói nhỏ thôi... nhưng mà đúng là như thế đấy – Lâm An kéo tay nhỏ.
- Chết rồi, lần này xong luôn mới vào trường này mà đủ chuyện xảy ra, hu hu từ mai chắc tớ không được học ở trường này nữa rồi – nhỏ nghe cô kể những gì cô biết về hẳn, làm nhỏ co rúm người.
- Nhưng mà không phải là không có cách đâu – Lâm An vuốt cằm.
- Cách, cậu có cách à chỉ tớ đi.
- Cậu chỉ cần làm con “sói” trong người cậu ta bớt giận là được.
- ... - nhỏ nhìn Lâm An khó hiểu, con “sói”.
- À thì... cậu chỉ cần xin lỗi chân thành là được, lần trước tớ cũng vậy đấy – Lâm An cười cười.
- Thật không đấy, hiệu quả chứ - nhỏ.
- Ừm, ừm, rất hiệu quả luôn còn mời tớ đi ăn nữa mà.
- Được rồi lát tớ sẽ thử sau, mà biết cậu ta học lớp nào mà tới bây giờ.
- Còn năm phút nữa mới vào lớp, tớ nghĩ là cậu nên đi xin lỗi luôn đi, chứ để ra chơi thì con “sói” sẽ nổi giận bùng bùng luôn ấy mà vào trễ xúu cũng không sao đâu mà.
- Biết tìm ở đâu?
- Nãy tớ thấy tên đó ở phòng hiệu trưởng – Hoàng Nam đã xem qua bảng thông báo về thấy nhỏ và tên đó rồi, nên cũng hiểu ít nhiều, hơn nữa gia đình cậu cũng biết hẳn và được chiêm ngưỡng hẳn rồi, cũng hiểu con người lạnh nhạt như hẳn, nên gia đình cậu mặc dù top ba nhưng cũng rất nể hẳn nhiều phần.
- Cảm ơn cậu, tớ đi ngay đây – lập tức nhỏ nhớ nhớ là phòng HT đối diện phòng đào tạo nên nhỏ chạy tới tìm hẳn.

Hoàng Nam và Lâm An ngồi lắc đầu nhìn nhau chỉ mong sao nó không bị đuổi khỏi trường này.

- Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, tôi không hề biết cậu là ai... xin cậu tha cho tôi, tôi không muốn bị đuổi khỏi trường này... v... v... - trên đường chạy xuống hành lang tầng một, mà nhỏ cứ nhắm đi nhắm lại câu nói xin lỗi về hẳn, trong lòng nhỏ cảm giác buồn, nghe Lâm An nói khiến nhỏ càng sợ hơn, nào là hẳn là người lạnh lùng, chưa ai dám lớn tiếng với hẳn, cũng không ai dám nhìn thẳng vào mắt hẳn bởi rất đáng sợ, không chỉ thế ai động vào hẳn sẽ cho người đó sống không bằng chết.

Từng câu từng chữ trong lời nói của Lâm An càng khiến nhỏ sợ sệt nhiều hơn, suy cho cùng thì nhỏ nghĩ hẳn sẽ thắng tay mà đuổi nhỏ khỏi trường, vào trường này là tâm huyết của nhỏ và gia đình mà giờ xảy ra chuyện này, nhỏ không thể nào mà yên tâm được, chỉ còn ba bậc nữa là tới tầng trệt rồi, nhưng...

Bất chợt nhỏ khóc, vội suy nghĩ nên nhỏ bị vấp chân vào nhau và chân nhỏ bị đau sấn nữa nên nhỏ không trụ chân vững, nhỏ ngã và lăn hai vòng xuống đất khi này nhỏ chẳng còn tâm trí mà nghĩ là đau đớn gì nữa, phải sạch sẽ bộ đồng phục rồi vừa chạy tìm hẳn nhỏ vừa khóc, lấy tay lau đi nước mắt và nhỏ khựng chân lại.

Vì là gần vào lớp nên sinh viên đã ổn định trong lớp sẵn rồi nên không còn ai ngoài hành lang hay dưới sân nữa, duy chỉ có mình nhỏ chạy thục mạng tìm hẳn.

Trước mặt nhỏ... là hấn Tư Mã Thành Khang.

9. Chương 9

- ... - nhỏ giật mình khi trước mặt nhỏ chính là người được cả mọi người đều sợ hãi.

- ... - hấn nhìn người con gái trước mặt không cảm xúc khề nhíu mày một cái.

Hai người nhìn nhau một lát rồi nhỏ mới nói được vài câu.

- Tôi... cậu... à tổng giám đốc Khang – nhỏ lắp bắp miệng, nãy nghe được Lâm An nói tên hấn, mà nhỏ không nhớ đầy đủ chỉ nhớ được mỗi chữ cuối, vội lau nước mắt.

- ... - hấn không nói gì nhìn người con gái trước mặt hấn đang “yếu đuối”.

Hấn nãy lên phòng HT để hỏi lớp học, kịp lúc trống đánh vào lớp nên hấn đi lên, bước ra khỏi phòng HT, hấn đã thấy có tiếng bước chân khá nhanh từ cầu thang xuống, và rồi cả cú lặn xuống dưới hấn không biết lặn mấy vòng nhưng hấn đã thấy nhỏ đứng dậy liền sau đó, chắc là không phải lặn từ trên xuống, hấn lại nhìn nhỏ một lượt từ dưới lên (có vẻ hấn khoái nhìn ở dưới trước thì phải, ha ha) quần áo đã dính bẩn, dù phải đi nhưng màu trắng không dễ sạch ngay như thế được, trên mặt nhỏ còn nước mắt nước mũi tèm lem, nhìn nhỏ hấn cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra mà phải như thế, nhưng cái kiểu ấp úng nói chuyện không giống nhỏ tạo nào, hấn đang nghĩ “không lẽ...” rồi nhíu mày...

- Tôi thành thật xin lỗi tổng giám đốc, tôi không hề cố ý hại tổng giám đốc đâu, chỉ mong sao tổng giám đốc bỏ qua cho tôi... - nhỏ cúi đầu một cách lịch sự nhất rồi nói những lời cần nói cũng rất lịch sự xưng hô lễ phép với hấn và cố gắng nói không bị vấp, nếu không sẽ khiến đối phương không tin tưởng vào lời nói của mình.

- Xin lỗi, đúng như tôi nghĩ rồi nhỉ - suy nghĩ hấn trùng khớp với nhỏ.

- Là sinh viên mới vào trường nên có nhiều điều tôi không hề biết và nhiều người mà tôi không nên động vào, tôi thật sự xin lỗi vì đã lỡ đánh tổng giám đốc khi này.

- Nực cười, tôi làm trò cười cho thiên hạ rồi giờ đây cô muốn bôi nhọ danh dự tôi hơn sao, cô làm thế thì được gì – hấn cười khẩy.

Cái kiểu con gái mà thích gây sự chú ý với người con trai khác ngay ngày đầu tiên là hấn hiểu rồi, cố tình gây sự chú ý như nhỏ rồi tới xin lỗi, người đó sẽ cảm thông và đó cũng có thể là bắt nguồn của một thứ tình cảm nào đó, với hấn thì không bao giờ có chuyện dễ dàng như thế, nãy hấn được HT nói rõ mọi thứ về con người và gia cảnh nhỏ, hấn nghĩ “chắc lại là thích tiền”.

- Tôi là thật lòng đấy ạ, tự hứa từ sau tôi không bao giờ tái phạm nữa đâu ạ, tôi cũng nghe mọi người nói về tổng giám đốc nên tôi không dám làm gì nữa đâu ạ!

- Làm gì, cô còn muốn làm gì tôi nữa... nhưng... cô nói xem mọi người nói gì về tôi – hấn bước tới gần nhỏ hơn, hấn rất muốn biết lũ người kia nói xấu gì về mình.

- Tổng giám đốc của cao ốc lớn nhất nước, là người lạnh lùng, có thù tất báo, giống như một con “sói con” mà không ai dám động vào, nhìn thẳng mặt cũng không ai dám, chỉ cần làm phật ý của tổng giám đốc là người đó sẽ sống không bằng chết – nhỏ nhớ và nói hết những gì mà Lâm An nói cho nhỏ nghe.

- Sói con, ai bảo cô tôi như thế... – hấn cười khinh miệt kẻ nào dám nói hấn như thế thì kẻ đó sống không bằng chết.

- L-Là... t-tôi – nhỏ lắp bắp, nãy định nói là sói thôi ai ngờ trong lúc không suy nghĩ nhỏ lại gây tôi.

- Cô không muốn học ở trường này nữa đúng không, hay cô chưa ngộ ra tôi là người đáng sợ thế nào hơn cả “...” mà thôi, cô mau lên thu dọn sách vở rồi rời khỏi đây đi là vừa – hấn chẳng dám nhắc lại hai từ “sói con” nghe mà hấn chỉ muốn giết kẻ đó ngay tức khắc, nhưng nhỏ là con gái nên hấn không chấp nhẹ tay hơn (nhẹ là đuổi con người ta ra khỏi trường đó).

- Đợi một lát nghe tôi giải thích được không, tôi không có ý đó đâu, ý tôi chỉ là tổng giám đốc... rất... đáng... sợ - nhỏ tới nín tay hẳn.
 - Nên cô ví tôi là “sói...” – nhắc chữ sau chắc hẳn điên não mất thôi, có ai mà đáng sợ như sói con không.
 - Tôi xin lỗi tổng giám đốc, tôi mong ngài hãy suy nghĩ lại... - nhỏ khóc ròng rã nhỏ rất sợ bị đuổi học.
 - Buông tôi ra – hẳn không thèm quay người lại.
 - Tôi rất sợ bị đuổi học, ngài chắc cũng biết gia cảnh tôi, vào trường này là tâm huyết của cả nhà tôi, tôi không muốn làm họ thất vọng đâu, ngài đừng đuổi học tôi, ngài xử tôi thế nào cũng được chỉ mong đừng đuổi học tôi là được, bảo gì tôi cũng nghe theo – nhỏ không tìm được nước mắt nữa, sụt sùi mà nói.
 - Nhà tôi không thiếu người làm mà phải mượn cô về ở đợ đâu – nghe nhỏ nói bảo gì cũng nghe hẳn lại nghĩ là mấy kiểu người ở đây mà.
 - Vậy ngài hãy đánh tôi đi, đánh thật mạnh vào tôi biết ngài là một người rất giỏi võ, cho dù đau đớn mấy tôi cũng chịu được – nhỏ giữ mạnh ống áo hẳn hơn, trong tiếng nấc nghẹn ngào nhỏ đành phải nói điều đau lòng đó ra thôi.
 - Đánh à... cũng được... cô có chắc là mình chịu được chứ, tôi là người biết võ đấy - hẳn nhếch miệng khinh thường nhỏ.
 - D-Dạ được ạ - nhỏ cúi đầu lí nhí, nói thế thôi chứ nhỏ rất sợ đấy.
 - Vậy được rồi, tạm tha cho cô bây giờ, nhưng lát ra về thì cô... “hắn ghé sát tai nhỏ thổ thê”... cô nhớ lên sân thượng của trường, đừng trốn mà về trước, cô biết hậu quả chứ - nói rồi hẳn đi qua nhỏ, để lại con nhỏ mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu vì sợ.
- Nhớ lại sân sau trường đúng là nỗi ám ảnh của nhỏ, bây giờ còn lên sân thượng nữa, không biết hẳn đây nhỏ thế nào nữa đây, thầy hiệu trưởng ra ngoài thì thấy nhỏ đứng ngơ ngác ngoài đó, ông cũng gọi mãi nhỏ mới nghe rồi cúi chào thầy tức tốc về lớp, trước đó nhỏ có ghé phòng vệ sinh tút tát cho sạch sẽ một chút.
- Nhỏ đi tới cửa lớp, cảm giác nặng trĩu người, mới sực nhớ là vào lớp này giờ rồi, vì ngoài hành lang không có sinh viên nào cả, sân trường cũng không, nhỏ tức tốc mở cửa lớp bước vào, cảnh tượng trước mặt nhỏ dường như chết đứng... là hẳn... lại là hẳn “con người lạnh lùng”.
- À Song Đào, em vào rồi này giờ lớp cũng không ai biết em đi đâu, mau vào đi hôm nay chúng ta chào đón sinh viên mới – cô Tuyết thấy nhỏ hốt hải mở cửa, cô cũng rất quý nhỏ cả gia cảnh và nghị lực học, nên cô không trách móc gì, hơn nữa cũng chưa vào bài mà.
 - Dạ vâng – nhỏ lập tức đi về chỗ ngồi.
 - Vậy em giới thiệu về mình đi – cô Tuyết chủ nhiệm vui vẻ cười với hẳn, thật may mắn là trong lớp số người biết hẳn là ai chỉ đếm trên đầu ngón tay, và cô cũng thuộc số ít đó nên cũng gắng niềm nở đấy thôi.
 - Tư Mã Thành Khang – hẳn lạnh lùng nói và đôi mắt hướng về nhỏ như kiểu nhắc cho nhỏ nhớ cái tên của mình, giọng nói đầy uy nghiêm của hẳn còn to hơn cả cầm mic nói nữa.
 - Em có thể ngồi bất kỳ chỗ nào rồi chúng ta vào bài mới – cô Tuyết nói rồi đi ra để cho thầy khác vào dạy.
- Hẳn đi lướt qua rất nhiều bàn đầu khác và dừng lại... trước mặt nhỏ, nhỏ giật mình thì giọng của Hoàng Nam cất lên.
- Ngồi cùng mình nhé Thành Khang.
 - ... - hẳn không nhìn nhỏ nữa mà nhíu mày nhìn qua cô gái kế nhỏ là Lâm An, cô nhìn lại hẳn rồi cười gượng gạo, hẳn bước xuống ngồi phía sau cô.
 - Chúng ta làm quen nhé, mình là Đỗ Hoàng Nam – cậu cười giơ tay bắt tay với hẳn, Hoàng Nam là người lịch sự nên chào hỏi ăy mà.
 - Tư Mã Thành Khang – hẳn cũng bắt tay lại cho có.

Trong giờ học mà nhỏ chẳng tập trung tẹo nào, nhỏ chỉ mong ông thầy kể chuyện như hôm qua cô nhỏ kể cho cả lớp nghe, cảm giác như có ánh mắt nhìn nhỏ làm nhỏ không dám nhìn lên, hay liếc liếc đi đâu hết, khi Hoàng Nam chạm nhẹ vào người nhỏ, khiến nhỏ giật mình rồi quay xuống xem có chuyện gì, bắt gặp ngay ánh mắt sắc lạnh của hắn nhìn mình, nhỏ vội lướt qua rồi nhìn sang Hoàng Nam cười mấp máy môi.

- C-Có chuyện gì thế? - nhỏ hỏi.

- Thầy gọi cậu trả bài kia – Hoàng Nam cũng khá ngạc nhiên vì nhỏ hành động lạ rồi cả cái giật mình khi này khác hẳn với hôm qua, nhìn qua hắn chắc Hoàng Nam cũng đủ hiểu chuyện.

Vì có hắn ở đây nên Hoàng Nam và Lâm An chẳng kịp hỏi nhỏ xem có chuyện gì, thấy hắn bước vào lớp họ cũng sững sờ, rồi nhỏ bước vào khuôn mặt thờ thẩn làm cả hai có chút lo lắng, bây giờ hắn ngồi ngay sau lưng Lâm An cũng rất bất ngờ.

- Dạ thầy... - nhỏ đứng bật dậy cả lớp nhìn nhỏ bằng ánh mắt kỳ lạ, nhỏ cười tươi tươi cho thầy và các bạn vui.

- À ừm em lên phát cho các bạn quyển giáo trình để chúng ta tiếp tục học – thầy cười rồi thôi.

- Vâng – nhỏ đi lên và phát bài, còn hắn thì có cảm giác gì đó khác với cảm giác của Lâm An, khi này nhỏ giật mình thì hắn cũng hiểu được suy nghĩ của nhỏ “chắc là lo lắng xem lát nữa mình xử cô ta thế nào đây”.

Nhỏ phát giáo trình dãy bên kia có mấy bạn nam chêu nhỏ, rồi còn giả vờ chạm tay nữa, thụt tay lại nhỏ cười hiền rồi thôi, nhìn những cái mặt gian không thể tả, nhỏ lại nhớ tới mấy tên xì ke gần nhà, nhỏ chỉ ước đập cho bọn chúng một trận.

Hội trường khá đông và được chia làm ba dãy nên mình nhỏ phát cũng khá lâu vì vậy mà thầy gọi thêm hai hội phó là Lâm An và Hoàng Nam phát hai dãy còn lại.

Công việc hoàn tất nhỏ về chỗ ngồi, còn hai người kia đang phát những cuốn còn lại, thấy hắn gục xuống bàn, nhỏ ngồi cũng nhẹ nữa chỉ sợ hắn tỉnh dậy rồi nhìn nhỏ bằng ánh mắt đáng sợ đó.

10. Chương 10

Giờ nghỉ giải lao, nhỏ được Lâm An rủ đi vệ sinh, nhỏ cũng đứng dậy đi vì trong lớp có người mà nhỏ cảm thấy sợ, Lâm An thì muốn hỏi chuyện của nhỏ về hắn ấy mà, nhưng hai người đi ra gần tới cửa lớp thì có vài anh chị lớp trên chặn đường, đi bên nào cũng bị họ chặn lại, giọng nói của con gái vang lên.

- Em là Đoàn Song Đào – chị ấy học trên lớp nhỏ, nhìn qua đồng phục là hai người biết.

- D-Dạ - nhỏ đáp ứng.

- Không phải sợ, chỉ là bọn chị muốn gặp mặt hội trưởng hội học sinh ba năm mới thay một lần thôi mà – chị cười.

- Giờ tụi em có thể đi chứ - nhỏ nhìn chị lớp trên.

- Xuống căn tin uống nước với anh chị nhé – chị nở nụ cười tươi với hai đứa.

- Mai được không ạ, giờ tụi em có việc bận rồi – Lâm An cười hiền, nhìn qua thì cũng thuộc tầng lớp như cô.

- Vậy mai bọn chị đợi ở căn tin, hẹn gặp bọn em – nói rồi mấy anh chị đó rời khỏi đó.

Hoàng Nam đã đi từ trước nên không thấy cảnh đấy, hắn thì cũng ra ngoài trước hai người rồi, đi hóng gió ấy mà.

Lâm An kéo nhỏ ra chỗ kín kín chính là sân sau, nơi mà rất ít sinh viên lui tới, rồi hỏi chuyện nhỏ khi sáng thế nào rồi, không may mà đã có hai chàng trai là Thành Khang và Hoàng Nam ở sân sau trước tụi nó rồi, cả hai không hề biết là người kia ở đây đâu nhé, nên nghe được cuộc nói chuyện của nhỏ và Lâm An.

Nhỏ không ngại mà kể hết mọi chuyện cho Lâm An nghe, nhỏ cũng không dám nói là “sói con” gì cả, càng không nói chuyện là trưa nay sẽ bị hắn xử luôn, chỉ kể khúc đầu thôi.

Hắn khẽ nhíu mày thì ra là do Lâm An nói à, hắn định có ý tốt với cô nhưng kiểu này hắn không nên để cô “bình thần” như thế, nhếch miệng cười rồi trở về lớp.

Hoàng Nam cũng rất lo cho nhỏ, đứng nhìn nhỏ và Lâm An một lát rồi cậu cũng lên lớp.

Còn hai cô gái của chúng ta đang ngồi thần thờ, nhỏ thì lo trưa nay bị xử đẹp, Lâm An thì lo nó xảy ra chuyện gì, cô cũng có ý định sẽ can thiệp vào xem có giải quyết được gì giúp nhỏ thôi. Tiếng trống cất lên hai người về lớp, nhìn thấy hắn và Hoàng Nam nhìn hai cô với con mắt khác nhau.

.....

Cuối cùng thì hai tiết cuối cũng trôi qua nhanh chóng, hắn trước đó đã đi lên sân thượng trước rồi, còn nhỏ và hai người kia, hai người nhìn nhỏ định nói gì thì nhỏ nói trước.

- Hôm nay chắc hai cậu không bị lạc nữa đâu nhỉ, tớ có chút việc hai cậu về trước nhé – rồi nhỏ buồn mà bước đi luôn.

Nhỏ bước chân thật chậm ra thang máy rồi bấm lên tầng cao nhất.

Cửa thang máy mở nhỏ bước ra và bước lên bậc thang tới sân thượng, bắt gặp dáng người của hắn đang đứng nhìn mọi thứ phía trước mặt mình, nhỏ cũng không biết nhìn gì mà chăm chú thế, nhỏ bước nhẹ nhàng ra phía hắn, đúng là trường lớn, sân thượng cũng to và rộng không kém.

- Tôi... - nhỏ cất giọng rồi hắn quay mặt lại nhìn nhỏ.

- Cô cũng đứng hện đấy, không bỏ về nữa – hắn cười khinh khỉnh.

- Tổng giám đốc muốn làm gì tôi ạ - nhỏ sợ sệt.

- Đánh cô – thẳng thắn hắn cất giọng chua chát.

- ... - nhỏ nghĩ chẳng ai cứu được nhỏ nữa nhỉ, nên nhắm mắt chờ đợi cái cú đánh mà hắn nói, được một lát thì nhỏ vẫn không thấy hiện tượng gì lạ cả, nên nhỏ mở mắt ra nhìn.

Hắn thì định giơ thẳng tay lên mà đánh thật mạnh, nhưng nhìn lại người con gái đứng trước mặt mình nhắm mắt lại, thật khiến hắn cảm thấy ảm áp, ánh nắng chiếu xuống làm khuôn mặt nhỏ hồng lên rất đáng yêu, hắn cũng không nỡ tạo náo, đôi lòng mềm mại của nhỏ nheo nheo lại rồi từ từ dần ra rồi mở con mắt ra nhìn hắn, người con trai “lạnh lùng” trước mặt nhỏ.

Khuôn mặt hồng của nhỏ nay càng hồng hơn, nhìn gần hắn thật đẹp và hoàn hảo đến thu hút, nước da trắng môi hồng của hắn, mặt nhỏ đỏ như trái cà chua, nhưng trong lòng vẫn sợ.

Hai người mang hai cảm xúc khác nhau, đứng nhìn nhau thật lâu, cảm thấy “không còn gì để nhìn nữa” thì hắn mới xỏ tay vào túi quần và bước đi coi như tha cho nhỏ.

- T-Thành Khang – hắn quay người đi, nhỏ gọi.

- Tôi sẽ không đánh cô, nhưng chuẩn bị từ mai làm osin cho tôi đi – nói rồi hắn đi một mạch không nhìn lại.

Còn nhỏ đứng đó cảm giác không còn sợ như lúc đầu, rờ nhẹ cái má đỏ ửng của mình rồi nói “cảm ơn cậu”.

Hắn đi ra ngoài cổng có Mon chờ cậu, khi này sinh viên đã về hết sân trường cũng không còn ai.

- Cậu chủ, cậu có sao không ạ, cô ấy có làm gì cậu chủ không – Mon cũng mới biết chuyện nên rất lo lắng.

- Không sao, về thôi – hắn leo lên xe, Mon thấy cậu chủ như vậy cũng yên tâm hơn, nên không hỏi thêm gì.

Ngả lưng ra ghế hắn nhớ tới khuôn mặt nhỏ lúc đó, cảm giác đó thật khó tả.

Sau đó thì nhỏ cũng ra về, nằm trong phòng nhỏ cũng nghĩ tới hắn lúc đó “hai khuôn mặt gần như sát nhau, nhỏ có thể thấy nhịp tim mình đập nhanh khi đó” không biết hắn có thể không, xấu hổ chết được. Nhỏ ngủ tới chiều thấy tiếng gõ cửa, hỏi ai thì ra đó là anh Việt Minh ở phòng số bốn, nhỏ vui vẻ mở cửa cho anh vào phòng mình “ngắm phòng”.

Anh khen nhỏ sạch sẽ và thơm tất ghê, phòng trọ mà y như phòng ngủ ở nhà, nhỏ cười híp mắt rồi hai anh em đi ra ngoài ăn tối xong cả hai đi dạo quanh đó.

Nhỏ nghe anh Minh nói ở đó có chợ đêm nhỏ cũng khá thích nhưng để dành hôm khác đi vậy, hai anh em ngồi trên ghế đá cạnh một bờ hồ nhỏ cách phòng trọ nhỏ cũng khá xa nhưng ở đây khung cảnh thoáng mát ít xe đi lại và có rất nhiều ghế đá nữa, khi này là bảy giờ tối, cũng bắt đầu có nhiều cặp khác nhau tới ngồi những chiếc ghế đá còn lại rồi.

Nhỏ khù khờ nên chỉ nghĩ họ cũng như nhỏ và anh Minh thôi, ngồi nói chuyện với anh được một lát thì mấy cặp kia họ “nắm tay” nhỏ nhủu mà, anh Minh ở lâu nên quen rồi anh cười “chuyện thường ấy mà, lát họ còn hôn nữa cơ”.

Câu nói ngây thơ của anh Minh làm nhỏ rút cả điện thoại xuống đất.

- H-Hôn... à – nhỏ như không tin, nói đủ nghe nhưng mà hai cặp gần gần nhỏ liếc con mắt “khó chịu” qua, làm nhỏ nhí nhí lại.

Ở đây là chỗ công cộng mà, nên chuyện này xảy ra thường xuyên, em mới vào nên cũng bất ngờ, ở lâu dần rồi em quen thôi – anh Minh cười nhạt điện thoại nhỏ lên lau lau rồi đưa nhỏ, nhỏ cười cảm ơn anh.

Thế là tối đó, ánh mắt dòm ngó của nhỏ tới những người kia, họ làm đủ thứ chuyện, nhỏ cũng ái ngại khi ngồi gần anh Minh, rồi nhỏ ngồi xa xa anh ra một xíu “vì ngại”.

Anh Minh cười rồi ngó ý ra về, anh cũng chưa có bạn gái hay yêu đương gì nên anh cũng ngại như nhỏ thôi.

11. Chương 11

Ngày thứ ba nhỏ tới trường với tâm trạng không mấy vui vẻ, hai ngày trước cũng đủ chuyện rồi, giờ lại còn phải làm osin cho hần.

Bước vào chỗ ngồi, nhỏ thở dài.

- Có chuyện gì à Song Đào?

Hoàng Nam vừa bước vào lớp cậu rất dễ thương với kiểu đeo cái cặp chéo xỏ một tay túi quần, nụ cười niềm nở không dành cho các cô gái khác trong lớp mà nhằm thẳng nhỏ mà đi tới vui vẻ hỏi.

- Haizzz... c-cũng không có gì đâu, chỉ là tối qua mình ngủ hơi ít – nhỏ nhìn Hoàng Nam một lát vì cậu hôm nay “rất đẹp” rồi quay về thực tại.

- Chắc là phải có kẻ nào đó làm cho Song Đào của chúng ta ra nông nổi này nhỉ - Hoàng Nam cười tươi, khoe cái răng khểnh đáng yêu, nhỏ thoáng đỏ mặt, chuyện gì vậy trời.

- À thì... - nhỏ định nói gì đó thì bắt gặp ngay hần đang “lầm lũi” bước tới chỗ ngồi.

Hần hôm nay cool boy hết sức, đồng phục trường và trên người hần là kiểu đeo cặp sách một bên, hai tay hần xỏ túi quần ung dung bước xuống chỗ ngồi khuôn mặt khi nào cũng đánh thép kiểu như một cục đá mà chẳng bao giờ tan cả, lại là điểm cực thu hút cả nam và nữ, ngồi xuống hần ngang nhiên khoanh chân và tay vẫn nhét túi quần và... nhìn vào nhỏ, làm nhỏ thót tim.

- Cô còn nhớ chuyện hôm qua chứ - hần nhàn nhạt nói, Hoàng Nam dừng việc đứng làm người mẫu lại và ngồi xuống bàn với hần cậu bỏ cặp và lấy sách vở ra (đúng là sinh viên nghiêm túc).

- ... - nhỏ gật đầu cái rụp.

- Mau đi mua cho tôi đồ ăn sáng – hần chỉ muốn hành hạ nhỏ thôi chứ hần chẳng muốn ăn ngoài đâu.

- Đợi tôi một lát – nhỏ lấy trong ba lô ra tờ một trăm ngàn rồi tức tốc đi, nhưng hần nói thêm.

- Một phút, nếu quá thì tôi sẽ không muốn ăn nữa đâu – hần ám chỉ nhỏ đi trong thời gian đó.

Nhỏ vội vã phi như bay làm Lâm An mới từ cửa vào thấy nhỏ định hỏi xem có chuyện gì mà nhỏ làm tốc cô phải tốc lên, hôm nay Lâm An rất dịu dàng với mái tóc thả và xoắn nhẹ.

- Có chuyện gì với Song Đào vậy? – Lâm An hỏi qua Hoàng Nam thôi, chứ cô cũng không dám hỏi hần.

- À cậu ấy đi mua đồ ăn cho Thành Khang – Hoàng Nam không ngại mà nói qua hần, vậy là người đứng như hần được miễn phí tham gia vào cuộc nói chuyện.

- Tổng... Thành Khang – Lâm An sợ sệt nhìn qua hần, định gọi tổng giám đốc nhưng lại sợ.

- Trần Lâm An, có lẽ tôi quá nhẹ tay với cô nhĩ - hần cười khẩy, oán hận chuyện lần trước.

- D-Dạ tôi... xin lỗi... - Lâm An không hiểu chuyện nhưng mà câu nói sắc bén của hần làm cô nhột mà tự động xin lỗi.

- Hai người biết nhau à - Hoàng Nam thì lại ngạc nhiên.

- ... - Lâm An nhìn con mắt buồn qua Hoàng Nam, làm cậu cũng không nỡ hỏi nữa mà nghĩ thầm “cũng đúng, người nổi tiếng như hần thì quen biết nhiều là chuyện thường”.

Còn nhỏ thì chạy thực mạng, hơn nữa nhắc mới nhớ là nhỏ đâu có biết căn tin ở đâu đâu vậy là nhỏ hỏi sinh viên ở đó, nhỏ hỏi tới người thứ ba thì mới biết căn tin nằm đâu, vội vã chạy tới và thở dốc nói với cô bán cơm.

- Cho cháu một phần cơm sáng ạ!

Tay chỉ chỉ món này, món kia nhưng cái miệng không ngừng thở hổn hển, làm cô bán cơm cũng ngạc nhiên và làm nhanh gọn lẹ cho nhỏ.

Nhỏ chạy lên thì ôi thôi, khuôn mặt nhỏ dường như là xám xịt khi hần nhìn chăm chăm cô mà cất giọng thanh thoi nhất.

- Ba phút mười lăm giây, tôi đổi ý rồi, chuyển qua ăn thành uống – hần rất thanh thoi ngồi sai bảo nhỏ.

- Mấy phút - nhỏ cũng không thích kiểu đang đi mà có người gọi lại nên hỏi luôn cho chắc.

- Gấp đôi – nhàn nhạt.

Hai người kia há mồm mà nhìn nhỏ, sao nhỏ chịu cực thế nhĩ, định quay qua bắt bẻ hần, may mà nhỏ kịp thời rồi lao vụt đi nhanh nhất có thể.

- Thành Khang, cậu hơi quá đáng rồi – đợi nhỏ đi Hoàng Nam mới lên tiếng.

- Đó là do cô ta không muốn bị đuổi khỏi trường này thôi – hần có chút khó chịu với cái tên Hoàng Nam này, dùng ánh mắt sắc lẹm nhìn qua, Hoàng Nam như con cún con đành ngậm ngùi quay mặt đi và xem như không có gì xảy ra.

Lần này nhỏ biết chỗ rồi nên có vẻ về sớm hơn dự định, bước lên cầu thang trong tâm trạng háo hức “lần này là ổn rồi” thế nhưng thật không may cho nhỏ là có người va phải nhỏ không biết vô tình hay cố ý mà nhỏ bị nhả nhào ra đất thế là chai nước trên tay nhỏ lăn đi không thương tiếc, tiếng chuông reo vào lớp sinh viên thi nhau đi nhanh, thế là chai nước yêu quý bị hết người này tới người khác đá đi.

Vật lộn một hồi nhỏ nhìn chai nước sủi bọt và bắn hết cả rồi, thở dài ném phẳng vào sọt rác, đằng nào thì giờ này căn tin họ cũng đóng cửa, ra chơi họ mới mở lặn, lau vội bộ đồng phục rồi vào lớp.

Ba con người kia nhú mày nhìn nhỏ, quần áo có chút “bẩn” nhỏ cúi mặt mà đi vào lớp, nhỏ đứng trước mặt hần cúi gầm mặt rồi từ từ ngẩng lên.

- Nước của cậu... tôi ném vào xọt rác rồi – nhỏ thật thà nói làm họ xém té ngựa, có phải nhỏ cố tình chọc vào “sói con” hần không.

- Cô muốn đuổi học phải không?

- Là do tôi chạy vội sợ trễ giờ nên mới xảy ra chuyện, ra chơi tôi sẽ đền cho cậu – nhỏ thật thà kể lại, hai người kia cảm thấy thương cảm cho nhỏ.

- Tôi không muốn lặp lại chuyện này lần thứ ba.

- Tôi biết rồi – nhỏ ngồi xuống, tâm trạng không mấy ổn định tẹo nào, mặt nhỏ đỏ lên mồ hôi nhễ nhại vì chạy mệt, nên hần cũng tha cho nhỏ.

Các sinh viên khác cũng nhìn nhỏ “khác lạ” hơn nữa còn nhìn hẩn “kinh sợ” hơn, họ chẳng nghĩ gì mà xen vào chuyện này vào động vào hẩn chắc sẽ thảm hơn nhỏ nữa.

Môn mới hôm nay cũng là giảng viên mới, có vẻ giảng viên này thích “kể chuyện” và cô kể cho hết tiết một rồi mới vào bài học mà chỉ là bữa học đầu nên các môn học chỉ là khái quát thôi, nên cũng nhẹ nhàng đôi chút.

Tiếng trống vừa reo là nhỏ chạy ra ngoài trước, không kịp cho Lâm An ú ớ theo.

Nó mang chai nước lên lớp cho hẩn rồi đặt lên bàn hẩn.

- Xong rồi cậu còn muốn uống hay ăn gì nữa không? – nhỏ nhìn hẩn xỏ tay túi quần mà hỏi.

- Cô có thể đi, khi nào cần tôi gọi cô phải có mặt – hẩn đứng dậy.

- Nhưng... - nhỏ khó chịu.

- Nên nhớ việc cô được học ở trường này là do tôi quyết định, chỉ một từ thôi thì chắc cô không còn được ung dung đứng đây đâu nhỉ? Chai nước kia cô có thể lấy mà uống, tôi không khát lắm - câu dài nhất mà trước giờ hẩn nói, nghiêng mặt qua chai nước nhỏ mới mua, hẩn cần gì mấy cái đấy chứ.

Nhỏ thở dài thì Lâm An đi vào và nói nhỏ xuống căn tin gặp mấy anh chị hôm qua, là người hiểu chuyện nên Lâm An không muốn nhỏ gặp nhiều rắc rối, ở trong trường này tỉ lệ sinh viên thuộc con nhà quý tộc chiếm quá tám mươi phần trăm, nên nếu nhỏ muốn an thân thì không nên làm phật lòng người khác.

- Bọn chị ở đây – chị gái hôm qua cười tươi vẫy tay nhỏ, chị ngồi cùng với hai cô bạn gái và hai cậu bạn trai cùng và khác lớp.

- Bọn em chào chị - nhỏ và Lâm An đồng thanh.

- Các em ngồi đi, ăn uống gì chị kêu cho – chị gái cười hiền.

- Dạ bọn em uống nước được rồi – nhỏ cũng thấy chị dễ tính nên cười hiền.

- Em cũng như Song Đào – Lâm An cũng có suy nghĩ như nhỏ, chị gái kêu ra hai chai nước không độ và ô long.

- Hai em chưa biết tên chị nhỉ, chị là Lê Xuân Nghi.

- Dạ em là Đoàn Song Đào đây là bạn em Trần Lâm An – nhỏ giới thiệu với chị Nghi.

- Chị là Diễm, Hằng – hai bạn ngồi kế chị giới thiệu.

- Bọn anh là Huy, Thái – hai anh còn lại cũng giới thiệu.

- Dạ em chào anh chị - đồng thanh nhỏ và Đào.

- Bọn chị chỉ muốn gặp mặt người giỏi nhất trường thôi, chứ không có ý xấu gì đâu, các em đừng để bụng nhé – chị Nghi vui vẻ.

- Dạ tất nhiên rồi ạ, bọn em cũng thất lễ hôm qua không chào hỏi anh chị - nhỏ.

Rồi đủ chuyện mà bọn họ tám với nhau.

Vào lớp rồi lại tới ra về, nhỏ nằm trên nệm thở dài, cũng may là hẩn không làm gì nhỏ cả, điện thoại nhỏ reo là bố mẹ nhỏ gọi.

Nhỏ cười tươi kể những chuyện nhỏ được nổi tiếng ở trường, bố mẹ nhỏ cũng vui lắm, nhắc nhở nhỏ ăn uống đầy đủ vào đừng nhịn đói làm gì không học được đâu, rồi bố mẹ nhỏ còn nhắc thêm chuyện đó là sinh viên bây giờ hay ở xa nhà là đi làm thêm kiếm tiền, họ ngăn cấm nhỏ chuyện đó, cứ lo học đàng hoàng đi rồi hết tiền nói bố mẹ gửi, được nghỉ thì về nhà chơi... v... v... nhỏ cười tít mắt rồi cảm ơn bố mẹ rồi rít, tắt máy rồi ngủ.

12. Chương 12: Lần Đầu Đứng Trước Đám Đông

Hắn đang ngồi trên cao ốc của mình, ký giấy tờ và hắn có cho gọi Trần Lâm An tới, cô rón rén đứng ngoài cửa mà không dám gõ.

- An tiểu thư tới rồi ạ, tổng giám đốc đang đợi ở trong – Mon thấy Lâm An đứng ngoài có vẻ sợ hãi, Mon cũng không biết chuyện kia, chỉ nghĩ ai cũng sợ cậu chủ thôi, rồi thông báo với hắn là Lâm An tới, hắn cho vào rồi dừng việc ký giấy lại, ra bàn tiếp khách ngồi “đợi cô”.
- Chào tổng giám đốc – trên lớp học và trên công việc cách xưng hô của cô cũng rất lễ phép.
- Cô có thể ngồi – hắn nhìn trực diện cô và chỉ vào cái salon trước mặt.
- C-Có chuyện gì mà ngài cho gọi tôi ạ - Lâm An cảm giác lo lắng, chẳng dám nhìn hắn.
- Tôi đối xử tốt với tiểu thư để tiểu thư bêu rếu tôi với người khác sao? – hắn vào thẳng vấn đề không do dự.
- D-Dạ... tôi... không hiểu ý của ngài.
- Tiểu thư là bạn thân của Song Đào hay là bạn mới gặp khi đi học.
- ... - Lâm An hiểu chuyện gì xảy ra rồi, chắc là hắn đang nghi ngờ chuyện cô nói với nhỏ, kiểu này chết chắc.
- Tôi... tôi... xin lỗi ngài, mong ngài bỏ qua cho tôi ạ, lần sau tôi không dám.
- Cô và cô ta thật giống nhau, cùng xin tôi tha lỗi, mà tôi đâu có nhiều lỗi tới mức đó đâu mà cho mấy cô – hắn cười khinh bỉ.
- Dạ... chỉ là tôi thấy Song Đào là cô gái tốt không thuộc tầng lớp như chúng ta nên tôi mới giúp thôi ạ - Lâm An thật thà.
- Tầng lớp như tôi và cô ư, cô nghĩ là tôi và cô ngang hàng với nhau – hắn nghe mà muốn nổi khùng lên.
- Dạ tôi k-không dám ạ - biết mình động vào “sói” nên Lâm An cúi đầu nhí nhí.
- Cô có muốn cùng đẳng cấp với cô ta không? – câu hỏi kiểu khiêu khích nhưng khiến Lâm An bủn rủn chân tay hiểu vấn đề nhanh chóng.
- Tôi xin ngài đừng làm tập đoàn của bố tôi phá sản, tôi hứa sẽ không bao giờ nói chuyện của ngài với ai đâu ạ, xin ngài đẩy tổng giám đốc – Lâm An cầu xin hắn, đôi mắt cô rưng rưng, thoáng chốc hắn nhớ tới khuôn mặt của nhỏ trong tình trạng “lấn hai vòng” làm hắn có chút chạnh lòng.
- Tốt nhất cô nên biết trước chuyện này mà sửa lỗi lầm đi, tôi cũng không muốn chuyện này xảy ra thêm lần nào nữa, cô mau về đi – hắn tha cho cô, có phải là hắn quá mềm yếu với con gái rồi không, Lâm An đứng dậy cúi chào hắn rồi cô ra về, cô có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi vì hắn không làm khó gì cô cả.

Một tuần sau...

Sáng nhỏ đi học và trưa trở về phòng, buổi tối nhỏ mở cửa định đi dạo thì nhỏ thấy anh Việt Minh đi đâu đó, nhỏ hỏi thì anh nói là đi học tiếng Anh tại trung tâm, nhỏ cười chúc anh học tốt, rồi nhỏ đi dạo ra bờ hồ, ở đó nhỏ cảm thấy hơi bị ngại nhưng mà ở đó nhỏ mới thấy yên tĩnh và suy nghĩ được mọi chuyện, nhỏ sẽ về sớm thôi.

Từ mấy hôm nhỏ đi học mà có rất nhiều chuyện xảy ra, vui buồn gì cũng có hết, chủ yếu là nhỏ không ưa cái tên nhà hắn, thích gây khó dễ cho nhỏ nhưng sau hôm đó cũng không thấy hắn sai vặt nhỏ nữa, cũng coi như là ổn định, còn về phần Lâm An, nhiều lúc nhỏ muốn biết về con người hắn nhưng mà Lâm An lại từ chối và nói “minh chỉ biết thế thôi” có vẻ trốn tránh câu hỏi của nhỏ, nhỏ cũng không hỏi gì thêm.

Hoàng Nam thì dạo này cũng ít nói chuyện mà vốn dĩ cậu đâu có nhiều chuyện đâu, cậu chỉ nói cái điều cần nói thôi.

Nhỏ thở dài rồi bắt gặp một giọng nói khá là lạ, làm nhỏ giật mình.

- Em ngồi đây một mình thôi hả - giọng nói của con trai, vừa nói người đó vừa bước gần tới nhỏ và nhanh chóng đứng ngay ghế đá chỗ nhỏ ngồi.

- ... - nhỏ không nói gì, nhìn người con trai kể mình, nói chung là cũng đẹp.

- Anh thật thất lễ, anh là Nguyễn Thanh Minh, anh là sinh viên năm cuối trường Sư Phạm – anh cười hiền nhìn nhỏ cũng khá dễ thương.

- Dạ vâng, chào anh em là Đoàn Song Đào, em học trường Quốc tế, mà tên anh giống tên của cái anh ở cùng dãy trọ với em anh ấy là Việt Minh - nhỏ thấy anh Thanh Minh này cũng không có ý xấu nên cười rồi giới thiệu lại, nhỏ cũng biết sơ trường đó và cũng vui khi có hai người cùng tên.

- Ở trọ - anh Thanh Minh nhìn nhỏ, khẽ nhún mày.

- Em thi vào với điểm cao thôi anh à – nhỏ đoán anh nghĩ nhỏ không phải tầm thường để vào trường này, nên nhỏ đẹp ý định đó liền.

- Vậy à, thế thì còn đáng ngưỡng mộ hơn nữa.

- Vâng... mà anh ở gần đây à – nhỏ lắng chuyện.

- Nhà anh cách đây vài ba cây nhưng anh cũng hay ra đây lắm, lần đầu tiên anh gặp em đây chắc em là sinh viên năm nhất.

- Vâng, em mới vào đây được nửa tháng thôi ạ, được anh Việt Minh ở dãy trọ em giới thiệu nơi này nên em tới đây hi hi.

- À ừm... - nhỏ cười híp mắt, mặc dù là tối nhưng anh Thanh Minh cũng thấy nhỏ rất là dễ thương.

Hai người ngồi đó nói cũng vài chuyện mà chủ yếu là cái tính loắt choắt nói nhiều của nhỏ, làm anh Thanh Minh chỉ kịp ngồi nghe thôi, rồi nhỏ xin phép về nếu không là sẽ gặp chuyện “xí hổ” anh Thanh Minh hỏi thì nhỏ không ngại mà nói anh nghe, anh chỉ cười hiền “rồi em sẽ quen thôi”

Anh nghĩ ý nhỏ về nhỏ bảo nhỏ ở gần đây nên muốn đi bộ cho “giảm mỡ” vì tướng nhỏ mũm mĩm mà.

- Tối mai em bận gì không? Anh có thể mời em đi ăn một bữa chứ - anh Thanh Minh gọi với theo nhỏ.

- Dạ bây giờ tối mai nếu anh thấy em thì em rảnh còn không thì em xin lỗi – nhỏ xin phép về trước rồi.

- Oker mong là mai anh được gặp em – anh Minh gặp nhỏ lần đầu nhưng cách nói chuyện vui tính của nhỏ làm anh thấy vui vui.

.....

Sáng sớm nhỏ hôm nay dậy sớm hơn mọi ngày vì là buổi chào cờ đầu năm học, hơn nữa nhỏ còn được hiệu trưởng nhắc nhở chuyện nhỏ là Hội trưởng hội học sinh, nên nhỏ cũng là người chủ trì cho buổi quan trọng đầu năm này, sinh viên năm nhất nên sẽ không biết chuyện đó, hai hội phó cũng được nhắc nhở nữa.

Sau khi bước chân vào cổng trường nhỏ đã gặp ngay Lâm An và Hoàng Nam đứng ở cổng cười tươi với nhỏ.

- Bọn tớ đang đợi cậu – Lâm An khoác vai nhỏ và Hoàng Nam cười.

- Chúng ta vào thôi – nhỏ hôm nay vẫn là đồng phục trường với mái tóc được búi củ tỏi gọn gàng, và đôi giày màu đen đế cao, nhìn nhỏ mũm mĩm mà đáng yêu.

Trên tầng mười tầng cao nhất của trường quốc tế chỉ có một phòng hội trường cực cực rộng có thể chứa được toàn bộ sinh viên trong trường, nhỏ đứng sau cánh gà mà cảm thấy run run, dòm ngó ra ngoài thấy người với người thôi, giống như một cuộc đại biểu quyết ấy.

- Đừng lo, có bọn tớ hầu thuận cậu – Hoàng Nam cười hiền vỗ vai nhỏ, nhỏ gật đầu cho Hoàng Nam an tâm nhưng trong lòng nhỏ run bắn người.

Năm phút sau khi tiếng trống trường đã điểm thì sinh viên đã có mặt đông đủ tại hội trường lớn này, thầy hiệu trưởng già nhất trường, nhưng rất đẹp lão đeo cặp kính cận ra giữa sân khấu và cầm micro hô to đồng dạc.

- CHÀO MỪNG TẤT CẢ CÁC TÂN SINH VIÊN, MỚI VÀ CŨ CỦA TRƯỜNG ĐẠI HỌC QUỐC TẾ - thầy cúi chào và tràng pháo tay giòn giã.

- THẦY RẤT VINH DỰ KHI MỖI NĂM LẠI ĐÓN MỘT ĐỢT SINH VIÊN MỚI VÀO TRƯỜNG VÀ NĂM NAY ĐẶC BIỆT HƠN MỖI NĂM LÀ VÌ TRUYỀN THỐNG BA NĂM MỚI CÓ MỘT LẦN CỦA TRƯỜNG CHÚNG TA, ĐÓ LÀ NGƯỜI THI VÀO VỚI ĐIỂM SỐ TUYỆT ĐỐI SẼ ĐƯỢC NÀM TRONG HỘI HỌC SINH, MỘT CHÚC VỤ CAO QUÝ MÀ AI CŨNG MUỐN CÓ, CÓ TOÀN QUYỀN QUYẾT ĐỊNH VÀ TỔ CHỨC CÁC PHONG TRÀO LỚN NHỎ CỦA TRƯỜNG, NHƯNG CŨNG LÀ MỘT ÁP LỰC RẤT LỚN VÌ NẾU CÓ SAI SÓT HOẶC HẬU QUẢ KHÔNG LƯƠNG TRƯỚC THÌ TẤT NHIÊN HỘI HỌC SINH ĐÓ SẼ BỊ GIẢI TÁN VÀ THẾ CHỖ CHO HỘI HỌC SINH MỚI NHƯNG TRƯỜNG CHÚNG TA CHƯA KHI NÀO PHẢI THAY THẾ HỘI HỌC SINH TRONG BA NĂM CẢ, VÀ NĂM NAY THẦY CŨNG MONG ĐƯỢC NHƯ THẾ.

- SAU ĐÂY CHÚNG TA SẼ CHÀO ĐÓN HỘI TRƯỞNG HỘI HỌC SINH ĐOÀN SONG ĐÀO – thầy đọc một lèo rồi cũng tới lúc nhỏ bước ra, khá là run.

Thầy đã vào trong và nhường sân khấu lại cho nhỏ rồi, nhỏ nhìn một lượt hàng nghìn sinh viên trước mặt mình, dường như nhỏ đang tìm ánh mắt của ai đó, bắt gặp nụ cười tươi của anh Việt Minh, và ánh mắt sắc lạnh của hấn Thành Khang ngồi vắt chéo chân, rồi nhỏ cũng cất giọng còn rất run.

- T-TÔI... XIN CHÀO TẤT CẢ CÁC BẠN SINH VIÊN, MÌNH LÀ ĐOÀN SONG ĐÀO... THẬT VINH DỰ KHI MÌNH ĐƯỢC LÀM HỘI TRƯỞNG HỘI HỌC SINH... MÌNH SẼ CỐ GẮNG HẾT SỨC ĐỂ XỨNG ĐÁNG VỚI TRUYỀN THỐNG CỦA TRƯỜNG... VÌ LÀ SINH VIÊN MỚI NÊN CŨNG MONG ĐƯỢC SỰ GIÚP ĐỖ NHIỀU CỦA CÁC BẠN VÀ CÁC ANH CHỊ KHÓA TRÊN... XIN CHÂN THÀNH CẢM ƠN – nhỏ đã tập duyệt trước và nghĩ trong đầu ra đoạn hội thoại đấy, nhỏ cũng cố gắng nói không vấp câu nào, nhưng còn rất ấp úng thế nhưng như là tốt lắm rồi, nghe thầy HT nói nhiều năm còn có sinh viên còn ngất khi đứng trên đây, đọc xong bài diễn thuyết nhỏ cúi đầu rất lịch sự, thế nhưng nhỏ thấy mọi thứ... rất im lặng... rồi nhỏ từ từ ngẩng đầu lên... nhìn những sinh viên đang ngơ ngác dưới kia.

13. Chương 13: Hát

Tràng pháo tay của... hấn và anh Việt Minh... vang lên phá tan sự im lặng của mọi người, và theo đó là những tràng pháo tay khác to dần rồi cũng dừng, nhỏ khi này mới cảm thấy nhẹ người.

Thầy hiệu trưởng ra hiệu cho nhỏ giới thiệu hai hội phó luôn.

- VÀ SAU ĐÂY, MÌNH XIN GIỚI THIỆU HAI HỘI PHÓ CỦA HỘI HỌC SINH LÀ TRẦN LÂM AN VÀ ĐỖ HOÀNG NAM – nhỏ đọc to rồi hai người cười tươi bước ra, giới thiệu mình với các sinh viên.

Nhưng có vẻ như họ quen với việc đứng trước đám đông nên rất tự tin và không hề nói vấp chỗ nào. Nghĩ mình thật yếu đuối, thầy hiệu trưởng bước ra bằng nụ cười gian tà nhìn nhỏ.

- TRUYỀN THỐNG CỦA TRƯỜNG ĐỐI VỚI HỘI TRƯỞNG HỘI HỌC SINH VẪN CÒN MỘT ĐIỀU KHOẢN NỮA – thầy đọc bình tĩnh, nhỏ nhìn thầy.

- ĐÓ LÀ HỘI TRƯỞNG PHẢI HÁT CHO CÁC SINH VIÊN TRONG HỘI TRƯỜNG NGHE – thầy nói xong là mặt nhỏ nhăn lại, hát ư, nhỏ có được giọng hát trời ban nhưng lại không bao giờ thể hiện với đám đông nên nhỏ cười dụt dụt miệng, tất cả những truyền thống của trường thì hầu như không ai làm khác được, tràng pháo tay to lớn ủng hộ nhỏ hát ngập ngừng cầm micro.

Nói thật thì mình chưa hát dưới đám đông bao giờ... nhưng vì là điều bắt buộc... nên mình xin mạn phép trình bày một bài hát, mong là mọi người đừng “ném đá” nếu như mình hát dở - nhỏ nói ngập ngừng và run run, rồi các sinh viên phì cười với nhỏ, thầy hiệu trưởng cũng chứng kiến nhiều cảnh hát của các hội trưởng hội học sinh rồi, thậm họa cũng có mà nở hoa cũng có... thầy cũng toát mồ hôi ầy chứ...

- Vậy mình xin trình bày ca khúc “Dạ khúc của màn đêm” – tiếng vỗ tay dành cho nhỏ như là nhịp để nhỏ bắt đầu hát.

(ad: bài này là lời viết dịch từ bài Noctunre nhé các bạn)

“... Giờ đây khi ánh sáng ngày dần tắt

Cũng là lúc màn đêm kéo đến âm thầm dõi theo bạn.

Bầu trời thật dịu dàng, thật tĩnh lặng và chân thật.

Bao trùm lên cả trái tim và tâm hồn bạn

Là dạ khúc của màn đêm

Đừng buồn rầu, đừng tiếc nuối

Bạn cũng không cần phải thắc mắc đâu

Bởi vì sẽ luôn là vậy, hiển nhiên là như vậy

Hãy đến đây và cùng hòa nhập vào giấc mơ với tôi.

Với dạ khúc của màn đêm.

Không còn sự sợ hãi

Khi bóng đêm kéo đến bên bạn

Và lấp đầy tâm hồn bạn với những ước mơ và khát khao

Như đứa trẻ chìm vào giấc ngủ

Thật ấm áp và đắm say

Bạn sẽ tìm thấy tôi đang đợi bạn ở đây

Là dạ khúc của màn đêm.

Ta sẽ cùng bay lên và chạm tới tận trời cao

Chúng ta chẳng cần phải băn khoăn vì sao

Sẽ luôn là vậy, hiển nhiên là như vậy

Hãy đến đây và hòa vào giấc mơ với tôi

Với dạ khúc của màn đêm.

... Cho dù màn đêm có buông xuống

Nhưng nó cũng dần đi qua thôi

Khi màn đêm nhường chỗ cho ánh sáng của ban ngày

Là dạ khúc của màn đêm...”

Nhỏ kết thúc bài hát và dừng micro lại, cảm giác như lúc nhỏ cúi đầu chào là cả khán phòng im phắc không một tiếng động, có lẽ nhỏ đã hát quá dở rồi sao.

Mở từ từ con mắt nhìn mọi người xung quanh, nhỏ ngạc nhiên khi ai cũng... rưng rưng nước mắt... không ai hẹn ai mà cùng vỗ tay thật to và toàn bộ sinh viên đều đứng dậy, nhiều người họ nghĩ mình đang được xem một bản hòa nhạc trực tiếp, nhiều người lại nghĩ nhỏ rất tuyệt... hai người bạn nhỏ đứng đó cũng rưng rưng không kém, thầy hiệu trưởng phải lấy khăn lau nước mắt vì nhỏ hát xúc động quá.

Khi nhỏ hát hoàn toàn hòa nhập vào bài hát, giọng hát của nhỏ làm lay động lòng người, người ghét âm nhạc thì cũng phải cảm thán bài hát này, người yêu âm nhạc thì càng hãnh diện hơn, riêng cảm xúc của hân thì khác hẳn lúc trước, nhìn nhỏ cầm micro hát và đôi mắt nhắm lại khi cần thiết rồi cách diễn đạt và

giọng điệu hần cứ nghĩ nhỏ là một ca sĩ chuyên nghiệp đã được đào tạo bài bản, hần có chút cảm giác khác về nhỏ rồi, anh Việt Minh cảm thấy ngưỡng mộ nhỏ hơn và anh có chút gọi là “thích” nhỏ rồi.

Có lẽ đây chính là buổi chào cờ nhiều sắc màu và đặc biệt nhất của trường quốc tế này rồi.

Sáng hôm đó rất nhiều sinh viên lớp khác tới xin chữ ký và tặng quà cho nhỏ, nhỏ ái ngại có làm gì đâu mà phải thế chứ, đám người bu quanh chỗ nhỏ ngồi làm Lâm An và Hoàng Nam bị đẩy lùi ra ngoài, riêng hần thì không ai dám động tới.

Quà chất nầm trước mặt nhỏ, Lâm An phải xuống bàn dưới ngồi kể hần, nhỏ gãi đầu thôi chứ biết sao giờ.

Giờ ra về, khó khăn lắm nhỏ mới xin được chú xe bus cho nhỏ lên xe cùng đồng quà đầy, nhỏ cũng thông minh lắm khi tặng cho chú lái xe với thu vé hộp quà nên họ cho lên và còn dành một chỗ để quà của nhỏ thôi.

Sau khi mang hết quà và phòng, nhỏ cũng mang cho cả bà chủ dãy trọ một hộp quà nữa, nhỏ chẳng mở ra xem nữa cứ xếp gọn gàng vào một góc nào đấy, rồi nhỏ đi ăn trưa.

- Song Đào, em đi ăn hả? - giọng nói của anh Việt Minh.

- À vâng, giờ em đi ăn – nhỏ quay người cười híp mắt.

- Anh... anh có món quà muốn tặng cho em, biết là chẳng đáng bao nhiêu... khi sáng em hát hay lắm – anh Việt Minh giơ phía sau ra một hộp quà nhỏ xinh xắn, nhỏ cười tươi, rồi nhận cho anh vui, thế là hai anh em cùng nhau đi ăn trưa luôn.

Bữa ăn kết thúc nhanh chóng mà chủ yếu là cả hai đều thấy thoải mái và vui vẻ, anh Việt Minh nhắc lại chuyện khi sáng nhỏ hát làm nhỏ ngượng ngạo anh nghĩ bữa nào rủ nhỏ đi hát kara chắc là hay lắm.

Trường nổi tiếng mà nhỏ học có rất nhiều camera ở khắp phòng, và khi sáng chuyện nhỏ hát cũng được thu vào một máy camera ở đấy, và nhỏ nhanh chóng được các sinh viên tải về máy và nghe đi nghe lại nhiều lần, hần cũng không ngoại lệ.

Ngồi trong phòng làm việc mà trong đầu hần chỉ nghĩ tới bài hát mà nhỏ hát, nghe lại thì hần cảm thấy nhớ bố mình và những hình ảnh của bố lúc trước còn ở cùng với hần, khiến hần nhớ nhiều thêm và đặc biệt là... hần chỉ nghĩ về nhỏ.

Trên xe Mon đưa về biệt thự hần cũng nghe bài này, Mon cũng thích giọng hát của nhỏ, Mon hỏi hần vị ca sĩ nào hát mà có hồn đến vậy, hần chỉ nhàn nhạt đó là sinh viên cùng lớp hần, rồi hần từ từ kể vài chi tiết khác, Mon cũng ngỡ ngàng đấy chẳng phải là cô gái mà đám đánh hần ngay buổi học đầu tiên sao, nhưng khi Mon nghe bài này thì ông không nghĩ đó là cô gái ấy.

Buổi tối nhỏ lại thấy anh Việt Minh đi học nên nhỏ cũng đi dạo ra ngoài bờ hồ gần đó và nhỏ cũng tới chiếc ghế đá quen thuộc, giọng nói mà nhỏ không nhớ mình từng nghe cất lên.

- Em tới trễ ba mươi phút nhỉ, anh còn tưởng là em không tới – giọng nói đó chính là anh Thanh Minh gặp nhỏ ngày hôm qua.

- Dạ chào anh em quên mất – nhỏ nhớ ra gì đó rồi cười, bước lại ghế ngồi.

- Anh mời em đi ăn được chứ, à mà em ăn gì chưa – anh Thanh Minh cũng rất vui vì nhỏ có tới, không biết là nhỏ cố tình hay vô ý quên, nhưng anh được gặp nhỏ là anh cũng vui rồi

- Dạ em mới ăn xong, nếu thế thì chúng ta đi uống nước cũng được.

- Vâng anh đưa em tới quán này, ngon lắm.

- V-Vâng – nhỏ cũng có chút đỏ mặt vì anh Thanh Minh cười đẹp quá

Nhỏ giờ mới để ý con xe mang hiệu là “SH” đậu ngay sau lưng nhỏ, thế là anh đội mũ lên cho nhỏ “nhỏ đỏ mặt” rồi anh chở nhỏ đi một đoạn cũng khá xa, nhỏ đoán chắc là gần nhà anh rồi.

Trước mặt nhỏ là quán có tên “Trà sữa sinh viên” nhỏ khẽ nhíu mày, có cả những quán này sao, đang ngơ ngác thì giọng anh cất lên.

- Em vào trong đi rồi anh nói.

- Dạ - nghe theo

Cả hai chọn được cái bàn ưng ý trên tầng ba mà quán này là ngồi bệt thế nhưng trên tầng ba không như thế chỉ có một cái bàn và hai cái ghế thôi.

- Đ-Đây là – nhỏ thoáng sợ vì chẳng có ai.

- Em cứ ngồi đây đi, không sợ đâu – anh Thanh Minh trấn an nhỏ.

Một bàn đầy các món ngon ở đây được bày ra, và hai cốc trà sữa to ụnh được đặt trước mặt nhỏ và anh, khi này nhân viên đã đi xuống dưới trên này chỉ còn anh và nhỏ.

Nơi này cũng giống như một mái hiên thu nhỏ vậy, ở đây rất mát và còn được trang trí rất đẹp nữa, nhỏ cũng khá thích thú, thế nhưng nhỏ chợt nghĩ “có khi nào mình bị dụ bán đi nước ngoài không” nhỏ rung mình, mấy chuyện đó bây giờ trên báo đài đầy ra.

- Em ăn và uống đi, không phải em đang sợ anh đấy chứ - anh Thanh Minh này giờ chỉ ngồi nhìn nhỏ thôi, càng nhìn anh càng thấy nhỏ đáng yêu làm sao, anh chỉ muốn nhìn mãi.

- ... - nhỏ giả lắc đầu cho anh vui.

- Em sợ anh bán em sang Trung Quốc à, ha ha – anh Thanh Minh bật cười thành tiếng.

Mặc dù là anh Thanh Minh chỉ 22 tuổi nhưng anh đã là chủ của một công ty nội thất cao cấp rồi, nên suy nghĩ của anh không còn nhỏ tẹo nào, nhưng nếu so về trí tuệ thì anh có vẻ thua hẳn nhiều phần.

[FONT=Palatino Linotype, serif]- [/FONT]D-Dạ không ạ, em chỉ thấy hơi lạ là sao chúng ta không ở dưới ngồi mà phải lên tận đây – nhỏ lí nhí.

- Dưới đó nhiều người thì anh không nói chuyện được với em – anh cười hiền.

- ... - nhỏ không biết nói sao nên đành cầm cốc trà đá uống.

- Em có biết tiệm trà sữa này là thuộc một cửa tiệm của nhà anh không?

- Dạ...

- Cái lúc bình thường em đã dễ thương rồi, giờ em ngạc nhiên nhìn còn dễ thương hơn nữa, chắc anh thích em ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi mất – anh Thanh Minh thật thà nói tâm tư của mình.

Lần trước gặp bờ hồ, chỉ có một cây đèn đường nên anh chưa thấy rõ được khuôn mặt nhỏ, nhưng giờ đây ánh sáng đầy đủ anh mới thấy nước da trắng hồng của nhỏ và cả khuôn mặt tròn, môi nhỏ cái tướng mũm mĩm nhìn đáng yêu làm sao, anh rất thích.

- Em... - nhỏ mặt dần đỏ lên.

- Với những sinh viên mới như em anh cũng gặp nhiều rồi nhưng mà ở cạnh em anh thấy được vui vẻ hơn những người khác.

- Những người khác, anh như thế này với nhiều người sinh viên khác rồi ạ! - nhỏ chỉ bàn đồ ăn, ý nhỏ là anh cũng chở nhiều người đi ăn như nhỏ thôi.

- Ừm thì cũng không nhiều lắm, mà cũng đại loại là như thế – anh Thanh Minh cười rồi suy nghĩ

- Anh là người thành đạt rồi thì tất nhiên bên anh không thiếu nhỉ?

- Thế nhưng mà trước giờ anh chỉ ưng có mình em thôi đấy!

- ... – hết biết nói vì mặt đỏ lôm

Cả hai ngồi nói chuyện rất lâu sau thì anh Thanh Minh mới chịu chở nhỏ về, nhìn đồng hồ đã là chín rưỡi nhỏ rất sợ về muộn và dường như là không thích về muộn cùng với “con trai”, vì thế mà anh Thanh Minh đã biết được phòng trọ của nhỏ, anh cũng không ngại mà vào chào hỏi bà chủ dãy trọ nhỏ và đưa nhỏ vào

tới tận phòng, có vẻ bà chủ rất quý anh thì phải, nhỏ chạy vào phòng trước còn anh đứng nói gì gì đó rồi vào sau.

Xem qua phòng trọ của nhỏ một lượt anh phải bật cười và không tin đây chính là phòng trọ của sinh viên, rất đầy đủ và không thiếu bất cứ thứ gì, phòng còn trang trí rất đẹp nữa, theo kiểu mà con gái hay thích, ngăn nắp và gọn gàng nhưng anh khẽ nhủ mày, hình như là thiếu “máy tính” anh nhìn qua đồng quà được nhỏ xếp gọn gàng một góc, vì phòng nhỏ không có gác nhỡ nên nhỏ không giấu đâu được, đành kể lại nguyên do lại làm anh càng thêm thích thú với nhỏ hơn, anh ra về khi này là hơn mười giờ nhỏ còn chêu anh về không sợ mẹ mắng à, anh cười tươi lại “mẹ anh còn khuyến khích anh chơi qua đêm nữa cơ” nhỏ ngệt cái mặt ra.

14. Chương 14: Hai Cuộc Sống

Vài ngày sau đó...

- Dạ thưa tổng giám đốc, tối nay chúng ta có bữa tiệc chào mừng sự hợp tác của hai tập đoàn và cũng là khẳng định với giới truyền thông chúng ta chính thức lên top bốn – Mon cung kính nói với hấn trong phòng làm việc.

- Được rồi, Mon giúp tôi chuẩn bị mọi thứ - hấn ngả lưng ra ghế.

Về mặt hấn thoáng buồn, nói thực ra thì hấn rất ghét đi những bữa tiệc như thế này bởi hấn sẽ thấy rất nhiều người con gái giả tạo, luôn làm mình làm mẩy trước đám đông, luôn tỏ ra mình là người hiểu chuyện, luôn tỏ ra mình còn là người dịu dàng và đặc biệt là cố gắng ghi điểm trong mắt hấn để được hấn để ý. Thế nhưng tiệc có liên quan tới cao ốc của hấn thì hấn không thể vắng mặt được.

- Tổng giám đốc có chuyện gì sao?

- Lại là những người giả tạo – hấn nhàn nhạt.

- À hay chúng ta mời tiểu thư Trần gia đi cùng tổng giám đốc được không? – Mon hiểu chuyện này nên nảy ra ý định hay.

- Trần Lâm An – hấn mở nhẹ con mắt suy nghĩ về cô.

- Dạ...

- Được rồi, Mon mời tiểu thư giúp tôi.

Bữa tiệc tối nay sẽ được lên báo và trên truyền hình nên chắc chắn những tập đoàn trong top mười sẽ tới tham dự và chứng kiến Tư Mã Thành Khang con của Tư Mã Thiết Cung.

.....

Nhỏ thì được nghỉ ngày chủ nhật thế là nhỏ ngủ cho tới tận trưa thì nhận được cuộc gọi của anh Thanh Minh khi đó nhỏ mới tỉnh.

- Alo – nhỏ không hề xem số mà cho dù xem thì nhỏ cũng chẳng biết số ai đâu.

- Em còn ngủ được à, trưa rồi! – anh Thanh Minh cười qua điện thoại, ngày nghỉ anh muốn chở nhỏ đi chơi đâu đó mà anh cũng rất hiểu chuyện nên gọi điện hỏi nhỏ có bận gì không.

- Dạ, chủ nhật mà anh – nhỏ cười cười, miệng ngáp dài.

- Em rảnh phải không, có muốn anh chở đi chơi đâu đó cho biết Sài thành không – anh ngỏ lời.

- Dạ... - nhỏ nghĩ một lát - ... phiền anh lắm, anh cứ làm việc đi ạ! – nhỏ từ chối.

- Anh không bận nên mới rủ em đi mà...

- ... – suy nghĩ.

- Anh sẽ chở em về sớm trước chín giờ- anh hiểu nhỏ.

- Dạ được ạ, thế đợi em chuẩn bị – nhỏ cười cúp máy anh rồi vào vsen.

Anh Thanh Minh cũng cười rồi thay bộ đồ qua chỗ nhỏ đi.

Nhỏ mặc chân váy cạp cao màu đen trên đầu gối một ít, ôm vào đùi và áo thun trắng tay đan rất bắt mắt và cũng làm cho nhỏ bớt mũm mĩm hẳn lên, đi đôi giày đen cao năm phân và nước da trắng nhìn nhỏ rất đáng yêu, mái tóc được nhỏ thắt bím một bên và đội cái mũ chụp màu trắng.

Nhỏ đang bước ra cửa vì nhỏ không muốn anh đợi lâu nhưng lại gặp anh Việt Minh cười tươi trước mặt nhỏ.

- Em đi chơi hả? – anh Việt Minh khá bối rối khi nhỏ hôm nay đẹp hơn ngày thường.

- Dạ.

- Vậy buồn nhỉ, anh định rủ em đi hát kara mà em đi rồi, thôi để khi khác cũng được – anh Việt Minh thoáng buồn, định bước lại về phòng thì anh nghe được giọng con trai khác nói chuyện với nhỏ.

- Song Đào, em đợi anh lâu không? – đi từ ngoài vào anh Thanh Minh cũng nghe được cuộc nói chuyện của nhỏ và người kia, anh khẽ nhíu mày, anh nghĩ “chắc là người tên giống mình mà nhỏ nói, và còn... thích nhỏ nữa”.

Anh Thanh Minh cảm giác khó chịu nên cố xen vào cuộc nói chuyện của nhỏ và cậu ta.

- Dạ, anh Thanh Minh... em vừa mới ra cửa thôi – nhỏ cười tươi

- Đây là người mà em nói cùng tên với anh sao? – anh Thanh Minh cố chọc tức cậu.

- Dạ vâng ạ, hai anh làm quen đi, đây là anh Thanh Minh và đây là anh Việt Minh – nhỏ chỉ hai anh với nhau.

- Hân hạnh được biết cậu – là người lịch sự nên anh Thanh Minh mở lời trước.

- Tôi cũng vậy – anh Việt Minh cũng không ưa gì, nhưng nhìn qua bộ đồ là anh không bằng rồi nên đành “lui về ở ẩn”.

- Song Đào, em đi chơi vui vẻ với bạn nha, anh có chút việc – Anh Việt Minh tức tốc đi ra ngoài cổng “anh đi chơi nét ấỵ mà”.

Anh Việt Minh định rủ nhỏ đi kara vì anh nhớ giọng hát của nhỏ thế nhưng lại chậm chân, nên thôi anh đành ra nét nghe lại vậy, anh thấy một chiếc lambogini trước cổng dãy trọ, không khó để anh đoán là xe của ai.

- Chúng ta đi thôi em, hôm nay em dễ thương hơn mọi ngày thì phải – anh Thanh Minh cũng nhìn nhỏ một lát rồi mới chịu rời mắt.

- Vâng – nhỏ cười rồi theo anh đi ra ngoài, nhỏ cũng khá ngỡ ngàng khi anh mở cửa xe cho nhỏ, nhỏ tưởng là đi xe máy nên mang theo “váy chống nắng” mà nhỏ để trong cái túi.

- Em nhìn gì thế, mau lên xe đi – anh cười.

- D-Dạ... em tưởng anh đi xe máy.

- Em nghĩ xem nắng thế này đi xe máy chẳng phải là bất tiện sao?

- ... – im ru và lên xe.

Đứng bên kia đường anh Việt Minh thấy nhỏ cười vui vẻ làm anh buồn thêm, mới gặp nhỏ lần đầu nhưng anh lại có cảm tình rất tốt với nhỏ, hơn nữa anh còn nghe giọng hát của nhỏ hôm khai giảng làm anh càng thích nhỏ nhiều hơn, nhưng giờ nhìn lại mình và cái tên kia làm anh thấy hụt hẫng vì mình không bằng người ta ở điểm nào cả.

- Em thích đi đâu trước đây – ngồi gọn cạnh ghế lái của mình, anh Thanh Minh hỏi nhỏ.

- Dạ... nơi nào đẹp nhất ấỵ anh – nhỏ híp mắt.

- Đ-Được rồi – mỗi khi nhỏ cười híp mắt lại là tim anh đập lệch nhịp và “ngại” nữa.

Anh Thanh Minh đưa nhỏ tới một vài nơi nổi tiếng ở sài thành và đặc biệt là anh đưa nhỏ tới mấy công viên vì ở đó nhỏ sẽ cảm thấy thân thiện hơn là tới những nơi sang chảnh khác, là sinh viên nên anh hiểu rất rõ nhỏ cũng như anh hồi trước thôi, nhưng vì gia cảnh nhà anh nên ít khi anh được đi dạo ở công viên, giờ đây có nhỏ làm anh cảm thấy vui hơn.

Cả hai chơi rất nhiều trò chơi và cười đùa rất vui vẻ, còn đạp xe đạp chung nữa, anh rất thích những lúc nhỏ cười híp mắt vì như thế anh cho dù có buồn phiền thì cũng không còn nữa. anh còn cố tình kể rất nhiều chuyện cười để nhỏ cười nắc nẻ, anh cũng phải bật cười theo nhỏ, mọi sinh viên cũng như những người ở đó đều nhìn nhỏ vì độ siêu cute của nhỏ, cái tướng mặc dù mũm mĩm, nhưng nước da nhỏ cực đẹp hơn nữa dưới ánh nắng nhỏ đẹp như một thiên thần kiểu như là thiên thần nhí ấy, đáng yêu lắm cơ.

Cả hai đi dạo rồi nói chuyện với nhau, nhỏ còn được gặp rất nhiều người nước ngoài nữa cơ mà ngôn ngữ của nhỏ chỉ thông thạo mỗi tiếng anh nên nhỏ chỉ nói chuyện được với người anh còn có người Hàn, Trung, Nhật thì anh là người nói chuyện với họ, nhỏ ngưỡng mộ anh ghê, tiếng gì anh cũng giỏi, anh bột miệng chêu “em cũng giỏi tiếng anh mà, nhiều sinh viên mong ước cũng không được như em nữa, còn tiếng khác thích thì em có thể học được mà, với trí thông minh của em thì em chỉ cần học mấy lớp ôn cấp tốc trong ba đến sáu tháng là em có thể giao tiếp được với họ” thế là làm nhỏ háo hức muốn được đi học thêm tiếng gì đó mà hiện tại thì nhỏ lại chưa có rảnh lắm bởi việc học của nhỏ và việc của hội học sinh, chắc qua năm hai nhỏ sẽ đi học.

Kết thúc cả buổi chiều mệt mỏi với những nụ cười thì giờ đây anh và nhỏ được sự “thích thú” của nhỏ mà anh và nhỏ đang ngồi ăn “bánh tráng trộn và trà sữa” ngay tại công viên đó luôn, anh nghệt mặt vì ngồi có hai mươi phút ăn mà anh chủ yếu là “nhìn nhỏ ăn” bởi anh cứ đưa lên miệng là có cô gái lúc là một lúc là rất nhiều tới muốn “chụp hình” cùng anh, nhỏ chỉ cười rồi mặc kệ anh, nếu nhỏ làm gì thì sẽ bị đánh hội đồng nên kệ đi “ai bảo anh đẹp quá làm gì, đẹp thường thường như em là đủ dùng rồi”.

Sau khi nhỏ ăn no căng bụng thì vừa hay đồ ăn cũng hết, trà sữa của anh và phần ăn của anh cũng chui tọt vào bụng nhỏ cả, xoa xoa cái bụng no căng nhỏ đứng dậy nhìn đồng hồ là bảy giờ rồi, nhỏ ngó ý đi về.

Vì chạy đoạn đường khá xa để tới được nơi này nên về tới phòng nhỏ sẽ đúng chín giờ theo dự định, nhỏ lại cười híp mắt nhưng lần này anh Thanh Minh có vẻ đối vì nhỏ ăn hết phần hơn nữa anh cùng nhỏ chạy nhảy cả chiều mà anh cũng chưa ăn uống gì nên không thấy nụ cười “ngọt lim” của nhỏ nên anh chở thẳng nhỏ tới nhà hàng gần đó ăn cái đã.

Đánh chén xong xuôi thì anh cũng chịu chở nhỏ về.

15. Chương 15: Hai Cái Ôm

Trên xe anh mở bài hát nhẹ nhàng cho cả hai cùng nghe, tự dưng anh muốn nghe bài hát mà nhỏ hát hôm mà nhỏ có rất nhiều quà ấy, tính nhỏ cũng thẳng thắn nên không ngại gì mà hát cho anh nghe, coi như nhỏ cảm ơn anh về buổi đi chơi hôm nay cũng được.

Và vẫn là giọng hát của nhỏ vang lên, hơn nữa lại là buổi tối nên bài hát hòa nhập vào lòng người, anh cảm thấy lòng mình chùng xuống và thật sự anh rất thích nghe nhỏ hát bài này, anh cũng từng là người lạnh lùng và ít nói, nhưng từ khi đi học đại học anh đã vui vẻ hơn, giờ đây gặp được nhỏ anh còn vui hơn thế nữa, anh có ghi âm lại bài hát ấy và chở nhỏ về tới phòng đưa nhỏ tới cửa phòng.

Nhỏ cười híp mắt cảm ơn anh đã chở nhỏ đi chơi, anh cũng cười lại rồi quay người bước đi thế nhưng nghĩ tới bài hát và giọng hát của nhỏ anh lại cảm thấy... rất nhớ nhỏ, và thế là đôi chân anh không tự chủ mà quay người lại bước gần tới nhỏ và gọi.

- Song Đào... – theo phản xạ nhỏ quay người lại rồi cười tươi.

Thế nhưng ngay sau nụ cười ấy là... anh Thanh Minh đang ôm nhỏ vào lòng vì anh cao hơn nhỏ cả cái đầu, nên nhỏ tới cổ anh, một tay anh ôm đầu nhỏ và tay kia ôm vai nhỏ dựa vào ngực anh, tim anh đập nhanh thật nhanh (chắc sắp đi rồi quá) và nhỏ cũng như anh, nhưng nhỏ mặt còn đỏ lựng lên, đêm tối chắc anh không thấy.

Rồi ôm một lát anh cũng buông nhỏ ra rồi véo nhẹ lên má nhỏ rồi anh ra về, nãy giờ nhỏ chỉ đơ một cục thôi chứ chẳng biết chuyện gì mới xảy ra cả, nhỏ như người mất hồn đứng im đó rồi giọng nói của anh Việt Minh làm nhỏ “không bay bổng” nữa.

- Em sao thế? – anh Việt Minh về thấy tên kia mới vừa rời xe đi, bước vào thấy nhỏ đứng ì ở cửa.

- Dạ... e-em... không... sao! – rồi nhỏ quay người vào trong nhà nhưng giọng anh lại cất lên.

- Tên đó làm gì em à! – anh có chút lo lắng, đôi mắt buồn.

- K-không... ạ! – nhỏ chữa.

- Em dối anh đúng không? – anh cảm thấy mình hơi lố, vì anh mới chỉ quen nhỏ chưa lâu mà có vẻ thân quá.

- ... – nhỏ bối rối nhìn anh và có chút khó hiểu.

- À... anh xin lỗi... thôi muộn rồi em vào ngủ đi – anh Việt Minh nói rồi rảo bước về phòng.

- Ngủ ngon – nhỏ định bước vào trong và đóng cửa nhưng ai ngờ còn nghe được câu “ngủ ngon” của anh, nhỏ quay người cười tươi lại, mặc dù khi này mặt nhỏ đỏ lên rồi.

- Anh Việt Minh cũng ngủ ngon – nhỏ lại dùng nụ cười chết người ấy làm anh Minh này cũng như anh Minh kia đều không kìm được lòng mà hành động tương tự.

- Song Đào – anh Việt Minh chạy ngược lại và ôm nhỏ vào lòng, mặt nhỏ lại đỏ lên người lại cứng đờ ra, kiểu ôm này cũng giống nãy anh Thanh Minh ôm nhỏ, nhưng anh Việt Minh có vẻ quan tâm và lo lắng cho nhỏ hơn.

Rồi anh cũng ngại mà buông nhỏ ra, mặt anh cũng đỏ lên trông thấy, anh gỡ đầu buông nhỏ ra rồi anh về phòng.

Tâm trạng của nhỏ thật sự rối bời, chuyện gì xảy ra với nhỏ thế, cùng một lúc có tận hai anh “đợp zai” ôm làm nhỏ vừa ngại vừa què độ.

Nhỏ đi tắm cho quên mọi chuyện đi nhưng nằm trần trọc cả đêm nhỏ lại chẳng thể ngủ được vì không biết ngày mai sẽ đối diện như thế nào với hai người anh này đây.

.....

Chúng ta tới thăm nam chính thôi, nãy giờ nữ chính vui vẻ lắm rồi, còn nam chính thì đang chịu rắc rối của cánh nhà báo và truyền thông.

Bữa tiệc được tổ chức tại tầng thứ năm mươi của tòa cao ốc, tất cả các vị khách quá đã có mặt đông đủ giờ chỉ còn thiếu hân và cô nữa thôi.

Trần Lâm An cô được Mon gọi điện nói về chuyện tối nay hãy đóng giả làm người bạn gái của hân, mới đầu Lâm An khá sợ hãi, bắt đầu dĩ Mon đành nói vài chuyện cần nói vậy là cô cũng đồng ý như vậy cũng xem như là giúp đỡ hai bên cùng có lợi.

Tất cả khách khứa đã tới đông đủ chỉ còn thiếu hai nhân vật chính thôi.

Cánh cửa vững chắc mở ra nghe tiếng kêu thôi là cũng đủ biết đẳng cấp cao quý của người bước vào, rất nhiều ánh mắt dồn hết ra phía cửa.

Người con trai trong bộ vest đen lịch lãm tôn lên được sự quyền lực, khoác tay con trai là người con gái đẹp kiều sa và cặp kính gọng màu đen rất thu hút, mái tóc búi cao và thả vài sợi hai bên, chiếc váy thật khiến người nhìn choáng mắt, nó lấp lánh màu trắng tinh khôi nhìn rất giống như họ đang chứng kiến cảnh cô dâu và chú rể.

Hôm nay Lâm An cô cũng bất ngờ khi hân lại bảnh bao đến vậy, mặc dù bình thường hân cũng vậy nhưng ánh mắt hân nhìn cô rất dịu dàng và càng làm cô bị cuốn sâu vào đó, cô biết chỉ là giả vờ nhưng cô lại tham lam muốn hân chỉ mãi nhìn cô với ánh mắt đó thôi, riêng hân thì cũng không cảm xúc gì lắm, nhưng tim hân nhói lên cảm giác gì đó rất khác lạ.

Và hai người khoác tay nhau bước vào, ngay tức khắc bao ánh mắt nhìn cả hai, tiếc nuối và buồn hiện lên khuôn mặt của những người mất công sức mặc thật đẹp để được hân hạnh.

Tạch... tách... tách... v... v... cánh nhà báo thì viết lia lịa, còn giới truyền thông thì thi nhau chụp ảnh không ngừng nghỉ, hiếm khi nào thấy hân đi cùng với con gái tới dự mấy bữa tiệc như thế này.

Kiểu này ngày mai báo đài sẽ rầm rộ đây, hơn nữa người chịu khổ lại là cô Trần Lâm An, vì cô sau tối nay sẽ được mệnh danh là “nữ hoàng” là người của hân thì tất nhiên kẻ nào có thù dai với ông Thiết Cung thì hân và cô sẽ cùng chịu tội.

Nói đi thì cũng phải nói lại, hân là người thế nào thì ai cũng biết, để động được vào người của hân thì cái tên đó đúng là “điếc mà không sợ súng”.

Sau màn chào hỏi và giới thiệu cô Lâm An với mọi người, hân đã hoàn thành công việc cần làm và trở về biệt thự, bởi hân chỉ tới làm việc cần làm thôi, hân rất ít lộ diện ra ngoài và rất ít người chụp hình hân, nhưng hôm nay lại khác, nên hân đã cố gắng lắm mới đứng nói và để cho đám người kia chụp hân.

.....

Một ngày mới lại tới, nhỏ ngủ rồi cũng tới giờ dậy đi học, sáng nay nhỏ được đi học cùng anh Việt Minh, ngồi cùng ghế với anh, nhỏ chẳng dám nói gì cả, chỉ lấy điện thoại nghe được bài nhạc hết bài thì nhỏ cũng tới trường, chào tạm biệt anh rồi nhỏ chạy tới cầu thang, bởi nhỏ nghĩ lại chuyện tối qua khiến nhỏ ngượng ngùng, suy nghĩ của nhỏ không chắc lắm đó là “anh Việt Minh thích mình rồi” nhưng nhỏ lại nghĩ cả anh Thanh Minh cũng như vậy nữa, nhỏ thoáng sợ hai anh cùng một lúc, người nhỏ run lên “từ dưới lên”.

- Song Đào, cậu sao vậy? – từ xa Hoàng Nam đã thấy nhỏ rùng mình rồi, cậu không chắc lắm, Hoàng Nam thấy nhỏ đi cùng một anh năm hai nào đấy.

- Hoàng Nam... mình không sao? – nhỏ cười, có chút giật mình, giống như nhỏ mới làm chuyện tà trời nào ấy.

Cậu biết chuyện gì chưa – Hoàng Nam bỏ qua suy nghĩ mà vào chuyện chính vậy.

- C-Chuyện gì – nhỏ ấp a ấp úng, qua giờ nhỏ có biết quái gì đâu, phòng lại không có máy tính, chỉ có cái điện thoại “gần xịn” của nhỏ, nên nhỏ chỉ chat chit với mấy cô bạn của nhỏ thôi à, mà chủ yếu là nhỏ nghe nhạc thôi hoặc xem “hoạt hình Doremon” và một số hoạt hình Nhật bản khác.

- Cậu đọc đi này, báo mới hôm nay đây, tin này hot lắm nhá – Hoàng Nam đưa nhỏ tờ báo trên tay cậu.

Các bạn biết chuyện xảy ra rồi chứ, trên tờ báo là hình ảnh to đùng của Lâm An và Thành Khang đang... nắm tay nhau và cười rất âu yếm.

- Chuyện này có gì lạ đâu, tên lạnh lùng với Lâm An - nhỏ cũng chẳng quan tâm lắm mấy cái ấy đâu, mặc dù ghét hân thật thì nhỏ cũng đâu có liên quan tới hân.

- À mình quên, ý mình là muốn cậu thấy thôi và từ nay Lâm An đã là người của hân, nếu như cậu có ý định gì thì... - Hoàng Nam gian tà.

- Tớ quên mất, Lâm An... được rồi tớ sẽ cố gắng nói chuyện thật ít... hihi... cảm ơn cậu cho tớ biết một chuyện lớn nhá – nhỏ lại dùng nụ cười “chết người” ấy cười với Hoàng Nam, làm cậu bối rối.

- Được rồi, chúng ta về lớp thôi – Hoàng Nam kìm nén, cậu nhéo má nhỏ rồi cùng nhỏ lên lớp.

Cùng nhau xuống cùng xe của hân, Lâm An thấy các sinh viên nhìn cô như sinh vật lạ, cô thở dài thì hân lên tiếng

- Đùng lo, có tôi đây – rồi hân cầm tay cô kéo đi lên lớp, cô không phản ứng gì, có chút đỏ mặt.

Cùng lúc là nhỏ và Hoàng Nam vào trước, rồi theo sau là Lâm An và Thành Khang, cả lớp được phen há mồm hốt ruột, tin tức nhanh như gió ai cũng biết mà chỉ riêng có mình nhỏ là không biết thôi, nhỏ và Hoàng Nam nhìn hai người kia “đang nắm tay nhau”, hân chỉ nhìn sơ qua nhỏ rồi kéo cô xuống ghế của mình ngồi, và cũng từ nay hân ngồi với cô và nhỏ ngồi cùng Hoàng Nam.

Tất cả sinh viên không ai rời mắt khỏi hai người, hai người đi tới đâu là đôi mắt họ lia theo tới đó.

16. Chương 16: Bạn Gái Hờ

Nhỏ trở về trên khuôn mặt khá mệt mỏi, bởi giờ ra chơi hắn không xuống căn tin nên kêu nhỏ đi, mua đủ thứ mà chủ yếu là hắn mua cho Lâm An ăn thôi, cô cũng bất ngờ biết là hắn chỉ giả vờ che mắt thiên hạ, cô chỉ giả làm bạn gái hắn “vô thời hạn” thôi nên những việc này cũng chỉ là giả dối, thế nhưng trong lòng cô cảm thấy vui vô cùng, phải chăng cô đã thích hắn rồi.

Lâm An ngồi trên chiếc ghế bành to trong phòng làm việc của mình, đã được một tuần kể từ khi cô đồng ý làm “bạn gái hờ” của hắn, cô luôn cố gắng kìm nén cảm xúc để không thích hắn, tới lớp thì cô vẫn đi chung với hắn, nhưng khi trở về thì “đường ai nấy đi”, hắn cũng không gọi điện hay nhắn tin nhắn với cô, cũng không hẹn hò cô như một cặp đúng nghĩa, Lâm An cô cảm thấy hụt hẫng nhiều, khoác trên mình bộ cánh bắt mắt và cặp kính gọng trắng, cô thở dài vì tới lúc phải gặp hắn.

Sau hôm bữa tiệc kết thúc cũng là lúc tập đoàn hắn được đứng top bốn, từ rất nhiều chuyện nên hắn và cô khi nào cũng cùng nhau hết, nhưng chỉ khi ra ngoài còn ở trong công ty thì hoàn toàn không, hắn có nói Mon chuẩn bị thêm một phần cơm trưa cho cô Lâm An nữa.

Cũng từ khi lọt top bốn thì cao ốc của hắn cũng bắt đầu có các đối tác muốn đầu tư vào, có cả các đối tác nước ngoài, nên hắn thường xuyên có các cuộc họp đối tác, và cô Lâm An làm thư ký riêng của hắn, nên cũng đến dự.

Gặp hắn mà Lâm An cảm thấy có gánh nặng, có phải cô đã quá dễ dãi đã để hắn quyết định mọi thứ về cô không?

- Em có chuyện gì à! – hắn nhìn Lâm An có vẻ mệt mỏi, và cách xưng hô của hắn cũng thay đổi từ mấy ngày trước, để tiện cho việc báo chí không dòm ngó.

- D-Dạ... em không sao – cô cười cho hắn thấy cô vẫn ổn.

- Vậy được rồi, chúng ta vào họp thôi, chắc đối tác đang chờ - hắn cũng không ý kiến gì, chỉ cần cô nói vẫn ổn thì hắn cũng không làm khó.

- Vâng!

Nói tới báo chí và truyền thông, từ khi hắn và cô được mọi người biết đến là “người yêu” của nhau, cánh nhà báo cũng không còn đưa tin gì nhiều, và cả giới truyền thông cũng ít theo dõi cuộc sống hàng ngày của hắn hơn, họ nghĩ, bây giờ hắn cũng đã và đang dần khôi phục lại vị trí của cao ốc, bên hắn cũng đã có người thương, nên cũng bình thường như bao tổng giám đốc khác thôi, chẳng có gì đặc biệt cả, dần dần cũng đã bảy năm họ tìm hiểu về sự mất tích kỳ lạ của ông Thét Cung, mà không có kết quả gì, chắc là nên từ bỏ thôi.

Một nguồn tin đáng tin cậy đã cho hắn biết được điều đó, hắn thở dài và cảm thấy thoải mái hơn nhiều, coi như cũng bớt được một gánh nặng trên đoạn đường tiếp theo, hắn vẫn cho người tìm bố nhưng vẫn chưa thấy gì. Lâm An khi nghe được chuyện nhà báo không theo dõi nữa, cô cũng thở dài và cảm xúc cũng như hắn, nhưng nụ cười trên môi cô tắt ngóm vì cô sợ “mất” hắn và hắn không quan tâm cô như trước nữa, cô thoáng sợ nên mấp má môi.

- A-Anh Thành Khang – cô rón rén nói qua điện thoại tên của hắn một cách thân mật.

- Em còn chuyện gì sao? – hắn thấy Lâm An vẻ run sợ.

- D-Dạ... chuyện nhà báo không theo dõi chúng ta nữa, vậy thì em... và... anh... còn như trước không?

- Sao em lại hỏi thế, nếu em thích thì chúng ta vẫn giữ mối quan hệ đó, anh không có ý kiến – hắn nhàn nhạt, có thể là sau hơn một tuần làm “người yêu hờ” hắn cũng có cảm giác thích cô rồi sao.

- T-Thế anh... có muốn không? – Lâm An ấp úng hỏi câu hỏi đó.

- ... - hắn khẽ nhún mày và im lặng.

Thật sự thì hắn có muốn cô tiếp tục làm người yêu hắn hay không, hắn có thực sự thích cô và cô có thực sự thích hắn hay không. Câu hỏi này hắn cũng tự dần mặt mình, lần đầu tiên hắn thấy cô trong bộ dạng yếu

đuối, cảm giác ở tim hẫng nhói lên và khác lạ, giờ đây cô lại hỏi câu hỏi mà hân cũng không biết trả lời sao nữa.

- A-Anh Khang... anh không nói cũng không sao đâu, em hiểu mà – Lâm An thấy hân im lặng rất lâu, cô cũng rất buồn.

- Anh xin lỗi, em nghỉ đi – hân trở về thực tại, lần đầu tiên hân xin lỗi người khác, đặc biệt lại là con gái, dường như hân đang xin lỗi thứ tình cảm cô dành cho hân thì phải, sự nhớ ra chuyện gì đó, mà hân cố gắng nói thêm.

- Lâm An... em... thích tôi sao? – hân không chắc chắn lắm nên hỏi còn ngập ngừng.

- D-Dạ em... - Lâm An bất ngờ khi hân hỏi như thế, khuôn mặt cô đỏ lên.

- Cứ nói thật anh nghe – hân dịu dàng.

Thế là trong phút chốc “mật ngọt” ấy Lâm An đã nhanh miệng trả lời là “Có”, dường như cô sợ nếu không trả lời ngay thì sự dịu dàng ấy tan biến mất, nên cô phải giữ chặt nó lại, nói xong thì mặt cô đỏ không còn chỗ nào là không đỏ cả.

- Vậy thì chúng ta tiếp tục làm người yêu, tới khi nào em nói không thích thì anh sẽ dừng lại – hân cũng chưa khẳng định được cảm xúc của mình, nhân dịp này hân sẽ thử thích cô thật lòng xem sao.

- V-Vâng... - cô đỏ mặt rồi tắt máy mỉm cười.

.....

Nhỏ đang ngủ trưa thì... hắt xì... và điện thoại nhỏ reo lên, nhận ra số thế là nhỏ cười híp mắt.

- Alo, alo... - biết ai mà nhỏ chêu.

- Chị heo, em Đạt này – Đạt có chút hờn.

- Ủm, sao em... chị đùa xiu – nhỏ cười cười, nghe tiếng xe ngoài đường, chắc là Đạt lại đi đâu đó.

- Chị ở phòng đấy à, em đang qua chị này, bố mẹ em nói qua chỗ chị tới chơi – như dự đoán mà nhỏ không nghĩ là Đạt qua phòng nhỏ đâu.

- Oh, oh... em đi được mấy chục cây rồi, giờ chị tắm thay đồ chắc nửa tiếng mới xong.

- Haizzzz... em mới ra khỏi nhà được mười phút thôi, chị cứ tắm từ từ đi, không sao đâu!.

- Được vậy lát gặp em – nhỏ cúp máy rồi gấp dài một cái xong lấy bộ đồ “xì teen” đi tắm và mặc nó.

Nhắc mới nhớ, đã mấy tháng rồi nhỏ chưa gặp cô chú và Đạt nữa, họ giúp nhỏ nhiều thế mà, nên lát nhỏ mua cái gì đấy rồi qua nhà cô chú luôn.

Vừa hay nhỏ hoàn thành công việc của mình... thì Đạt cũng dựng xe trước cửa phòng nhỏ rồi cười híp cả mắt.

- Em còn thấy chị không đấy – nhỏ chêu

- Chẳng phải chị cũng hay cười như thế sao, những lúc đấy chị có thấy em không? – Đạt hỏi ngược.

- Lâu quá không nói chuyện, em cũng học nhanh đấy.

- Chị quá khen, nhờ chị thôi, dạo này chị vẫn chả ốm đi nhỉ, hay là múp lên thế - Đạt nhìn nhỏ một lượt.

- Chị sợ có dám lên cái cân đâu mà ốm hay mũm chứ, hích... mà chị ghét người nào nói chị múp hay béo đấy nha, gọi chị là heo còn được – nhỏ hậm hực.

- Được rồi, chị heo... mũm mũm thì mới dễ thương chứ, mà chị đi học có anh nào thích rồi đúng không? – dò hỏi để báo cáo tình hình.

- Có đâu chứ, tương chị mũm thế này ai mà thích cho được – nhỏ cười cười.

- Bây giờ người ta chuộng kiểu heo như chị mà, nào là “chân ngắn nhưng não không ngắn, hay là chân ngắn dễ thương đáng yêu” – Đạt kể một lèo.

- Kệ đi... mau đi thôi này giờ em chém hơi nhiều ấy – nhỏ lảng chuyện.

Nhỏ lên con AB của Đạt rồi chở nhỏ về nhà, đi cũng được ba mươi phút ấy chứ chẳng gần tẹo nào, trên đường đi mà nhỏ cũng chẳng dám nói chuyện với Đạt, bởi cái tên này chạy nhanh lắm, chắc là không sợ mấy chú công an rồi.

Dừng tới nơi, thì nhỏ cũng mỉm cười với cô chú, hai người đang ngồi trong nhà xem tivi, thấy nhỏ họ ra cười tươi, này nhỏ định mua ít quả lên ăn mà cái tên Đạt cố tình chê nhỏ hay sao ấy, vọt một lèo tới đây luôn.

Nói chuyện một lát thì cơm nước cũng chín thế là nhỏ ở đó ăn cơm với họ luôn, ngồi ăn cũng nói nữa, rất nhiều chuyện xung quanh nhỏ...

Nhỏ ở đó cho tới tối rồi Đạt chở nhỏ về sau, lên phòng ngủ nhỏ quẹo ngay sang phòng Đạt và kêu tên này mở nhạc cho nhỏ nghe, nhưng chiều nhỏ tỉnh dậy thì tên Đạt cũng hiểu ý mà không dám nằm cùng với nhỏ.

Một ngày vui buồn lẫn lộn với tất cả các nhân vật rồi nhĩ.

17. Chương 17: Bắt Cóc Bắt Ngờ

Bắt đầu một tuần học mới.

Sáng mới sáu giờ là nhỏ đã thấy anh Thanh Minh gõ cửa phòng nhỏ rồi.

Nhắc thì nhỏ mới để ý, từ cái hôm anh Thanh Minh “ôm” nhỏ tới giờ là nhỏ chưa gặp anh ấy nữa, cũng chẳng thấy anh ấy nhắn tin hay liên lạc gì với nhỏ cả, nhỏ còn nghĩ là anh ấy ngại nữa cơ.

- Anh Minh, anh tới sớm vậy à – nhỏ mở cửa, khi nào nhỏ cũng khiến người đối diện cảm thấy bối rối khi nhỏ cười “híp mắt”.

- Anh nhớ em lắm, Song Đào – anh Thanh Minh lại lần nữa không tự chủ mà ôm nhỏ vào lòng, với cả anh nhớ nhỏ thật mà, chắc gần tháng nay anh chưa gặp nhỏ nữa ấy.

- Anh... Minh – nhỏ đơ một cục.

- A-Anh xin lỗi làm em sợ, anh qua chở em đi học – anh buông nhỏ ra cười.

- Bữa giờ anh làm gì vậy? – nhỏ thắc mắc.

- Anh đi công tác bên Nhật, ngày hôm chở em đi chơi ấy, anh mới đáp chuyến bay là anh tới gặp em liền này, anh vsen nhờ phòng em được chứ? – anh Thanh Minh cười hiền.

- D-Dạ, mà anh quen không, đây chỉ là phòng trọ thôi?

- Không sao, chỉ cần cạnh em là được – anh quay mặt lại cười tươi với nhỏ, phút chốc ấy nhỏ cảm thấy anh “thật tuyệt”, nhưng ý nghĩ ấy sớm “bay” khỏi đầu mình.

Sau hôm chở nhỏ về và anh biết là hôm sau phải qua nước ngoài công tác nên sẽ lâu không được gặp nhỏ, bởi vậy anh Thanh Minh mới ôm nhỏ đấy chứ, bây giờ đây đúng là không gặp nhỏ làm anh nhớ nhiều muốn chết, sau khi vsen xong anh bước ra ngoài thấy nhỏ cũng đang chuẩn bị “ăn mì tôm” và còn pha những “hai gói” anh nghĩ, cho mình à.

- Em có cái khăn cho anh lau mặt không?

- Dạ... có – nhỏ không suy nghĩ mà đưa luôn cái khăn của mình.

- Em chế mì cho anh đấy à, anh không ăn được mì đâu – anh lau mặt rồi cười hiền với nhỏ, anh cảm thấy nụ cười này chỉ dành cho nhỏ thôi.

- D-Dạ... em quên... vậy anh uống tạm hộp sữa này nha, phòng em em chưa mua đồ ăn nữa – nhỏ cười đưa anh hộp Milo.

- Em cũng vsen rồi thay đồ đi ăn với anh đi, rồi anh đưa tới trường.

- D-Dạ... mà anh không đi học ạ!

- Anh... hôm nay được nghỉ - thực ra, là một người thành đạt như Thanh Minh, thì anh chỉ học sơ cho biết thôi, những cái tầm thường thì anh Thanh Minh nắm được rồi.

- Vâng... vậy anh đợi em một lát – nhỏ chỉ nghĩ đơn giản thôi, với những người “giàu” như anh Thanh Minh cho dù nhỏ muốn ăn mì tôm cũng không được, nên ngậm ngùi nghe theo cho chắc.

Anh Thanh Minh chở nhỏ tới một nhà hàng ăn gần trường của nhỏ, cũng chẳng phải sợ muộn học hay gì, mà nhà hàng ở đó rất ngon, anh Minh thường ăn ở đó.

.....

Hôm nay tới trường, hấn vẫn tới chỗ Lâm An đi học như bình thường, cô rất vui và cả hai cũng đi ăn “nhà hàng”, vô tình nhỏ hấn và Lâm An, Thanh Minh chạm mặt nhau trong nhà hàng đó.

- Song Đào – Lâm An bất ngờ, cô nghĩ nhỏ có thể vào đây được ư.

- Lâm An, cậu... - nhỏ thấy cô vui lắm, định gọi cô ra ngồi cùng mình, nhưng nhìn thấy hấn còn đứng đó làm nhỏ... không nói gì thêm cười lại thôi.

Rồi hai người, mà chủ yếu là hấn bước lại bàn của nhỏ, cô Lâm An cũng đi theo sau, hấn muốn biết vì sao nhỏ vào được nhà hàng này, và cái tên con trai ngồi cùng nhỏ nữa.

- Chúng ta ngồi đây được không anh? – cô Lâm An rất muốn ngồi cùng bàn với nhỏ.

- Em thích là được – hấn nhẹ nhàng rồi ngồi xuống phía anh Thanh Minh, còn Lâm An nhanh chân ngồi với nhỏ.

Cô nhân viên đã kịp mang menu ra cho hai vị khách “quý” cô nhân viên biết họ là ai, nên cũng không dám nhìn lâu, hai người chọn món xong, cô nhân viên lập tức lui vào.

- Bạn em sao, Song Đào? – anh Thanh Minh cũng đã được thấy hấn và cô Lâm An trên truyền hình, nhưng còn không chắc lắm.

- Vâng, đây là Trần Lâm An và đây là... Tư Mã Thành Khang, bạn học cùng lớp em – nhỏ lần lượt giới thiệu hai người với nhau.

Hấn có chút “vui” vì nhỏ đã nhớ họ tên đầy đủ của hấn.

- Rất vui được làm quen với hai vị khách quý, tôi là Nguyễn Thanh Minh – anh Minh giơ tay với hấn.

- Rất vui... Tư Mã Thành Khang – hấn nhìn cái tên này, có chút quen mặt, thoáng nghĩ chỉ là người trên thương trường thôi.

Cũng câu nói và cái bắt tay tương tự với Lâm An, nhưng anh Minh phải rút tay lại vì “hấn nhìn anh khề nhú mày”, đã được nghe danh nên anh cũng có chút gọi là “nể” hấn.

Cô nhân viên mang đồ ăn ra bàn cho bọn họ, bốn người ăn “ngon lành” riêng nhỏ và Lâm An thì nói chuyện rồi cười rất vui, làm hai người con trai trước mặt cũng thoáng bối rối.

Dàn sinh viên lại được một phen “hót ruồi” miễn phí, khi bốn người bước xuống từ siêu xe đắt giá, không ai lạ gì khi hấn và Lâm An đi chung xe.

Nhưng lạ là nhỏ và người con trai kia “rất đẹp trai” và chừng chạc hơn cả hấn. rất nhiều câu hỏi trên đầu của những sinh viên khác, ai cũng biết gia cảnh của nhỏ nên giờ đây nhỏ ngồi cùng xe với “Đại gia” làm ai cũng không khỏi ngạc nhiên, Hoàng Nam cũng vừa hay xuống xe và chứng kiến cảnh đó, cậu thoáng buồn, anh Việt Minh cũng tới cổng trường và nhìn ra thấy nhỏ bước xuống xe, phải nói là được người con trai “mở cửa” xe cho nhỏ xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ cười (nhỏ cười gượng gạo ấy mà) rồi nhìn cái tên con trai đó, anh Việt Minh buồn nhiều hơn nữa, nghĩ lại thì mình chẳng là gì với nhỏ, cũng không thuộc dạng đại gia như tên kia, thử dài thườn thượt trở về lớp, nhưng có một cánh tay kéo anh Việt Minh vào một chỗ nào đấy là “bụi cây” và luồn ra sau cây cỏ thụ to chà bá.

- Các người... - anh Việt Minh ngạc nhiên nhìn hai người một nam, một nữ trước mặt.

- Này em, bọn chị không có ý gì đâu... chỉ là muốn giúp em thôi mà – người con gái tóc nâu cười nhạt nhìn anh.

- Giúp tôi – anh Việt Minh ngạc nhiên, mình đắc tội gì với mấy tên này không, sức nhìn đồng phục là năm ba, anh chỉ năm hai nên họ gọi là em cũng đúng.

- Em thích Song Đào mà đúng không? – tên con trai năm ba nói thẳng vấn đề.

- Tôi... - anh bị trúng tim đen.

- Biết mà, nhưng đừng lo, anh chị trong trường được mệnh danh là “chuyên gia tư vấn và ghép đôi các cặp với nhau”, chỉ cần cùng trường là bọn anh chị sẽ giúp tới cùng – cả hai nam nữ kia nắm tay thành nắm đấm và “rất tự tin” kiểu “cổ lên” làm anh Việt Minh, nghệt mặt ra, cứ tưởng tầm cỡ thế nào chứ.

- Thôi khỏi, tự tôi làm cũng được ấy chứ - anh Việt Minh bỏ đi, nhưng chị ấy kéo lại.

- Vì em là người cùng trường nên anh chị mới giúp ấy, chứ cái tên thích Song Đào khác trường mà, với lại em đừng xem thường anh chị nha, ở trường này có nhiều cặp đã được “bên nhau mãi mãi” nhờ có anh chị đây – tự tin ghê quá.

- Thật sao? – hỏi chắc chắn.

- Thật chứ... chưa một lần thất bại – anh năm ba cười híp con mắt.

- Vậy nói tôi nghe, hai người có cách gì?

Nghe đây... “xì xầm... xì xầm... xì xầm...”

Và thế là có ba con người đang nghe nói và suy nghĩ về kế hoạch “tán nhỏ” dành cho anh, và nụ cười “man rợ” kiểu như là sẽ thành công ấy.

Nhỏ bước lên lớp với ánh mắt “thăm dò” của các sinh viên, bây giờ bảng thông báo của trường lại rộ lên tin “hội trưởng hội học sinh có bạn trai ĐẠI GIA”, họ cố tình viết hai chữ cuối rõ to, người nào cận thị cũng có thể được nhìn thấy.

Một vài sinh viên tới dò hỏi nhỏ, nhỏ cười cười cho qua chứ chẳng biết phải nói thế nào cho bọn họ hiểu cả, nếu nói hai người chỉ là anh em thì họ sẽ nghĩ nhỏ cố tình “bao che” cho anh Thanh Minh, còn nếu nói là quá giang thì chỉ có đứa “ngu” mới nghĩ ra được ý nghĩ đó.

- Về chỗ hết đi – giọng nói của... Hoàng Nam cất lên, học sinh khác im bật và bước về chỗ ngồi.

Thì tại vì họ bu đông chỗ của cậu ngồi, làm cậu Hoàng Nam bước vào lớp với tâm trạng không mấy vui, giờ đây còn bị cho “ra rìa” nên khá tức giận.

Nhưng cái suy nghĩ ấy của cậu “không ai hiểu”, thế là lại thêm một tin tại bảng thông báo, tin này còn giật gân hơn tin trước “hội phó hội học sinh CŨNG THÍCH hội trưởng, khi nãy còn GHEN TỨC và quát các sinh viên khi họ hỏi chuyện của hội trưởng với cậu BẠN TRAI”.

- H-Hoàng Nam – nhỏ cũng khá sợ hãi cậu khi này.

- Mình không sao đâu, Song Đào – Hoàng Nam quay mặt sang nhìn nhỏ cười.

Trong lòng Hoàng Nam thực khó chịu, không lẽ cậu cũng thích nhỏ thật sao.

- V-Vâng – nhỏ ập ứng, nhỏ cũng lo cho biểu hiện lạ của Hoàng Nam.

Lâm An và hần ngồi sau chứng kiến, cả hai đều có một suy nghĩ là “Hoàng Nam thích nhỏ rồi” chỉ là không nói thôi, cảm giác của hần nhói lên ở lồng ngực, rất giống với cảm giác khi nhìn nhỏ khóc lúc chạy tới xin lỗi hần, và cũng là cảm giác tương tự khi sáng gặp nhỏ, ngồi ăn với một người con trai khác trong nhà hàng, thật khiến hần khổ tâm.

Lâm An thì có gì đó vui vui, cô cũng thật ngưỡng mộ nhỏ có “nhiều” người thích, cô cười nhìn qua hần... nhưng đôi mắt “u buồn” của hần đang nhìn... chăm chăm vào “nhỏ”... Lâm An cặn lời không biết nói gì hơn.

Giờ ra chơi, tự dưng nhỏ muốn được ra sân sau trường... nơi đó mặc dù làm nhỏ buồn, nhưng ít ra thì cũng khiến tâm trạng của nhỏ tốt hơn là cứ ngồi rú trong lớp như thế này.

Đang đi chuẩn bị tới sân sau thì...

18. Chương 18: Nạn Nhân Của Vụ Bắt Cóc

- Đã tóm được đối tượng, đưa tới chỗ cũ đi... - giọng nói của chị năm ba lúc đầu giờ.

- Chuẩn bị đi, Song Đào sắp tới với em rồi, em nhớ làm cho tốt vào đây – chị dặn qua điện thoại... cho Việt Minh.

Đi ra cây cổ thụ sau đám cây kia... có người cần gặp em ở đó, đừng có bỏ về, nên nhớ mọi thứ về em chị đều biết đấy – chị năm ba dọa người mà chị vừa bịt mắt được, người đó sợ hãi mà gật đầu lia lại và bước ra.

Thì ra là họ muốn dụ nhỏ vào tròng rồi lén lút đưa nhỏ ra với anh Việt Minh đây mà...

Anh Việt Minh đứng ở gốc cây cổ thụ to đùng và trên tay là một bó hoa “to không kém” đang chờ nhỏ tới để anh tỏ tình ấy mà, nghe tiếng bước chân anh mừng thầm, rồi tiếng chân gần hơn và đã dừng lại, anh liền quay mặt lại khi này anh hoàn toàn cúi đầu, quỳ xuống trước mặt nhỏ.

- Anh biết anh không có nhà lầu hay xe hơi như người ta, nhưng trái tim anh đã thuộc về em ngay từ lúc đầu tiên gặp mặt, anh thực sự rất thích em, làm bạn gái anh nha – lấy hết can đảm để nói, bởi anh chưa bao giờ tỏ tình với con gái cả, vốn dĩ là anh cũng chưa hề thích ai ấy mà.

- Em... đồng ý – người con gái trước mặt nghe những lời đó, lòng cô cảm thấy hạnh phúc biết bao, và những giọt nước mắt thì nhau rơi.

- Hi... hi... em nói th... - anh Thanh Minh mừng rỡ và hạnh phúc, đứng lên ôm nhỏ vào lòng và hơn hết là anh khá bất ngờ, sao nhỏ hôm nay “ôm” thế, nhưng thôi kệ, miễn sao nhỏ đồng ý làm bạn gái anh là anh mừng lắm rồi.

- Thế nhưng khi anh buông nhỏ ra, đang định hỏi là... em nói thật chứ?... nhưng ai ngờ mặt anh Việt Minh hiện lên... sao đom đóm... vì người trước mặt anh... KHÔNG PHẢI LÀ NHỎ... bảo sao nhỏ cao và gầy thế.

- C-Cô là ai? – anh hỏi.

- Em là bạn gái anh mà – “nhỏ giả” nói tỉnh queo.

- Không đúng, Song Đào của tôi đâu, cô đưa cô ấy đi đâu rồi.

- Anh nói gì vậy, Song Đào nào, em là người anh này tỏ tình đây mà – cố gắng vớt vát.

- Trả lại tôi hoa... mà thôi cho cô đấy... đừng bám theo tôi – anh cảm thấy hụt hẫng, chắc là mấy người kia bắt nhầm người rồi, nên tức tốc trở về lớp.

Anh Việt Minh lập tức gọi cho chị năm ba và nói rõ tình hình, chị bẽ mặt cười cười cho qua, chắc là khi này nhầm người.

Vậy còn nhỏ... nãy nhỏ sao thế nhỉ...

Đáng lý ra là chị năm ba ấy đã “tóm” trúng được nhỏ rồi, thế nhưng nhỏ bị vấp cục đá thế là bị vấp cúi người về trước, cũng may là chưa “úp mặt” xuống đất đấy, giây phút ấy một cô gái khác vừa kịp bước ra từ nhà vệ sinh, và cô ấy đã bị chị chụp lại, thế chỗ cho nhỏ, hiện giờ thì nhỏ đang ngồi ở cái ghế đá mà hồi đầu năm nhỏ ngủ gật ở đấy.

Suy nghĩ của nhỏ rất nhiều chuyện, cũng không hiểu vì sao mà nhỏ lại thích suy nghĩ nhiều như thế, những lúc tâm trạng không tốt, nhỏ thường nghe bài hát và kiếm một nơi thật yên tĩnh để thưởng thức.

Bây giờ nhỏ cũng vậy, mở liền trong list nhạc của nhỏ bài hát, lâu lâu nhỏ hát theo lời của con gái trong bài nữa, chẳng nào cũng không có ai mà.

“Bâng Khuâng – Crying Overt You”.

“Dừng chân nơi đây, từ khi ánh mắt nhìn nhau chẳng nói được gì.

Mình từng cùng nhau đi, tìm niềm tin yêu, dù cho nước mắt thấm vào từng

Chặng đường dài nơi em khóc, lặng thầm vương lên mái tóc

Phố vắng anh đưa em đi quên bao chuyện buồn.

.....

Vùi chôn hết những phút đắm đuối, anh thu mình vào trong căn phòng

Nằm nghĩ đến những vết cứa xót xa nơi đặt trọn thương yêu

Một giây anh băng khuâng...

Một giây anh hứa với lòng mình sẽ phải quên”.

Những hành động đó của nhỏ đã được thu vào tầm ngắm của Hoàng Nam, khi nhỏ đứng dậy đi đâu đó là đôi chân cậu cũng muốn đi theo, và dừng lại khi thấy nhỏ đang ngồi ghế đá “rất tâm trạng” và còn hát nữa, nhưng mà cậu bị thu hút bởi giọng hát truyền cảm của nhỏ.

Và hành động của nhỏ và Hoàng Nam cũng được hắt chú ý tới, hẳn và Lâm An xuống căn tin vì cô muốn mua nước, hẳn đứng ngoài và thấy, một chút cảm xúc khác lạ trong tim hẳn.

.....

Còn về phần anh Việt Minh và “nhỏ giả” kia, cô gái ấy cứ đi theo anh cho tới tận lớp, cũng hên là cô học kế lớp anh, anh mắng cô mà cô giả khóc làm anh cũng không dám mắng nữa, nhưng vừa quay người đi là cô cười tươi rồi...

Cũng từ vụ tỏ tình không dành cho mình này mà... cô đã thích anh rồi, cô là người giàu có rồi nên không quan tâm gia cảnh của anh, cô cảm thấy thực sự xúc động khi có người tỏ tình mà khiến cô phải khóc thế kia, nên cô quyết định sẽ theo anh và cũng tìm ra cái tên “Song Đào”, mỉm cười thì ra đó là hội trưởng hội học sinh, thế nhưng cô lại càng không quan tâm, bởi vì người như nhỏ đã có rất nhiều người theo rồi, cô khó khăn lắm mới có một người làm cô ưng ý, cô chỉ quan tâm tới anh Việt Minh này thôi, cũng hỏi vài bạn cô lớp của anh và biết được tên anh, tiện thể cũng điều tra luôn việc đi học và nhà ở của anh, cũng có kết quả thỏa đáng với công sức mà cô bỏ ra.

Nhân vật nữ này là “Lâm Tâm Như” là con nhà giàu, không lọt top nào cả, chỉ biết là gia thế giàu có, Tâm Như bằng tuổi anh Việt Minh, học kế lớp anh, là người vui vẻ, hoạt bát hơn nữa cũng chưa có mối tình vất vai nào, cô cũng rất đáng yêu với hai má lúm đồng tiền.

Mặt trời đã mọc lên tận đỉnh núi rồi, anh Việt Minh mới lồm cồm mở mắt, neoh con mắt một cách nhẹ nhàng nhất, anh thấy trước mặt mình... là khuôn mặt của... một cô gái... làm anh cứ tưởng còn ngủ mơ, nhưng khuôn mặt cười má lúm đồng tiền làm anh cười thành tiếng.

- Anh Minh chưa dậy à – Tâm Như đã tìm được phòng trọ anh và cũng biết là nhỏ ở cùng dãy trọ này.

- Aaaaa... cô... - anh Việt Minh tiêu hóa hết mọi chuyện và hét toáng lên.

- Suyt... anh bé miệng thôi, may mà phòng kế bên đã đi làm rồi đây không thì họ qua, tấn anh một trận rồi – cách nói chuyện của Tâm Như cũng rất sốc.

- S-Sao cô vào được phòng tôi – anh Việt Minh nhớ ra chuyện.

- Haizz... anh ngủ có khóa cửa sao – Tâm Như nhìn ra cái cửa được đóng lại cẩn thận y như tối qua anh đã làm thế.

Bây giờ hai người ở trong phòng... đóng cửa... chắc chắn là sẽ có người suy nghĩ... không chính đáng... he... he.

- Cô tới đây làm gì? Mà nãy cô tới đây có ai thấy cô không? – anh cũng hết cách ra nhìn nhìn bên ngoài xem có ai không, thở phào khi không ai cả.

- Không ai thấy đâu, chỉ có bà mặc đồ màu xanh nhạt chỉ cho em phòng của anh thôi – Tâm Như cười và thầm cảm ơn bà.
- C-Cái gì? Cô... cô... đó là bà chủ đây – anh Việt Minh sợ sệt, bà sẽ đuổi anh ra khỏi đây trợ mắt thôi, đôi chân phi nhanh ra mở cửa rồi tìm gặp bà chủ, mà bà đi đâu rồi, anh thở dài về phòng.
- Cô kia đây là phòng tôi đây, muốn ăn thì cô ra ngoài mà ăn – anh Việt Minh thấy Tâm Như ngồi ăn osi ngon lành.
- Cái này cũng ngon đây chứ? – lần đầu tiên Tâm Như ăn món này
- Cái gì... cô chưa ăn bao giờ sao? – anh hỏi và mặt ngệt rỡ tội.
- Lần đầu tiên em được ăn, ngon đây – Tâm Như cười híp mắt.

Trong lúc này anh nhớ tới khuôn mặt cười của nhỏ, làm anh bị thu hút, nhưng rồi lúc Tâm Như cười híp mắt giống nhỏ, mặc dù không có gì đặc biệt nhưng anh lại cảm thấy ấm áp lạ thường, nhưng cố gắng lắc đầu xua đi chuyện đó và bước vào vsen. Tâm Như thấy anh chăm chú nhìn mình, cô khẽ mỉm cười.

- Sao cô biết được phòng trọ của tôi – vệ sinh xong, anh Việt Minh bước ra hỏi.
- Thì em điều tra, với em mấy chuyện này không khó – Tâm Như dọn dẹp một số thứ trong phòng anh và nhìn thấy... xip đen của anh, cô đang định nhặt lên dọn đi mà sợ, đỏ ửng mặt, anh thấy vậy thì cũng vội vã tới nhặt cất đi, hơi ngượng.
- Chiều có bài kiểm tra, cô mau về cho tôi học bài – anh ngỏ ý đuổi.
- Anh cứ học đi, em ngồi chơi cũng được, à quên này em mua ít đồ ăn, em để ngoài xe để em ra lấy vào nấu cho anh ăn nha, đằng nào phòng anh cũng chẳng có gì – Tâm Như cười rồi đứng lên ra cửa, dường như anh Việt Minh biết cô làm gì, nên ngăn chặn.
- Để tôi lấy cho – chỉ là anh không muốn bà chủ thấy cô nữa ấy.
- Cảm ơn anh – Tâm Như cười.

Sau đó là cái cảnh giống như trong anime của Nhật Bản, cảnh anh Việt Minh ngồi học bài, và Tâm Như nấu ăn, rất giống một cặp vợ chồng mới cưới.

Anh học bài và lâu lâu nghe thấy Tâm Như lú lo và “rống” theo nhạc, mặc dù giọng cô như vịt đẻ ấy, anh khẽ mỉm cười và cái bụng anh réo lên vì đói.

Cuối cùng thì anh cũng hoàn thành một nửa bài học, Tâm Như cũng đã hoàn thành xong việc nấu nướng của mình.

Không chê vào đâu được là Tâm Như nấu ăn rất ngon, anh ăn như đĩa đói, xong xuôi thì anh ngỏ ý cảm ơn về bữa ăn và nói cô nên về chuẩn bị đồng phục rồi chiều đi học, bát đĩa thì để anh rửa sau.

Tâm Như vui vẻ cười...

Thế là anh Việt Minh lại ra xe lấy đồng phục của cô, thì ra cô chuẩn bị đầy đủ hết cả, sau đó thì anh ngồi học nốt bài, còn cô thì nằm đây ngủ để lát dậy đi học, trên môi cô còn nở nụ cười nữa.

Anh Việt Minh học xong nhìn cô ngủ, anh thoáng đỏ mặt, nhìn kỹ thì Tâm Như cũng rất dễ thương, mặc dù cô không trắng bằng nhỏ nhưng cũng thuộc dạng là “trắng hơn anh”... ha... ha...

19. Chương 19

Hôm nay thì nhỏ cũng được tận hưởng thế nào là “chợ đêm”, nhỏ gọi cho Lâm An đi chung, nhưng rồi lại thôi vì nhỏ nghĩ nhiều cái lắm, như là: Lâm An là tiểu thư đài cát sẽ không tới những nơi chợ để mua sắm, hơn thế nữa là nhỏ sợ hắc, vậy là một mình nhỏ đi thôi vì chẳng rủ được ai, tính rủ anh Việt Minh nhưng mà, mấy hôm trước nhỏ có thấy cô gái rất xinh thường xuyên lui tới phòng anh, nhỏ nghĩ chắc là người yêu anh.

Đón chuyến xe bus tới nơi, lúc này cũng là gần bảy giờ tối, nhỏ giật mình không ngờ lại đông như thế, nhìn ngang ngó dọc sơ qua thì nhỏ đã thấy được nơi họ bán quần áo.

Nhỏ nhìn bao quát thì chợ đêm này cũng khá là rộng, được chia làm hai, một nửa bán quần áo, nửa còn lại bán đồ ăn, và đối diện bên kia đường còn có rất nhiều quán ăn hay là quán hát kara nữa, nhỏ thích thú đeo balo lên vai rồi bước vào chợ đêm.

Trong này có tất cả mọi thứ từ quần áo, giày dép, mũ, ốp điện thoại, balo,... nói chung là không thiếu thứ gì cả, nhỏ đi hết hàng đồ này tới hàng đồ khác nữa, hơn nữa đi mỗi gian hàng người ta thường để giá ngay trên đấy, nên sẽ dễ dàng mua bán, cũng không phải trả giá, nhỏ đi tham quan một lượt rồi mới bắt đầu lựa cái mình muốn mua.

Thật hết chịu nổi nhỏ luôn, hàng nào nhỏ cũng mua, mà mua chỉ một cái duy nhất, ngay cả cái kẹp tóc nhỏ cũng chỉ mua “một cái”, nhỏ thấy từ xa họ treo lên một bộ jum rất bắt mắt, nhỏ tới gần hơn và nhìn một lượt, rồi nhìn lại người mình xem có vừa không, chủ quán vui tính bảo.

- Có chỗ thử kia, cháu có muốn không? – có vẻ chủ quán là người bắc nên không xưng hô “con – cô” như nhiều người bán hàng khác.

- Dạ được thử ạ, thế cháu không khách sáo nhé – nhỏ có vẻ thấy người bán rất hiền, nên nhỏ thử vừa là mua luôn, mắc cũng mua.

- Ừm, cháu cứ tự nhiên – cô bán hàng cười, cũng rất vui với nhỏ.

Sau gần năm phút nhỏ bước ra, với cái jum rất là dễ thương, nước da trắng của nhỏ làm cô bán hàng không ngớt lời khen, nhỏ cũng để ý thấy những người đi qua lại ở đó cũng dòm nhỏ, nhỏ cười tíu tít, có vẻ cũng rất ưng ý, thế là nhỏ lấy bộ đó.

Tới hàng bán son nhỏ cũng thử một loại son, trước nay nhỏ chỉ có son hồng với đỏ, hôm nay nhỏ mua thử son màu cam nhẹ xem thế nào,... nhỏ đi rất nhiều quán khác và mua về được balo, giày hiệu nike màu trắng đế cao và một đôi boots cổ thấp màu đen.

Dừng lại hàng ăn, cái bụng nhỏ réo lên, có rất nhiều món ăn mà lần đầu tiên nhỏ được ăn, nhưng mà cũng vào ăn ngon lành, đánh chén xong nhỏ còn kêu thêm một ly trà sữa để uống trên đường ra đón xe bus nữa... bảo sao không ốm được là đúng rồi.

Nhỏ xách luggage vào trong phòng, tới cổng nhà trọ thì nhỏ vừa hay gặp anh Việt Minh cũng đi vào cùng.

- Em đi chợ đêm à – có vẻ anh Việt Minh biết rất rõ.

- D-Dạ... em đi cho đỡ buồn ấy mà – nhỏ cười.

- Lần đầu được tự do đi mua chắc là mua hết cái chợ rồi ấy nhỉ? – anh còn ngại nhỏ chuyện kia, nhưng anh cố gắng cười.

- Anh cứ như là thánh ấy, chuyện gì cũng biết, hi hi... - nhỏ dùng nụ cười đó với Việt Minh làm anh cảm thấy đau hơn, chẳng phải vì nụ cười ấy mà anh thích nhỏ sao.

- Ừm, anh cũng đoán thôi.

- Anh mới đi đâu về à, mà cái chị hay vào phòng anh là ai thế, xinh quá đi – nhỏ còn mừng thay anh Việt Minh nữa.

- Anh đi ăn về, tìm em mà không thấy, chị ấy học kế lớp anh là Tâm Như – anh cũng thật thà trả lời.

- Hai anh chị hợp nhau quá – nhỏ khen.

- Chắc thế, thôi em vào phòng đi... hẹn gặp em sau – nói rồi Việt Minh trở về phòng mình.

Nhỏ cũng mở khóa vào phòng mình, đặt đồ xuống và nghỉ cho cái bụng nó tiêu đã xong tính chuyện khác.

Điện thoại nhỏ kêu, giờ nhỏ mới để ý, chiều giờ nhỏ quên không để chuông nên mở ra có những bốn mươi cuộc gọi nhỡ của anh Thanh Minh và cuộc gọi của bố mẹ nhỏ nữa. Tức tốc nhỏ gọi cho mẹ nói tình hình, sau khi mẹ đỡ lo cho nhỏ và nói cả nhà giờ đi ngủ, thì nhỏ mới gọi cho anh Thanh Minh xem có việc gì.

- Em làm gì mà anh gọi hoài không được? – anh Thanh Minh lo lắng.

- À-À em đi chợ đêm – nhỏ cũng không nghĩ anh giận tới vậy.

- Thế em đã về phòng chưa, hay còn đang lang thang đâu đó.

- Em đang ngồi ở phòng rồi đây, hi hi... anh yên tâm nha, em cúp máy đó.

Nhỏ cúp máy luôn, chẳng kịp cho anh Thanh Minh ú ớ câu nào, thở dài “có cần quan tâm quá vậy không”, rồi anh nhắn tin chúc ngủ ngon, nhỏ chẳng thèm nhắn lại.

.....

Hắn lại làm việc trên cao ốc của mình, có cả Lâm An và cô làm ở phòng đối diện phòng hắn, sau khi tan việc vì bận bịu nên hắn và cô hôm nay về khá tối, nhưng hắn cũng rất quan tâm, đưa cô đi ăn rồi chở về tận biệt thự, suốt dọc đường đi, Lâm An cảm giác ảm cúng và hạnh phúc, được đi cùng người mình thích mà.

- Em có chuyện vui à – hắn hỏi cô.

- Dạ được đi ăn cùng anh, em vui lắm – cô thật thà trả lời.

- Vậy sao, lần sau anh chở đi ăn nữa – hắn lái xe nhìn qua cô cười, nụ cười không được vui.

- Vâng ạ, cảm ơn anh – đột nhiên Lâm An quay người qua “hôn” vào má hắn, hắn có cảm giác gì đấy, cô thì ngượng chín đầu.

Sau khi đưa cô tới nơi, hắn trở về trên xe, hắn nghĩ về cô và cái hôn bất ngờ khi nãy, hắn cười nhạt thôi, đã được gần bốn tháng kể từ khi hắn và cô Lâm An làm người yêu của nhau, ngày nào cũng gặp nhau, ngày nào cũng nói chuyện, cũng làm việc cùng nhau, đi ăn cùng nhau, thế nhưng cảm giác của hắn vẫn không thể “yêu” cô một cách thật lòng.

Hắn biết những biểu hiện vui vẻ và hạnh phúc trên khuôn mặt của cô, thì cô thực sự yêu hắn thật, nhưng hắn không thể làm khác được, hắn cũng không muốn cô buồn, càng không muốn cô khổ tâm vì hắn, nên hắn vẫn giữ nguyên cương vị là “người bạn trai” của cô, trong lòng hắn lại không nghĩ về cô.

Còn về Lâm An, cô rất vui và rất hạnh phúc khi có được hắn bên cạnh, ngày ngày chăm sóc cô và luôn chiều theo ý cô, không làm cô phật ý hay buồn lòng, cô cảm thấy mình thực sự không muốn mất người con trai này, cô sẽ làm tất cả để có được hắn, người mà cô dành cả trái tim để yêu.

20. Chương 20: Tổ Tình

Hết thi học kỳ rồi nhỏ được nghỉ tết, kỳ thi vừa rồi nhỏ đúng là niềm vinh dự của gia đình, khi mang về cho ba mẹ bằng khen và một số tiền thưởng cũng khá oker, nhỏ làm bố mẹ tự hào biết bao nhiêu.

Trường nhỏ chỉ được nghỉ tết có một tuần, vậy là tết kết thúc, nhỏ lại xách valy vào Sài thành tiếp tục công việc học của mình, vẫn là mẹ hiểu con gái và bố cũng thương con gái, hai cô em nhỏ cũng thương nhỏ nữa.

Buổi học đầu tiên trong năm mới của nhỏ là... giáo viên thăm hỏi phong bao lì xì, nhỏ là người được giáo viên hỏi đầu tiên.

- Ủm, hội trưởng tết vừa rồi em được bao nhiêu lì xì thế nhỉ? Có thể nói cho thầy và các bạn được biết không? – thầy rất tỉnh và “đẹp gái”, hỏi nhỏ một cách chi tiết nhất.

- D-Dạ em... lớn rồi nên... không có lì xì ạ! - nhỏ trả lời theo kiểu của mấy người “chững chạc”.

Nói vậy thôi chứ nhỏ “giỏi” lừa người khác lắm. Nhỏ càng lớn thì tiền lì xì càng cao, nhỏ còn nhớ ngày xưa tiền tết của nhỏ chỉ được cao lắm là hai trăm nghìn, nhưng bây giờ thì gần như gấp năm lần như thế, một phần vì nhỏ giỏi nên bố mẹ thưởng nhiều, phần nữa nhỏ là sinh viên nên chú bác cho để chúc nhỏ học giỏi, lúc nhỏ thì ai biết xài tiền nhiều đâu, đôi khi chỉ cần một ngàn đi học cũng là hạnh phúc lắm rồi, lớn hơn

thì cần nhiều hơn và hơn thế nữa, nên số tiền theo đó mà tăng lên, nói chung suy nghĩ của nhỏ là “càng lớn, tiền càng nhiều”.

- À đúng ha, thầy quên, thầy cứ nhớ lại tết của con thầy mà thấy vui... hi hi hi – thầy có chút ngượng gãi đầu cười, nhưng như thế lại làm không khí năm mới của lớp nhỏ lại càng thêm vui hơn.

Sau đó thì rất nhiều sinh viên hỏi những vấn đề xung quanh “thầy”, cả buổi học đó chỉ ngồi nghe, nghe và nghe chuyện của thầy, dường như mọi thứ về thầy là cả cái lớp này biết hết, ngay cả thầy đi tắm lúc mấy giờ mà bọn họ còn biết nữa là... ha ha ha.(^.^)

Giờ ra về, nhỏ vui vẻ cất sách vở vào cặp rồi ra về.

- Song Đào... - Hoàng Nam gãi đầu nhìn nhỏ.

- À, chúng ta cùng đi – nhỏ hiểu ý cậu, cũng nửa năm học rồi mà Hoàng Nam chẳng thay đổi chút nào, khi nào ra về cậu cũng đi theo nhỏ.

- Tớ... có món quà muốn tặng cậu – Hoàng Nam cười rồi đặt trên bàn nhỏ chiếc hộp xinh xắn.

- Cảm ơn Hoàng Nam nha... mà ngày gì cậu lại tặng quà cho mình thế?

- Chỉ là... tớ thích thôi!

- À-À ừm... chúng ta về thôi – nhỏ cũng chẳng biết hỏi thêm gì nữa.

Tối cổng thì nhỏ cũng tạm biệt Hoàng Nam, nhỏ chợt nghĩ thời gian qua có vẻ như bên Hoàng Nam chẳng có cô gái nào, mà hơn hết là cũng chẳng ai chịu nổi cái tính “hay quên” của cậu, nhỏ cũng phải thở dài rồi lết thân mệt mỏi đi về, nằm dài ra nệm ngủ.

- Em yêu – sau khi anh Thanh Minh tới đón nhỏ thì nhỏ cho anh leo cây, và còn không nghe máy của anh nữa, anh liền về phòng nhỏ.

- Hả... ừm... ừm – nhỏ nằm ngủ chắc được mười phút, thì nghe được giọng nói “mía lùn” mà ậm ừ tỉnh.

- Em biết anh là ai mà phải không, cho anh leo cây thì anh cho em leo lại đây – anh tức điên lên, nhỏ ngủ còn “chảy nước miếng”.

- Anh đi mà leo mình anh đi, em không biết leo cây – nhỏ nằm sấp người xuống nệm rồi trả treo với anh.

- Em được lắm, tỉnh dậy anh hỏi chuyện đây? Không là anh về đây.

- Tạm biệt anh nha, em buồn ngủ quá không tiễn anh về được – nhỏ mè nheo.

- Anh sẽ xử em sau – anh Thanh Minh hậm hực ra về, đóng cửa khá mạnh, nhỏ giật mình rồi... ngủ tiếp.

Sau hơn một tuần không gặp, anh Thanh Minh cảm thấy nhớ nhỏ nên mới tới đón nhỏ và đưa nhỏ đi ăn rồi đi chơi với anh, ai ngờ nhỏ làm đủ trò làm anh buồn rồi ra về. Nhỏ ngủ quèo tới chiều mới tỉnh.

Năm tháng trôi qua, con người và mọi thứ cũng theo đó mà trôi đi, cũng thay đổi rất nhiều, hần vẫn lạnh lùng như thế, cũng không giảm bớt độ lạnh xuống chút nào, Lâm An vẫn yêu hần và bên hần mỗi ngày, cô chỉ cảm thấy càng ở bên hần thì càng thêm yêu hần hơn.

Hoàng Nam thì vẫn “vui vẻ” như ngày thường, cậu luôn biết cách làm nhỏ cảm thấy an tâm, nhưng sự thật thì cậu chẳng bình thường tẹo nào. Anh Thanh Minh thì vẫn “thích” nhỏ như trước, tình cảm của anh dành cho nhỏ có khi tăng lên rồi, nhưng mà anh chưa tỏ tình với nhỏ thôi... ha ha ha...

Còn anh Việt Minh thì khác rồi, bên anh đã có Tâm Như, với sự kỳ công của anh, trong vòng hai tháng “ăn dặm, nằm dề” tại phòng anh thì cô cũng có kết quả mong ước, anh cũng dần quan tâm Tâm Như hơn rồi đấy, nhưng gặp nhỏ anh vẫn có chút cảm giác “lưu luyến”.

Và cũng sau năm tháng “ăn chơi và ngủ” của nhỏ, thì qua học kỳ hai này, nhỏ quyết định “đi làm thêm”, quanh chỗ dạy trọ của nhỏ có rất nhiều chỗ cần tuyển người, nhỏ lang thang trên đường đi, nhỏ mượn được chiếc xe đạp “yêu dấu” của bà chủ trọ, nhỏ long nhong đạp trên đường tìm nơi thích hợp để làm thêm.

Và cả buổi sáng thì nhỏ cũng ưng ý được hai cửa tiệm, một shop quần áo và một tiệm cơm, nhỏ sẽ thử việc trong ba ngày, riêng tiệm cơm thì không cần, lịch học của nhỏ cũng được cố định rồi, nên giờ chỉ cần sắp xếp thời gian học bài và làm thêm thôi, theo lịch chiều từ một giờ tới chín giờ, thứ hai, tư, sáu và chủ nhật là nhỏ bán shop quần áo, các ngày còn lại thì phục vụ tiệm cơm, nhỏ cảm thấy hài lòng.

Thử việc ba ngày tại shop quần áo, nhỏ cảm thấy khá là mệt mỏi, công việc mới vào của nhỏ là lau dọn cửa kính và quần áo cho sạch sẽ, ưng ý thì mới được là nhân viên bán hàng, thử dốc cuối cùng nhỏ cũng xong chuyện tử việc, đồng nghĩ nhỏ được nhận vào làm, tiệm cơm thì không có gì đáng nói cả.

Chín giờ tối nhỏ có mặt tại phòng, vào tắm rửa sạch sẽ nhỏ bước ra với bộ đồ ngủ màu hồng, lén nhìn cái thời khóa biểu ngày mai rồi lúi lúi mấy môn đó ra xem trước, không hiểu từ khi nào nhỏ có mấy thói quen học bài và “muốn học bài” như bây giờ, một tai nghe nhạc, và tai kia nhập chữ (thánh này lầy thật)... zzzz nhỏ ngủ lúc nào không hay.

Hơn tuần nay nhỏ luôn tránh mặt anh Thanh Minh, nhỏ cũng không ra bờ hồ đó nữa, mặc dù nhỏ rất muốn ra đây cho thoải mái, cái chân hay đi của nhỏ ở lý trong phòng cả tuần rồi buồn chán lắm.

- Lần này em không có lý do gì tránh anh nữa đâu nhé – nhỏ thờ thẩn đi bộ ra đón xe bus ai ngờ bị anh Thanh Minh “túm vấy” rồi còn mắng nhỏ lia lịa.

- Aha ha... anh Thanh Minh – nhỏ gãi đầu.

- Em lên xe với anh – nói mà chẳng kịp để nhỏ trả lời anh lúi tuột đi rồi.

Trong khi đó có anh Việt Minh và Tâm Như cùng nhìn thấy, hai người cảm thấy “quen dần” rồi nên chẳng phản ứng gì là lạ cả, Tâm Như và Việt Minh đều bị anh Thanh Minh chặn đường và hỏi chuyện về nhỏ, có hôm cả hai đang đi dạo cũng bị anh gọi về cho bằng được, không anh Thanh Minh sẽ không để hai người “yên thân” đâu, vậy nên nhỏ bị vậy cũng đáng lắm.

- A-Anh chở em đi đâu ạ - nhỏ cười cười, bị anh Thanh Minh tổng cổ lên xe.

- Em cứ ngồi yên đó – anh nói rồi phi xe thật nhanh.

Tới nơi cần tới là anh dừng lại, trước mặt nhỏ... là một bờ sông và chiếc xích đu, kế bên là cái cây to ngàn năm, nhỏ ngệt mặt.

- Em ngồi đây đi, anh có chuyện muốn nói với em – rất nhẹ nhàng nhưng nhỏ đang cảm thấy bất an.

- D-Dạ... có chuyện gì thế ạ? - nhỏ mấp má môi rồi cũng ngồi trên chiếc xích đu ấy.

- Em... Đoàn Song Đào... em làm người yêu của anh nha – anh bá vai nhỏ rồi lấy trong túi ra chiếc nhẫn, anh cũng nhanh chân bước tới chiếc xe mình lấy bó hoa hồng rất to, quỳ trước mặt nhỏ.

Thời gian qua, anh biết anh đã thực sự thích nhỏ rất nhiều, không gặp chỉ vài hôm là anh không chịu được, nhiều lúc anh cứ nghĩ có khi do anh chỉ cảm nhẹ với nhỏ, nhưng khi thấy nhỏ cười với người khác, tim anh rất đau, nhỏ không muốn gặp anh, anh thật sự rất nhớ... vân vân và mây mây... tóm lại hiện giờ anh chỉ muốn “nhỏ là của riêng anh”.

- A-Anh M-Minh – nhỏ ngạc nhiên kinh khủng, tự nhiên anh làm thế khiến nhỏ không kịp phản ứng sao.

- Em có đồng ý không? – anh Thanh Minh hỏi nhỏ lần nữa.

E-Em... em...

Nói thật từ đầu giờ, nhỏ chỉ muốn nghĩ anh Thanh Minh là anh trai của mình thôi, nhỏ không muốn anh buồn hay khổ tâm vì nhỏ, tránh mặt anh, nhỏ muốn anh quên nhỏ dần đi, nhỏ còn cố tình cười trước mặt người khác khi anh nhìn lén nhỏ, nhỏ làm tất cả cũng chỉ mong chuyện này đừng xảy ra, nhưng trước mặt nhỏ là gì đây, một cặp nhẫn đôi, một bó hoa thật to và đẹp, hơn nữa còn có mùi rất thơm nữa, nhỏ biết với người con gái khác sẽ cảm thấy anh Thanh Minh thật tuyệt vời, anh là hoàng tử lòng em, nhưng với nhỏ... là cực điểm, thật sự thì... **NHỎ KHÔNG THÍCH ANH THANH MINH.**

21. Chương 21: Tình Cảm Đầu Dễ Cho Đi

- Song Đào... có phải... em không thích anh đúng không? – anh Thanh Minh thấy nhỏ cứ ngập ngừng, mà thời gian qua anh cũng hiểu rất nhiều, cảm giác của nhỏ.
- ... - im ru, còn đang cảm thấy có lỗi.
- Anh biết mà... với em thì anh chỉ là người lạ thôi.. – anh Minh từ từ đứng dậy, khuôn mặt anh rất buồn.
- Em xin lỗi... em... - nhỏ cúi đầu lí nhí, trong lúc này nhỏ rất có lỗi với anh.
- Được rồi, coi như anh chưa nói gì nha... chúng ta vẫn tốt như trước chứ? – anh Thanh Minh cũng biết trước chuyện này, nên anh chuẩn bị tâm lý trước rồi, anh sẽ cố gắng quên nhỏ vậy.
- D-Dạ... ! - nhỏ không biết sao trong lúc này, gãi đầu cười cười.
- Anh chở em về - nói rồi anh lên xe trước cả nhỏ, hoa và cặp nhăn anh bỏ vào cốp xe.

Trên xe cả hai không ai nói câu nào, nhỏ cũng cảm thấy không khí thật ngọt ngào, mở nhẹ cửa kính rồi hít thở không khí ngoài trời.

Dừng trước cổng phòng trọ của nhỏ, anh mỉm cười với nhỏ, anh khôn mở cửa cho nhỏ như trước nữa, nhỏ thoáng buồn, biết là anh chỉ cười cho nhỏ vui, thôi thì đành chịu vậy, nhỏ cúi chào anh rồi đi nhanh vào phòng cũng không nhìn lại.

Nhỏ đi gần tới cửa phòng gặp ngay Tâm Như đang đi “đổ rác”, cô cười với nhỏ.

- Em với anh Thanh Minh đi đâu về à!
- D-Dạ... bọn em đi hóng gió chút – nhỏ không dám nói chuyện kia.
- Có phải anh ấy nói gì với em đấy chứ, hay là anh ấy tỏ tình em? – Tâm Như nói đùa nhưng mà lại trúng tim đen của nhỏ.
- ... - nhỏ không giấu nữa, ngập ngừng gật đầu cái rụp.
- Đợi chị đổ rác, rồi kể chị nghe – nói rồi Tâm Như vụt nhanh ra thùng rác.

Nói chung thì chị Tâm Như này hơn tuổi nhỏ nên nhỏ gọi chị, và chị cũng rất quý nhỏ, chị có nói chuyện vì sao chị quen anh Việt Minh, làm nhỏ ngượng rồi cười, nhưng như vậy lại hay, chị lại tìm được tình yêu của mình.

- Nào, em kể đầu đuôi chị nghe, xem có giống lúc anh Việt Minh tỏ tình với chị không? – vào tới phòng nhỏ, ngồi trên cái nệm của nhỏ là chị Tâm Như hỏi nhỏ rồi, chị có vẻ rất háo hức.
- Dạ là anh Thanh Minh chở em tới một nơi rất ư là đẹp, còn có cả hoa cỏ rồi cả cái cây cổ thụ lâu năm, bên cạnh còn có một chiếc xích đu rất nhiều dây leo bao quanh, nhìn giống như một không gian riêng tư, lãng mạn mà chỉ dành cho hai người thôi ấy – nhỏ không ngại mà kể chuyện, nhưng chuyện nhỏ kể là chuyện gì thế này, chuyện cổ tích à, vậy thì nhỏ và anh Thanh Minh chắc chắn là công chúa và hoàng tử rồi, nhưng cái kết dành cho hai người lại đi ngược với cổ tích ngày bé.
- À ha-a... chị biết khung cảnh cổ tích rồi, chị cần chuyện chính cơ – chị Tâm Như nghe nhỏ kể háo hức quá chừng, tới khi nhỏ nói cái gì không à, chị nghệt cái mặt, rõ tội.
- Hi hi hi... xin lỗi mãi ngắm cảnh em quên... sau đó là anh ấy phi nhanh ra xe lấy bó hoa, và trong túi anh ấy lấy ra cặp nhăn... bala... bala... bala... - nhỏ kể lia lịa và miêu tả tất cả những hình ảnh “dìm hàng” anh Thanh Minh cho chị Tâm Như nghe, chị chẳng biết nghĩ sao với nhỏ nữa, nhưng cũng rất thú vị, cách kể chuyện như nhỏ bảo sao ai cũng thích nghe.

Chị Tâm Như cười nắc nẻ sau khi nghe nhỏ kể chuyện, những cũng buồn cho anh Thanh Minh khi bị nhỏ từ chối ngay lần tỏ tình đầu tiên, chị chịu thua nhỏ thôi, nhưng mà đây là lần đầu tiên chị nói chuyện với nhỏ kiểu thân thiết thế này, Tâm Như cảm thấy nhỏ thật dễ thương, không những thế nhìn nhỏ cứ như mấy đứa mới lên lớp mười ấy, con nít lắm.

Cuộc nói chuyện kết thúc, chị Tâm Như về phòng với anh Việt Minh, đi này giờ chắc anh cũng ngủ rồi, còn nhỏ thì cũng chuẩn bị cho việc đi làm thêm vào nửa tiếng nữa.

.....

Hắn trên đường tới cao ốc để làm việc, hắn đi ngang một nhà hàng mới mở, thấy hình như có “người quen” trong đó, tự cốc đầu mình “từ bao giờ đi quan tâm người khác vậy”, nhưng hắn nhìn lại thì người đó chỉ đi có một mình thôi, nhỏ đầu sao không đi cùng cậu ta, hắn ghé vào đó một lát.

- Chào... Nguyễn Thanh Minh – hắn bước tới trước mặt anh Thanh Minh.

- Thành Khang... cậu... - anh Thanh Minh đang buồn chuyện của nhỏ, mà giờ đây anh lại gặp hắn, thật là lạ.

- Sao hôm nay cậu đi một mình, Song Đào không đi cùng sao? – hắn hiểu cái nhìn đó của anh Thanh Minh, chỉ là nhất thời hắn muốn biết chuyện ngoài lề thôi.

- Đừng nhắc tới em ấy nữa, em ấy không xem tôi là gì cả! – anh Thanh Minh lại buồn.

Nhà hàng này là của nhà anh mới mở, anh tới để xem xét mọi thứ, sau khi hoàn thành rồi, anh ngồi ăn một mình, nhưng suốt quá trình làm việc anh chỉ nghĩ tới nhỏ, nghĩ tới những lời nhỏ nói “không thích anh” là anh lại buồn thêm.

- ... - hắn im lặng và nhú lông mày nhìn người trước mặt khó hiểu, không lẽ con nhỏ đó làm gì cậu ta.

- Tôi thích Song Đào... nhưng em ấy... không thích tôi – anh Thanh Minh, gấp miếng thịt đưa lên miệng vừa nhai, vừa nói, dường như anh không nuốt được.

- Vậy à... thật đáng buồn, không hiểu là mẫu người mà cô ta thích là gì? Một người thành đạt như vậy mà cô ta còn chê sao? – hắn cười nhạt khi nghĩ về nhỏ.

Nhưng khi nghe anh Thanh Minh nói anh thích nhỏ, trong tim hắn nhói lên cảm giác đau kỳ lạ, một chút ghen tuông, một chút nhớ và thương là cảm giác của hắn lúc này, nhưng hắn vẫn không hề biết cảm giác chính xác của mình là cần gì ở nhỏ, không hiểu cố ý hay không, nhưng những chuyện liên quan tới nhỏ hắn dường như “rất quan tâm và muốn biết”, và rồi nghe được nhỏ từ chối tình cảm của anh Thanh Minh, hắn có chút vui.

- Tôi biết là trước giờ, Song Đào chỉ xem tôi như một người anh trai không hơn không kém, vậy nên chuyện này tôi cũng chuẩn bị trước rồi... haizzz – anh Thanh Minh tựa lưng ra sau ghế rồi thở dài.

- Vậy giờ cậu sẽ làm gì? – hắn hỏi.

- Đây là nhà hàng tôi mới mở, có lẽ tôi sẽ tập trung vào việc kinh doanh hơn là chuyện khác... biết là rất khó vì em ấy đã khắc sâu vào tâm trí của tôi rồi... nhưng tôi sẽ cố gắng quên - lời nói nhẹ nhàng như lông hồng, trong tim anh Thanh Minh thì đang có cả mấy ký đá đè nặng đấy chứ.

- Cậu có chắc là quên được chứ? – hắn hỏi như sợ điều gì đó.

- Tôi sẽ cố gắng... làm một người “anh trai” tốt – anh Thanh Minh cười nhạt.

- Thế còn chuyện của cậu và Lâm Như, hai người vẫn tốt chứ - anh lắng chuyện khác, không nhắc tới nhỏ nữa, anh sẽ bớt buồn hơn.

- Hai chúng tôi... vẫn ổn – hắn cũng bất ngờ khi Thanh Minh hỏi ngược lại chuyện tình của mình, thế sao hắn vẫn trả lời và còn trả lời ngập ngừng, không giống hắn tạo tạo nào.

- Có chuyện gì sao, tôi chưa bao giờ thấy cậu ngập ngừng trong câu nói – Thanh Minh nghi ngờ.

Là một người mà người khác nhìn vào hoàn toàn là một con “sói” vậy mà giờ đây lại ấp úng cũng khiến người khác khổ tâm.

- Không có gì! – phớt lờ.

- Tôi hỏi thật lòng.

Anh Thanh Minh và hấn đều là những người có tài “che giấu sự yếu đuối” đối với người khác, cũng thành thói quen, vậy nên khi cả hai ngồi nói chuyện với nhau, sẽ khó che giấu đi những điểm yếu đó, hấn không biết giải thích thế nào, nghe được từ “tôi hỏi thật lòng” cảm giác của hấn nếu không đáp trả sẽ rất khó chịu, mà nếu nói thì nên bắt đầu từ đâu đây, chẳng lẽ nói thẳng ra là, trước nay hai người chỉ là đóng giả, và Lâm An từ giả mà thành yêu thật ư, còn hấn thì không hề yêu cô Lâm An, một chút cảm giác vui vẻ khi cô cười, nhưng nếu nói là yêu thì hấn cũng như nhỏ... CHƯA MỘT LẦN YÊU CÔ LÂM AN THẬT LÒNG.

22. Chương 22: Tình Cảm Đâu Dễ Cho Đi (2)

- Cậu đoán thử xem – chưa khi nào mà hấn trả lời lại thành ra là hỏi người khác.
 - Chắc là hạnh phúc hơn tôi rồi, hai người cũng giữ được lâu đấy chứ, đâu như tôi đâu, mới tỏ tình mà đã bị ra rìa rồi!
 - Ha ha ha... chưa khi nào tôi thấy một người thành đạt tỏ tình bị nhỏ cho ra rìa, chắc người đó phải có sức chịu đựng cao lắm – hấn cười thành tiếng như kiểu “chưa bao giờ được cười ấy”.
 - T-Thanh Khang – anh Thanh Minh muốn sai quai hàm, lần đầu tiên hấn cười to như vậy, nụ cười của hấn thực sự rất đẹp và cuốn hút, hấn cười còn đẹp hơn rất nhiều lần so với khuôn mặt khi nào cũng “đông cứng”.
 - À... tôi cũng không biết nói thế nào nhưng chỉ một câu thôi, cảm giác của tôi với Lâm An... không phải là yêu – hấn dừng việc cười lại, nụ cười đầu tiên của mình mà bị “sỉ nhục” như thế, hấn trở lại khuôn mặt “tảng băng” kia.
 - C-Cậu chưa từng yêu cô ấy ư? - Thanh Minh khá hỗn loạn, chuyện của nhỏ làm anh khổ tâm giờ lại là chuyện của hấn, thật thà mà nói xung quanh anh có nhiều chuyện lạ quá đi.
 - Cậu nghĩ tình yêu là thế nào? – hấn.
 - Thì yêu thương, quan tâm, và luôn nghĩ về người ấy – Thanh Minh thẳng thắn.
 - Nhưng tôi lại không có những cảm giác đó khi ở bên Lâm An, mặc dù hai chúng tôi đã là người yêu được năm tháng, nếu nói về việc nghĩ tới cô ấy... thì tôi chưa một lần nghĩ cả - hấn nhớ lại những khoảng thời gian với cô Lâm An.
- Trong trí nhớ của hấn, cô giống như một vị thiên thần luôn ở bên an ủi và chăm lo cho hấn, còn hấn chỉ giống như một người bình thường tùy ý làm theo ý của cô và dường như là hấn không hề muốn tổn thương đến cô, nên hấn nghe lời của cô việc tiếp tục làm người yêu và chỉ dừng lại ở đó thôi, hấn không thể nhớ thêm gì về cô nữa.
- Lâm An có biết không? – Thanh Minh không ngờ, nhìn bề ngoài người khác nghĩ họ thực hạnh phúc, nhưng ai ngờ bên trong lại xảy ra nhiều chuyện đau lòng đến vậy đâu.
 - ... - hấn nhẹ lắc đầu.
 - Nếu cô ấy biết, chắc chắn sẽ đau lòng lắm, cảm giác của người không yêu mình... thì tôi là người hiểu rõ nhất – Thanh Minh.
 - Tôi biết cô ấy là người rất yếu đuối... nên chuyện này tôi không hề nói cho Lâm An biết.

Cuộc nói chuyện đầu tiên của hai người con trai “thất tình”, mỗi người mang một suy nghĩ khác nhau về cuộc nói chuyện vừa rồi, hấn hướng mắt nhìn ra cửa kính bên ngoài, thật tình cờ và thật bất ngờ “trời đổ cơn mưa”, và hấn thấy một bóng dáng quen thuộc nào đó vừa mới lướt qua, là một người con gái, trong trí nhớ hấn thì chẳng nghĩ được ai cả, còn anh Thanh Minh nhìn trời mưa, cảm giác của anh là nghĩ về Lâm An và nghĩ về nhỏ, hai người con gái, hai hoàn cảnh khác nhau và hai tính cách trái ngược nhau, cô Lâm An yếu đuối bao nhiêu thì nhỏ lại là người mạnh mẽ bấy nhiêu.

Nhỏ thì đang ở shop quần áo, shop của nhỏ cũng đông khách lắm, khách vào ra cũng nườm nượp hơn hết các vị khách đều rất thích thú với cách bán hàng của nhỏ, rất dễ thương và chiều lòng khách, bà chủ shop cũng quý nhỏ vì nhỏ nói chuyện vui vẻ, tính cách thì dễ thương nữa.

Nhìn trời đang mưa, nhỏ chợt nhớ tới... hần trong đầu, làm nhỏ đỏ mặt, cũng không biết sao nhỏ lại như thế, nhận được cuộc gọi của... Lâm An, nhỏ cũng khá bất ngờ, Lâm An hình như... đang khóc, nhỏ lo lắng vội xin bà chủ cho nghỉ chiều nay, bà cũng hiền nên đồng ý, nhỏ hỏi địa chỉ rồi tới nơi đó.

Dừng lại trước mặt nhỏ là một quán “Been” mở cửa vào thấy phía ít người thấy chính là Lâm An, trên mặt cô đang khóc.

- Lâm An, cậu bị làm sao vậy? – nhỏ lo lắng bước tới hỏi.

- Song Đào... tớ... hu hu hu – cô Lâm An chỉ biết khóc thôi.

- Bình tĩnh nói tớ nghe.

- Thực ra thì... tớ và anh Thành Khang ấy... anh ấy không yêu tớ, tất cả tình cảm và thời gian anh ấy ở bên tớ trước nay chỉ là giả dối, vì tớ là người yếu đuối nên anh ấy không muốn làm tớ buồn, nghe theo ý của tớ, nên... nên giờ anh ấy nói không hề yêu tớ - Lâm An nức nở kể lại mọi chuyện cho nhỏ nghe, cô vừa kể vừa khóc nức nở.

- Là sao, tớ không hiểu lắm, Thành Khang... không yêu cậu – nhỏ chưa được biết diễn biến từ năm tháng trước, nên nhỏ chả hiểu cô nói gì cả, chỉ hiểu được một ý là... hần không yêu cô.

- À... thì mấy tháng trước bọn tớ... chỉ giả vờ yêu để lừa báo chí và cũng giúp cho anh Thành Khang không bị mấy cô chân dài theo đuổi, nên tớ đồng ý làm người yêu, sau đó báo chí không săn đuổi anh Khang nữa, thì khi đó tớ... đã yêu anh ấy, nhưng lúc đó anh ấy đồng ý, tớ thì không biết là lời nói dối... nên giờ... hu hu – cô khóc nức nở.

- Tội nghiệp cho cậu... mà sao cậu biết được cậu ta không thích cậu?

- Nãy tớ đi tìm anh ấy, gặp anh ấy trong nhà hàng mới mở của anh Thanh Minh và hai người đó ngồi nói chuyện, nên tớ vô tình nghe được – cô Lâm An thật thà kể lại.

- Anh Thanh Minh và Thành Khang nói chuyện với nhau ư? – nhỏ giật mình, chắc vậy nên trời mới mưa chứ làm gì có chuyện giữa trưa nắng thế này, dào dàu ra mưa chứ.

- Đúng thế... hai người đó còn nhắc tới cậu, nói cái gì mà anh Thanh Minh tỏ tình cậu... h-ả-t-ỏ-t-ì-n-h-á... - Lâm An không ngờ chuyện của mình mà có cả chuyện của nhỏ.

- Ủ... hi... hi... lúc trưa tan học anh ấy có chở tớ tới nơi đó rồi, tỏ tình với tớ, cũng khá bất ngờ nhưng tớ... hi hi... từ chối anh Thanh Minh rồi... vì tớ nghĩ không hợp thôi - nhỏ ái ngại.

- Haizzzz... tớ và anh Thanh Minh thật giống nhau, đều bị từ chối tình cảm, hu... hu... mà nhắc tới tớ lại buồn.

- Thôi nào, cậu tính sao, giờ đối mặt với Thành Khang ấy – nhỏ rất kém trong việc yêu đương này.

- Chắc tớ nghỉ học vài ngày để cho thoải mái, suy nghĩ lại mọi chuyện... nhưng tớ vẫn buồn lắm... hu hu.

- Cũng may là anh Thanh Minh học khác trường và khác lớp đấy, nếu như cậu và Thành Khang chắc tớ chẳng dám đi học quá.

- À mà cậu kể chuyện anh Thanh Minh tỏ tình đi, tớ thấy anh ấy tốt thế cơ mà, làm sao cậu lại không chấp nhận tình cảm của anh ấy, thời buổi này có người thương yêu mình, và còn là người thành đạt như anh Thanh Minh khó tìm lắm ấy.

- Tớ biết mà, nhưng tớ không có chút cảm giác nào với anh ấy cả, yêu anh ấy sợ lại giống hai người thì có phải làm tổn thương anh ấy nhiều hơn à – nhỏ vô tình nhắc chuyện đau lòng.

- Hu hu... cậu nhắc lại làm gì, tớ lại buồn thêm...

- Ấy, xin lỗi, xin lỗi tớ không cố ý... nhưng mà ý tớ là như vậy đấy... hi... hi.

Hai người con gái cũng mang theo hai cảm xúc khác nhau cùng cơn mưa kia, nhỏ thì nghĩ thật tội cho Lâm An, cô ấy đúng là người con gái tốt mà ai cũng muốn lấy cô, nếu là con trai chắc nhỏ lấy Lâm An đấy nhỉ, tiếc quá, mà hận hần ghê, sao lại để tuột mất người con gái tốt như Lâm An chứ, nhưng mà nhỏ chẳng làm

thay đổi được gì, hấn đâu có xem nhỏ ra gì đâu, hơn nữa nhỏ còn rất sợ vụ đuổi khỏi trường, hấn bây giờ không sai vật nhỏ, nhưng nghe câu “bất cứ lúc nào tôi gọi cô phải có mặt” nhỏ lại rùng mình.

Lâm An thì thấy, trời hôm nay “mưa” hoàn toàn đúng với tâm trạng “không tốt đẹp” của mình, cô còn buồn chuyện của hấn nhiều, nhưng len lỏi trong tâm trí của cô là nhỏ, người con gái làm cô được an ủi và cảm thấy vui vẻ hơn, cô sẽ trân trọng tình bạn tốt đẹp này.

23. Chương 23: Lại Bắt Cóc

Một tháng nữa lại trôi qua trong chớp mắt.

Lạ là các nhân vật của chúng ta “không gặp nhau nhiều”, công việc của nhỏ trên lớp học và học và về nhà là đi làm thêm, còn hấn, công việc đơn giản là lên lớp học như nhỏ và ra về thì tối cao ốc làm việc và tìm hiểu tung tích của bố mình, nhưng vẫn chưa có gì đặc sắc.

Lâm An cô đã vui vẻ hơn tháng trước rất nhiều, cô đã nói lời chia tay với hấn.

Một buổi tối, tiết trời quang đãng, nhiều sao, ít mây, tại một đoạn đường vắng vẻ có hai người, một trai một gái đang nói chuyện.

- Anh Thành Khang, em xin lỗi vì phải nói điều này... chúng mình chia tay nha – Lâm An cô mở lời trước vì cô là người gọi hấn ra đây mà, hơn nữa nửa tháng qua cô cũng đã suy nghĩ rất nhiều rồi, cô sẽ cố gắng sống khác hơn để không bị hấn làm ảnh hưởng.

- Chia tay, tại sao em lại muốn thế? – hấn khẽ run người khi nghe được câu nói ấy từ Lâm An.

- Chỉ vì chúng ta không hợp nhau, em cũng không có tình cảm với anh, gần đây em nhận ra là mình không hề yêu anh nữa – những lời nói như dao cứa vào da thịt cô, nhưng cô phải làm thế, không thể để tình cảm của mình lún sâu vào hấn nữa.

- Em... đang nói gì vậy, thời gian qua em tránh mặt anh là vì chuyện này sao? – hấn nhìn cô chằm chằm như kiểu cô đang nói dối.

- Không... em không tránh mặt anh, em chỉ thử không gặp anh một thời gian để em đính chính lại chuyện tình cảm của chúng ta thôi?

- Vậy kết quả mà em làm được là... chia tay anh – hấn vẫn dùng ánh mắt đó nhìn cô.

- ... - Lâm An gật đầu đồng ý.

- Em đang dối anh... anh đã làm gì khiến em buồn hay sao, không lẽ... người con gái hôm đó... là em? – hấn nhớ lại cuộc nói chuyện của mình và Thanh Minh hôm trời mưa đó.

- K-Không phải - ấp úng.

- Nhìn thẳng mắt anh rồi nói anh biết... tại sao em lại làm thế?

Hấn không nghĩ ngờ gì nữa, chắc chắn là chuyện đó rồi, nếu không thì cô không bao giờ thay đổi nhanh như vậy, thật ngu ngốc khi hấn ngồi nói chuyện đó với Thanh Minh, bình thường hấn rất kín miệng và không cho ai biết chuyện đời tư của mình, nhưng hôm đó tâm trí hấn “không bình thường” chút nào.

- Em... - cô Lâm An cúi mặt lắc đầu.

Những gì hấn nói hoàn toàn đúng, cô đã nghe thấy chuyện đó nên cô mới muốn rời xa hấn, cô đang nói dối, nãy giờ tim cô đau thắt lại, cô đang lừa anh, nên cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ sợ không kịp được mà nói sự thật, chắc chắn hấn sẽ không tha cho cô.

- Em nhìn anh này, Lâm An – hấn nắm bắt tay cô chặt hơn.

- Đúng... em đã nghe anh nói chuyện đó nên em mới rời xa anh, cũng chỉ vì em yêu anh từ một phía, còn anh thì không nghĩ tới em, năm tháng trôi qua mà trong tim anh không có chút hình ảnh nào về em!.

Tình thế cấp bách, thôi thì cô đành phải nói ra, nói cho nhẹ lòng, nói cho hẳn hiểu cảm giác của người yêu đơn phương, giờ đây cô không cần ai thương hại, không cần ai quan tâm cô nữa cả.

- Lâm An – hẳn nhắm mắt xuôi tay, thật không ngờ hẳn cũng có ngày rơi vào thế bí này.

- Em đã nói những gì cần nói, em cũng không nhắc lại chuyện này – Lâm An bỏ đi thật nhanh, chạy thật nhanh, cô chỉ sợ nếu không rời khỏi nơi này nhanh thì sẽ bị hẳn bắt lại, và lại làm cô tổn thương.

Trời lại biết thương người, ông trời đã giáng một cơn mưa lớn xuống đầu hai người, như trút bỏ hết được gánh nặng trong lòng, yêu không được thì chỉ làm khổ nhau thôi, cơn mưa đó có thể là cơn mưa đầu mùa mang theo hơi nước và hơi gió độc, sẽ rất dễ bị cảm lạnh.

Hắn đứng đó, đôi mắt đỏ ngầu, nhưng hẳn không hề khóc, hẳn không hề yếu đuối trước mặt bất cứ ai, giờ đây chỉ có một mình, tâm trạng hẳn thật tệ hại, lê đôi chân mệt mỏi trên đường đi, hẳn không biết mình đi tới đâu cả, chỉ cúi mặt mà đi, người người đi đường đang tìm chỗ trú mưa cho mình, chỉ còn mình hẳn, người ướt nhẹp như chuột lột lại còn mặc mỗi cái áo sơ mi mỏng manh, bước đi trong đêm đó.

Nhỏ hôm nay làm thêm giờ tới mười giờ mới về, nhìn thấy ngoài trời mưa rất to, nhưng mà mười giờ rồi không thể không về, cũng không hề biết trời mưa để mà chuẩn bị dù, nhưng bà chủ rất dễ mến, cho nhỏ lấy cây dù ở đó, cây dù này... nhìn rất già dặn nhưng mà cực kỳ chắc chắn nhé, thuộc dạng dù của mấy ông lão ngày xưa trong mấy bài hát quan họ ý, nhưng nhỏ lại rất thích chiếc dù này, hơn hết dù này nặng lắm, gió to sẽ không bay được nhỏ đâu... ha ha... cười thầm cảm ơn bà chủ rồi ra về, bà chủ cũng đợi nhỏ ra rồi bà đóng cửa luôn.

Ứng ý với cái dù to dùng có thể che được ba người như nhỏ ấy chứ, nhỏ ung dung đi từ từ trên đường về phòng, dù sao giờ cũng không có xe bus, mà cái xe đạp khi chiều nó đã bị “lủng lốp” rồi, nhỏ chưa vá kịp, nên mai ra quán lấy, đi bộ hơn một cây số là nhỏ tới phòng rồi.

Nhỏ đang vui vẻ cầm dù tung tăng trên đường, nhỏ thấy rất nhiều người đi đường, họ chạy vào chỗ trú mưa, không thì họ đi rất nhanh chân... thế nhưng trước mặt nhỏ là ai thế kia... bị bệnh à... sao đi chậm thế... trong đầu nhỏ nghĩ như thế, khi này hẳn như chuột ý ai mà nhận ra là hẳn nữa chứ, thế là nhỏ cũng “rất tốt bụng” đi nhanh tới chỗ người con trai ướt sũng đó mà che cho hẳn.

- E... hèm... tôi là tôi thấy cái dù này so với tôi còn trống nhiều quá nên mới che cho cậu thôi... k-không có ý gì đâu! – nhỏ lấy hơi dờm ở cổ rồi nói cho hẳn nghe.

- ... - chẳng còn tâm trạng mà nghe nhỏ nói.

- Đây... tôi tốt bụng cho cậu che... đến lời cảm ơn cũng không có là sao, cậu đứng lại đó cho tôi – nhỏ rất ầm ứ, làm người tốt mà bị ăn bơ, thế là bước lên trước một bước một tay che ô cho hai người và một tay chặn đường của hẳn.

- S-Song Đ-Đào – hẳn chỉ kịp nhìn thấy người con gái trước mặt là nhỏ, rồi người hẳn rất mệt... ngả luôn về trước và... ngả lên vai nhỏ, người nhỏ lùn hơn hẳn nên chân hẳn khê khụy xuống.

- Đây... này... cậu biết tên tôi à... - nhỏ không kịp phản ứng gì cả, nghe cái giọng lạnh buốt gọi tên mình, nhỏ nghĩ tên này chắc dầm mưa nãy giờ nên ồm rồi.

Theo phản xạ nhỏ ôm hẳn vào cho đỡ ngã, hẳn nặng lắm, nhỏ ôm một tay có giữ được đâu hơn nữa cái dù của nhỏ cũng nặng thấy sợ, thế là dù rớt xuống đất, nhỏ cũng bị ướt nhẹp theo, giờ khuya rồi quán xá đã đóng cửa, chẳng ai ngoài đường nữa, chỉ có nhỏ hẳn và cơn mưa nặng hạt kia thôi, rồi ngó lên mặt xem tên nào mà biết tên nhỏ, giật bản mình... là hẳn “sói con”...

Lay lay hẳn, nhưng không có tác dụng, cũng chẳng biết hẳn ở đâu mà đưa về, nhỏ nghĩ ra chiếc điện thoại, lục túi hẳn nhỏ cười thầm, thế nhưng lại... có mặt khấu, nhỏ không mở được... thôi xong... nhỏ nghĩ tới Lâm An, gọi cho cô mà... cô cũng không nghe máy...

- Chắc giờ này cậu ấy ngủ rồi – nhỏ thở dài, rồi nhìn lại hẳn, đúng là gặp xui xẻo mà.

Nhỏ đành đưa hẳn về phòng mình thôi, thế nhưng may thay đang lúc dìu hẳn thì điện thoại hẳn reo, nhỏ chẳng cần xem tên tuổi gì, miễn là gọi từ máy hẳn thì chắc chính là người nhà hẳn.

- Alo... cậu chủ của các người bị ốm rồi, đang ở đường XXX, mau tới đưa cậu chủ các người về nhanh nha, tôi đợi – nhỏ nói một lèo không kịp cho bên kia trả lời.

Đúng như nhỏ đoán, chưa đầy mười phút sau một con siêu xe kít thật mạnh tới trước mặt nhỏ, nhỏ mừng rỡ chạy đứng dậy. Nhỏ đã kịp đưa hấn tới một mái hiên gần đó để trú mưa rồi.

- Đúng là hấn ta rồi, đưa lên xe – cửa xe lập tức mở ra và... ba tên du côn to đùng, sầm đầy mình, nhìn rất hung tợn tiến tới hấn và nhỏ.

- Còn cô ta – một trong số tên đó nói.

- Bắt lại luôn – tên cầm đầu.

- Các người muốn làm gì, mau tránh xa cậu ấy ra – nhỏ không hiểu chuyện gì xảy ra cả, chỉ biết đám người xấu xa kia và cái giọng hung tợn ấy, chắc không phải người nhà của hấn.

- Con danh, mày tưởng bọn tao sợ mày à, lên bắt hết bọn chúng về cho ta – tên đó nhìn nhỏ khinh thường.

- Bọn mày lão quá – nhỏ bực bội thế là hai tên lên phía hấn bê hấn đi, nhưng mà nhỏ nhanh chân đạp cho tên kia một phát vào bụng và tên còn lại một phát vào cằm, nhưng...

Hai tên vạm vỡ kia... không xi nhê gì cười nhạt rồi một tay tóm tay và chân nhỏ lại, nhỏ giãy giụa mà chẳng được, thôi xong... võ của nhỏ chỉ đánh được mấy tên xi ke thôi, mấy tên này toàn là thuộc dạng võ xuất chúng nên nhỏ không đánh lại.

Xe chở nhỏ và hấn vừa rời khỏi thì xe của Mon mới tới, Mon cầm dù xuống xe và trên xe còn có hai tên vệ sĩ nữa, cùng xuống xe đưa hấn về vì nghe nhỏ nói hấn bị ốm, trời mưa thế này nên Mon rất lo lắng cho hấn, nhưng dường như Mon đã chậm chân rồi.

Mon nhìn một lượt xung quanh không có ai cả, tưởng nhỏ lừa, huy động thêm hai tên vệ sĩ tìm xung quanh đó, Mon thì bước tới mái hiên trước mặt, rồi nhìn thật kỹ xung quanh.

Và Mon phát hiện ra cây dù màu xanh biển... trong suy nghĩ của Mon dự cảm không lành liền kêu hai tên vệ sĩ không tìm nữa, chắc chắn họ bị bắt cóc rồi.

24. Chương 24: Sau cơn Mưa! Trời Lại... Sáng

Sau cơn mưa trời lại sáng, sau cơn mưa lại có cầu vồng, nhưng phía nhỏ và hấn thì cầu vồng đâu ra chứ, tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa, tránh cơn mưa đầu mùa thì lại gặp lũ bắt cóc tráo trộn.

Choáng váng, hấn nheo con mắt ra nhìn mọi thứ xung quanh, đầy mùi ẩm mốc bốc lên, lại còn thấy cả mấy con chuột và gián bò quanh đó nữa, nhíu mày nhìn khắp căn phòng lụp xụp và hôi hám này, hấn cười nhạt “bắt cóc à”, hấn biết trước chuyện này nhưng mà không ngờ lại thâm độc như vậy, hấn nhớ lại mọi chuyện tối qua, nghĩ về Lâm An làm hấn thoáng buồn, tay chân hấn đều bị trói chặt lại nhưng... dây trói bằng “xích”, bọn này cũng thông minh đấy, nếu trói bằng thừng thì hấn đã tháo ra được rồi.

Rồi cánh cửa từ từ mở ra... hấn nhìn bóng dáng người đàn ông bước vào.

- Tư Mã Thành Khang, mày cũng có ngày này đây – ông già gian xảo đứng trước mặt hấn, trên mặt ông ta còn có một vết sẹo lồi, dường như là được khâu nhiều mũi, nhưng không lành.

- Ông là ai? – hấn không lạ gì kiểu bắt cóc này.

- Vết sẹo trên mặt tao là của bố mày vẽ lên, giờ tao muốn làm gì... chắc mày biết – ông ta cười man rợ.

- Tiếc thật, năm đó nếu đổi lại là tôi... chắc giờ ông không được vinh dự đứng trước mặt tôi thế này đâu nhỉ?

Hấn chẳng hề sợ hãi, hấn cũng đủ lớn để hiểu được những tiền sử của bố mình, hấn nghĩ bố cũng hơi mạnh tay, nhưng cái tên trước mặt này nên mạnh tay hơn nữa, hấn còn biết bọn chúng không thể giết hấn ngay trong lúc này được, bọn chúng bắt cóc cũng chỉ vì cao ốc thôi, nếu chưa được sự đồng ý của hấn thì không ai công nhận cả.

- Mày cũng giỏi lắm, chỉ tiếc là bố mày, không được nhìn thấy tao hành hạ mày như thế nào thôi nhỉ? – trên tay ông cầm con dao.

- Già như ông làm gì được tôi – hẳn rất bình tĩnh.

- Được, mày không chịu thì... tao sẽ cho mày gặp người này, chắc chắn là mày phải thay đổi suy nghĩ đấy – ông cười nửa miệng rồi cho người mang nhỏ vào, cánh cửa một lần nữa được mở ra.

Hắn nhìn thấy dáng người con gái... lùn, mũm mĩm... khề nhфу mày... rồi nhỏ bị tên kia trói chặt lại trước mặt hắn, hắn căng mắt ra nhìn nhỏ, bị bịt mắt, trói chặt người hơn nữa quần áo thì xộc xệch và có mấy vết “dùng roi đánh”, tóc thì xù xù ướt nhẹp, giống như mới bị dội nước ấy.

- Con nhỏ đó nó nói nhiều quá nên ta đánh nó cho nó bớt gào đấy mà!.

Ông ta nói một sự thật làm hắn cảm thấy đau lòng, hắn chợt nhớ ra chuyện gặp nhỏ lúc trời mưa đó, rồi cả chuyện hắn gọi tên nhỏ, vậy là nhỏ bị bắt lại đây luôn, nhìn nước mắt trên mặt và áo rơm máu, làm hắn đau lòng không thể tả.

Chuyện là tối qua sau khi đưa được hắn và nhỏ tới đây, hai người bị nhốt hai phòng riêng, và nhỏ thì biết hắn bị ốm và cảm lạnh nếu không thì mấy tên kia đâu có bắt được hắn dễ dàng đâu, tối đó ngồi trong phòng mà nhỏ cứ gào lên đòi qua xem hắn thế nào, nhỏ chỉ nghĩ hắn cảm lạnh rồi, nếu không chăm sóc sẽ lâu khỏi hơn, nhỏ lo lắm, vậy là mấy tên canh cửa không ngủ được, đang lúc tức giận, bọn chúng trói nhỏ lại... rồi đánh nhỏ mấy roi lên người, nhỏ đau đớn gào lên, tụi nó nhét khăn vào miệng nhỏ rồi đánh, nhỏ khóc trong đau đớn, lần đầu tiên nhỏ bị đánh như thế, nhỏ xỉu luôn, tới gần sáng bọn nó đổ ào một thau nước lên người nhỏ và mang nhỏ tới đây, mấy vết roi lại lở ra khiến nhỏ rất rất khó chịu.

- Song Đào... cô ổn chứ? - hẳn phần nộ đứng bật dậy nhưng bị trói vào cái ghế chắc chắn, hắn kéo mạnh nên tay bị xích xít chặt rướm rướm máu.

- ... - nhỏ gật nhẹ đầu, rồi ú ớ gì đó, nhìn hắn bị trói thế kia, chắc chắn là đau hơn nhỏ nữa, tự an ủi mình “thôi thì bị đánh vài roi cho chắc da cũng được”, lão già đó ra lệnh cho người tháo khăn miệng nhỏ ra.

- Thành Khang... cậu hết ốm chưa? – nhỏ lo lắng, tối qua không được gặp hắn, hắn còn bị ngấm nước mưa nữa, làm nhỏ lo thêm.

- Ốm... tôi sao? À... Ừm... hết rồi, tâm trạng tôi ổn!.

Hắn đúng là lúc mới tỉnh cảm giác như đầu kinh khủng, nhưng giờ có vẻ không sao rồi, hắn thoáng bối rối khi nhỏ hỏi thế, quan tâm hắn ư, trong tim hắn có niềm vui nào đấy.

- Tao nói luôn, vì hôm qua mày ốm nên cô ta mới la hét rồi chịu đau thay mày đấy, Thành Khang – ông già đó không ngừng “xát muối” lên hai người.

- T-Tôi... không sao đâu, cậu đừng lo cho tôi, lo cho cậu đi kìa – nhỏ nhìn hắn.

Nếu so ra thì hẳn sẽ là người đau hơn nhỏ, trên người bị cảm lạnh cả đêm không được chăm sóc, giờ đây còn bị trói chặt lại bằng dây xích nữa, chỉ cần kháng cự là xích xiết chặt hơn, còn nhỏ chỉ bị vài vết roi không đáng kể, bị trói cũng chỉ bằng dây thừng thôi, nên nhỏ không lo cho bản thân mình lắm, mà cái tính nhỏ cũng hay ghê, cho dù ghét người khác nhưng mà khi đối phương có chuyện gì, nhỏ sẵn sàng giúp đỡ, mà còn giúp đỡ rất nhiệt tình nữa cơ.

- Song Đào... - hẳn nhìn nhỏ buồn, rồi quay qua quát mấy tên kia.

- Các người đã làm gì cô ấy? Thoát ra khỏi đây, tôi thề là các người không một ai sống sót.

Lời nói lạnh toát xương sống cất lên, lão già đó cũng có chút thót tim, nhỏ cảm thấy vui vui, hẳn bảo vệ nhỏ ư, nhưng nhỏ nghĩ lại chuyện của Lâm An yêu hắn thật lòng, nhỏ không vui nổi.

- Thế mày muốn cô ta sống hay chết? – tay ông già đó cầm con dao sắc nhọn và dài chìa thẳng về phía nhỏ, cũng cố gắng mà phớt lờ những điều hắn nói.

- Ông dám – hẳn cảm thấy lo lắng rồi.

- Ha ha ha bây giờ mày nghĩ lợi thế đang thuộc về mày sao, Thành Khang, mày quá hoang tưởng rồi đấy – lão già đó, tay vẫn cầm con dao sắc nhọn chìa gần tới nhỏ, nhỏ muốn dựng tóc gáy.

- Bỉ ổi.

Mặc dù “rất sợ” nhưng nhỏ cố dằng máng cho lão già đó một câu, mà nhỏ cực ghét lão ta trong lúc này.

- Con danh, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đúng không... bịt miệng con danh này lại.

Nhanh như chớp, nhỏ trở lại trạng thái ban đầu là bịt kín miệng, giờ nhỏ không nói được gì, chỉ ú ớ gào lên.

Lão già thấy nhỏ thật chướng mắt, làm hỏng đại sự, bèn... TẮT BỐP một cái thật mạnh vào má nhỏ, tay kia ông ta cầm con dao, thẳng tay chém vào cánh tay nhỏ, nhỏ bật máu, chảy nước mắt đau đớn.

- DỪNG LẠI – hấn chịu hết nổi, nhìn nhỏ trong tình trạng chẳng thể nào tốt lên được, hấn cảm thấy uất ức khó chịu khi không làm được gì cứu nhỏ, chỉ liên lụy tới nhỏ thôi.

- Mày suy nghĩ kỹ chưa, chỉ cần ký vào đây thôi – lão già lấy ra một bản hợp đồng được viết rất chi tiết và kỹ càng, và tắt nhiên mọi quyền lợi đều thuộc về lão ta rồi.

- Mau thả cô ấy ra – một động từ mạnh cất lên trong miệng hấn.

- Mày tính lừa ai sao?

- Chuyện này là của tôi, ông nên nhắm vào tôi thì đúng hơn, cô ấy chỉ là người cứu giúp tôi lúc khó khăn, không liên quan tới vụ này, chỉ cần cô ấy an toàn rời khỏi đây thì tôi sẽ ký – hấn nhìn nhỏ mà nói.

Nhỏ cố gắng chịu đau, nhìn hấn lắc đầu thật mạnh, ý nhỏ là không muốn hấn bị thương, cũng không rời khỏi đây, nếu đi thì cả hai cùng đi.

- Song Đào, nghe lời tôi ra khỏi đây đi – hấn.

- Mau cởi trói cho cô ta rời khỏi!

Lão già đó chỉ cần cao ốc, ngoài ra không cần gì hơn, còn con nhỏ đó rời khỏi cũng chẳng sao, nhưng... trong đầu ông dự tính một âm mưu khác.

25. Chương 25: Sau cơn Mưa! Trời Lại... Sáng (2)

Sau khi Mon biết hấn bị bắt cóc, cho người lục tung mọi ngõ ngách và cũng tìm ra được hang ổ của bọn chúng, nói đúng hơn thì hấn luôn có một bang rất mạnh, chuyên đi tìm hiểu những khu ẩn nấp của xã hội đen và đặc biệt là những người có ý hại hấn, Mon dò theo điện thoại của hấn và đã tới được đây, nhắc thì mới nhớ, điện thoại của nhỏ vì tối qua có cuộc gọi của mẹ nhỏ.

Mấy tên đó cho nhỏ nghe cuộc gọi xong ném phăng điện thoại của nhỏ đi, nhìn điện thoại vỡ tan tành mà nhỏ chỉ muốn đập chết mấy tên đó, hu hu...

Người của Mon đứng ở phía ngoài, vì địa hình nơi này là đồi núi và xung quanh rất nhiều cỏ mọc cao hơn nửa người, nên dễ dàng cho người của mình ẩn nấp, Mon mặc dù là U40 nhưng mà vẫn còn rất nhanh tay lẹ mắt đấy nhá, tuy Mon không võ giỏi nhưng lại có một cái đầu rất thông minh và suy luận cực logic.

Sau khi cảm thấy ổn hơn thì Mon cho người tiến dần tới nơi, và bây giờ đã bao quanh toàn bộ nơi này rồi, xung quanh rất đông người của hấn, có cây gậy và dao, đang chìa vào căn nhà mục nát đó.

Nhỏ được cởi trói xong thì... nhỏ chạy ngay về phía hấn và chắn trước mặt hấn.

- Các người không được làm hại cậu ta – nhỏ lớn giọng, hấn mở to mắt nhìn người con gái trước mặt, nhỏ thấp hơn cả cái đầu thể mà đòi che chắn cho hấn, nực cười.

- Con danh, bọn tao tha cho mày, mà mày còn ở đây chịu chết, mày gan đấy – lão già cười mỉa mai nhỏ.

- Cô điên rồi sao? Mau chạy đi, ra khỏi đây mau – phía sau hấn nói qua tai nhỏ.

- Không được? tối qua có người gọi cho cậu, đáng lý cậu sẽ được về nhà an toàn, nhưng vì tôi không cho cậu về phòng, để cậu ngồi lạnh ngoài đường nên mới xảy ra chuyện này, tôi không bỏ mặc cậu được, có đi thì chúng ta cùng đi – nhỏ nói cho hắn hiểu, cảm giác của nhỏ cũng không có gì là hối hận cả, còn hắn thì thấy hạnh phúc chút ít.

Nhớ lại ngày đầu tiên cho nhỏ chạy xung quanh trường, rồi còn cho nhỏ bẽ mặt trước toàn trường, ngay cả việc nhỏ tới xin lỗi hắn mà trên người bị thương, cũng không có chút phản ứng đau đớn gì, hắn chợt thấy mình thật có lỗi, khi đó hắn thực ghét nhỏ lắm, cứ nghĩ nhỏ là nhóm người xấu nào đó, có ý muốn hại hắn, thế mà giờ đây người đang bảo vệ cho hắn không ai khác lại chính là nhỏ, thật là hắn không biết phải nói thế nào.

- Cô... không sợ chết sao? Vết thương trên tay cô còn chảy máu đấy!

- Không sao? Nếu sợ chết thì tôi đã không đứng đây với cậu, vết thương này mặc dù đau thật nhưng trong tim tôi không đau – nhỏ cười híp mắt.

Mặc dù chỉ nhìn được nửa khuôn mặt cười của nhỏ, nhưng hắn cảm thấy tim mình ấm áp lạ, đập rộn ràng, thật dễ chịu làm sao?. Vậy thì hắn lợi dụng lúc này để cởi trói ra, cởi trói chân sẽ dễ hơn đây.

- Đây... hai người tâm sự xong chưa, có cần bọn này cho cả hai cùng xuống dưới tâm sự chung không? – lão già khiêu khích.

- Đây... ai là này đây cái tên hói đầu kia... nói cho bọn này biết... tao Đoàn Song Đào từng là tuyển thủ karatedo đấy, nếu không muốn chết sớm thì mau thả bọn ta ra – nhỏ mặc dù cũng hơi run sợ trong câu nói, nhưng nhỏ cũng phải cho bọn chúng biết, nhỏ không sợ ai hết.

- Mạnh mẽ đấy, này chỉ là con muỗi thôi, lên bắt con danh ấy lại – lão già ra lệnh cho một tên vạm vỡ gần đó.

Nhanh chóng, nhỏ thấy cái cây bóng chày dài gấp đôi bình thường, vớ lấy và mạnh tay mà đánh cái tên trước mặt, nhỏ cười nửa miệng vì thành công.

- Nhắc này nhớ, tối qua là do sức tao còn có hạn nên chưa vận động hết công lực, hôm nay đã khác rồi... tên nào muốn lên đây nữa không? – nhỏ hài lòng cho tên kia “xịt” máu miệng, giọng mạnh mẽ hô to gọi xem có tên nào muốn nữa không.

- Xông lên cho tao – lão già nhìn hai tên vạm vỡ không kém đứng cạnh mình, chỉ về phía nhỏ.

Nhỏ cười nửa miệng, cái kiểu rất cool boy, và lạnh nhạt, hắn thì nhìn trước mặt mình, người con gái ấy đang cố gắng bảo vệ hắn bằng mọi giá, hắn cố gắng dùng cách để tháo xích trói chân ra, bởi hắn rất thông minh, nhỏ cố tình kéo dài thời gian ấy mà, nhưng sức nhỏ cũng có hạn thôi, thêm cánh tay đang rỉ từng giọt máu, nhỏ đau hơn và gần như đuối sức, thà một tên thì nhỏ còn gắng gượng, chứ hai tên to con thể kia làm sao mà nhỏ đánh nổi.

Cố gắng gượng dậy, nhỏ đập mạnh vào mặt chính diện của tên kia, tên còn lại xông lên phía sau và ghì chặt vào người nhỏ, trên tay còn cầm thanh sắt, nhỏ thoáng sợ, nhìn lên qua hắn chắc cũng đuối sức rồi, nhỏ nhanh mắt sử dụng cái tên mới bị ăn dế kia, rồi nhảy phăng lên người tên đó, một chân nhảy lên đùi chân kia lấy đà bước lên vai và... nhỏ bay lên không trung... rồi lộn nhào một vòng ra sau lưng tên kia... nhưng hai chân nhỏ kịp đẩy tên đó đè vào người tên trước mặt... kết quả là tên bị đè bị thanh sắt đập mạnh vào đầu, tên còn lại bị nhỏ đẩy mạnh nên cũng đập mặt vào thanh sắt, máu chảy và hai tên... cùng bất động.

Nhỏ cũng mệt sức mà nằm lì ra đất, giờ nhỏ mệt mỏi lắm rồi, nhỏ nằm ngửa ra đất nhắm mắt lại, nhìn hắn và mỉm cười.

- Song Đào.

Chân hắn đã tháo xích ra được tay thì chưa, hắn chạy nhanh tới nhỏ rồi quỳ xuống lay nhỏ, nhỏ nằm im không nhúc nhích, hắn nhìn lên cái lão đầu hói trước mặt, và những tên ở ngoài cũng vào trong hết.

Lúc này Mon mới ra lệnh cho người của mình tiến hết vào bao quanh căn nhà đó...

- Lên hết cho tao – lão già hoảng loạn khi hắn có thể tháo xích ra được, cho toàn bộ người tiến lên hắn, bây giờ xung quanh hắn là rất nhiều người bao vây, nhỏ thì nằm im dưới chân hắn.
- Hôm nay là ngày giỗ của các người – cất giọng lạnh lùng, hắn lập tức tiến tới mấy tên kia và chỉ dùng chân đánh thật mạnh, đánh tới đâu mấy tên đó sợ hãi tới đấy.
- Tất cả dừng lại – giọng nói của Mon, hắn nghe là đã biết, mỉm cười rồi Mon cho toàn bộ người của bang vào, mấy tên kia sợ hãi, xung quanh tứ phía người người cầm dao gậy sắc nhọn, chĩa thẳng vào bọn chúng.
- Bỏ vũ khí xuống – Mon lạnh giọng.

Tất cả làm theo, và mấy tên đó chạy về phía lão đầu hói, còn lão ta thì sợ phải biết, cái kế hoạch mà lão dự định là sau khi nhỏ ra khỏi... sẽ cho người thủ tiêu nhỏ, nhưng mà tình thế thay đổi, nhỏ không đi còn ở lý đó, và gây sự đủ chuyện, giờ đây coi như lão ta đã không làm được gì, một khi người của hắn tới, thì quân đông tới mấy cũng phải run sợ mà bỏ chạy.

Mon đi nhanh lại phía hắn cởi trói trên tay hắn, và nhìn thấy nhỏ nằm im dưới đất, trên người nhiều máu me, nhìn thật đáng thương, Mon cũng hiểu được vài phần.

- Giết hết bọn chúng – hắn lạnh lùng phán một câu bình thản.

Hắn bước tới nhỏ bế nhỏ đi ra ngoài, hắn cảm thấy nhỏ làm vậy là không đáng chút nào, tại sao lại vì hắn chứ, lập tức đưa nhỏ tới bệnh viện.

26. Chương 26

Bác sĩ đã kiểm tra tổng thể về nhỏ, hắn cũng yên tâm hơn vì nhỏ cũng may chỉ bị yếu sức thôi, mấy vết bầm tím trên cơ thể, có thể bôi thuốc vài tuần là sẽ khỏi, hắn cảm ơn bác sĩ rồi ngồi cạnh giường với nhỏ.

Nhỏ với bộ đồ bệnh nhân, trên cánh tay băng bó cẩn thận, mặt mũi cũng được rửa sạch sẽ, hắn khẽ thở dài, hắn nghĩ là nên gọi cho Thanh Minh và Lâm An.

Nhắc tới Lâm An, hắn dừng mọi suy nghĩ lại, nhớ tới chuyện xảy ra hôm qua... và nhìn lại nhỏ nằm đó.

Rồi hắn cũng mò cái điện thoại, nhưng thôi xong... chẳng thấy đâu hết, nhìn trên người nhỏ một lượt và nhìn trên cái bàn một lượt... cũng không thấy gì “chắc là bọn kia lấy rồi”.

Ở bệnh viện, thường thì đồ của bệnh nhân như là bóp, ví, điện thoại, mũ, đồng hồ... nếu có trên người bệnh nhân, thì họ sẽ để lại trên bàn.

Vừa hay Mon mở cửa bước vào.

- Cậu chủ, cậu có sao không ạ! – Mon lo lắng nhìn hắn một lượt.
- Là cô ấy bảo vệ tôi... hơn nữa tôi không sao – hắn nhìn Mon rồi quay nhìn nhỏ nằm đó.
- Song Đào... vậy cô gái tới qua nghe máy cậu chủ là cô ấy nhỉ?
- Ừm... có lẽ khi đó nhỏ không biết bọn chúng là người xấu.
- Tôi thật xin lỗi đã đến trễ để cậu chủ và Song Đào vào nguy hiểm.
- Thôi được rồi... qua chuyện này tôi mới biết, không chỉ một người mà rất nhiều người muốn tìm tới tôi để trả thù – hắn lại nhớ đến bố mình.
- Cậu chủ... - Mon hiểu ý hắn.
- Mua hai cái điện thoại tới đây... chắc là điện thoại của nhỏ không còn nữa rồi, đợi nhỏ tỉnh rồi gọi cho bạn nhỏ tới nữa!
- Vâng ạ!

Nhỏ nằm đó cho tới chiều tối rồi cũng tỉnh. Mở mắt nhìn mọi thứ trước mặt mình, và nhìn xung quanh, dừng ánh mắt trên người hắn, thấy hắn đang “ngồi ngủ gật”, môi nhỏ mỉm cười.

Nhỏ nhớ tới mọi chuyện vừa xảy ra, khẽ thở dài, nhìn lại mình nằm trong bệnh viện, thực ra thì nhỏ rất ghét vào mấy nơi như này, rất khó chịu, nhỏ khẽ vạch áo lên nhìn mấy vết bị đánh bầm trên người, đôi mắt buồn, với lấy chiếc điện thoại mà tay bị đau thế là nhỏ kêu “A...” lên một tiếng, vậy là hấn tỉnh:

- Song Đào cô tỉnh rồi – hấn giật mình rồi bước nhanh tới nhỏ.

- À-Ừm – nhỏ ừm nhẹ.

- Cô cần lấy gì sao? – hấn thấy nhỏ đang trong trạng thái, tay với tới cái bàn để đồ dùng.

- Điện thoại... Hứ, điện thoại, bị mấy tên kia đập mất rồi – nhỏ nói bình thường rồi... ngạc nhiên nhớ ra để yêu đã tan nát, mặt ỉu xiu lại.

- Tôi đã mua cho cô cái mới rồi – hấn lấy trong túi ra chiếc để yêu, mới cứng và cũng to bản, nhỏ nghĩ chắc là màn hình 5.3, nhỏ không thích.

- T-Thôi không cần đâu, tôi tự mua được cái mới mà – nhỏ từ chối.

- Hay cô không thích cái hiệu này, loại mới và mắc nhất hiện nay – hấn trình bày rõ ràng quan điểm.

- À không, chỉ là... chỉ là... tôi không có đủ tiền trả - nhỏ không thể nói là không thích được, làm vậy người ta nghĩ nhỏ quá kiêu đi.

- Không sao đâu, cô đã dùng cả tính mạng cứu tôi, tôi không biết báo đáp cô thế nào, chỉ là chút lòng thành thôi, đừng lo lắng quá.

- Nhưng mà... - nhỏ nhìn lên hấn đang... cười với nhỏ...

“Hấn thật đẹp” đó là suy nghĩ của nhỏ khi này, hấn không còn lạnh lùng nữa, không phải là “sói con” nữa mà là “thiên thần” rồi.

- Không sao đâu mà – hấn đặt tay lên đầu nhỏ, xoa xoa rồi cười “tĩnh queo”.

- V-Vâng – nhỏ đỏ mặt.

- Mấy vết thương trên người cô đỡ chưa? Tôi cũng xin lỗi về mọi chuyện.

- Không sao rồi, may mà chân không bị thương, nếu không sẽ khó cho việc đi lại lắm.

- Ừm, cần gì cứ nói tôi, ở đằng kia có đồ ăn tối, cô muốn ăn không?

- Có – nó rờ cái bụng đói meo râu.

Hấn cười, đỡ nhỏ đứng dậy đi ra cái bàn ăn, rồi mở đồ ăn cho nhỏ, Mon đã chuẩn bị đầy đủ rồi.

Ngồi cùng nhỏ, nhìn nhỏ ăn, khoe môi hấn cong lên ý cười, nhỏ vì đói mà ăn chẳng nhìn ai, xoa cái bụng no căng, nhỏ còn hơi bị nhức ở cánh tay, nhưng được ăn nhiều và toàn đồ ngon thế này, nhỏ cũng thấy bớt đau nhiều.

Hấn dặn Mon nấu ăn chứ không mua ngoài, có vẻ hấn cũng có quan tâm nhỏ, vì nhỏ đã cố gắng để cứu hấn mà không màng tính mạng.

Ngay sau đó thì Lâm An và Thanh Minh, cả Hoàng Nam, Việt Minh và chị Tâm Như cũng tới thăm nhỏ, họ lần lượt hỏi thăm nhỏ, làm nhỏ cũng cuống lên, không biết trả lời ai trước, nhỏ gãi đầu cười cười, ai cũng quan tâm, nhỏ vui lắm.

Nghe Mon gọi cho Lâm An, cô rất lo lắng, có chút buồn, và cô cũng ngại nếu tới gặp hấn, nên gọi cho anh Thanh Minh, rồi anh lại thông báo cho anh Việt Minh, mà anh nì đi đâu thì chị Tâm Như nhà ta cũng không thể vắng mặt, kết quả là năm người đang đứng trước mặt nhỏ “cười tươi”.

- Tớ xin lỗi cậu nha, Song Đào, nếu không phải tớ thì anh... và cậu đã không xảy ra chuyện – Lâm An cô là người cảm thấy có lỗi nhiều nhất.

Lúc này, hấn cũng hiểu cảm giác khi phải gặp cô Lâm An, trong tình trạng không mấy tốt đẹp này, hấn ra ngoài cho mọi người dễ nói chuyện.

- Em bị thương có nặng không, đỡ chưa – anh Thanh Minh, anh rất buồn vì nhỏ từ chối anh, nhưng giờ đây anh còn lo cho nhỏ hơn thế, có lẽ anh sẽ gắng mà quên nhỏ, không để nhỏ chịu đau đớn và khó xử vì anh nữa.

- Song Đào, em kể mọi chuyện cho bọn anh nghe đi, mặc dù bọn anh không giúp được gì cho em – anh Việt Minh nhìn nhỏ chút buồn.

Anh bây giờ đã cảm thấy bên anh có Tâm Như, anh tốt hơn trước rất nhiều, có chút ghen vì nhỏ có nhiều người quan tâm, nhưng anh sẽ chúc nhỏ hạnh phúc.

- Em phải nghỉ ngơi nhiều vào đây – chị Tâm Như an ủi nhỏ.

- Cậu nghỉ học sáng nay, gọi cũng không nghe máy, tại mình lo cho cậu lắm – Hoàng Nam nhìn nhỏ cười.

Hoàng Nam thực ra cũng thích nhỏ, nhưng cậu dẫu tình cảm vào, bên nhỏ còn có nhiều người thích, cậu cũng không làm nhỏ phiền lòng, cái thứ tình cảm từ một phía của cậu, chỉ có mình cậu biết thôi.

- Cảm ơn tất cả đã tới thăm tớ, thực ra thì chuyện cũng không có gì đáng nói cả, chỉ là... vô tình tớ đụng độ mấy tên du côn, hơn nữa tớ cũng rất dũng cảm, cho bọn chúng một trận đấm thối, một tên thì bị đập vỡ mặt, tên khác thì ăn nguyên đôi giày của tớ... ha ha ha... các cậu không thấy tớ khi đó, tuyệt thế nào đâu... cái lúc sau cùng, tớ phải cố gắng dùng toàn sức để... bay lên rồi cho hai tên ôm nhau khóc đấy... quá tuyệt... - nhỏ tuân một lèo, vừa nói còn vừa diễn tả nữa chứ.

- Mấy cậu bạn, anh, chị của nhỏ há hốc mồm, nhỏ bệnh đây sao?... thật không hiểu nổi, khúc cuối còn cười rất hãnh diện nữa.

- Này, này... sao mọi người sao lại đảo mắt chứ, tớ đang diễn tả đúng tâm trạng khi đó mà... mà mấy cái ánh mắt đó là sao? Nhìn “dê” thế - mặt nhỏ tối sầm, nhìn mấy con người trước mặt... “không tin tưởng” nhỏ ư, nhỏ sẽ cho họ thấy.

Chưa kịp làm gì, chân nhỏ đang bị đau. Nhỏ nhảy lên người cái tên kia rồi xoay một vòng, đạp chân sau lưng cái tên to cao vạm vỡ, rồi tiếp đất, mông, má rồi lưng, chân dường như là bị “tê” hết lượt. Giờ nhỏ với đứng dậy nên không vững, bị cheo cái chân, ha ha ha... thế là nhỏ lại phải ở lại viện thêm một ngày.

Tụi bạn nhỏ cười cho thỏa thích, chẳng hiểu là nhỏ nghĩ cái gì nữa, kể chuyện cười à, thời buổi này làm gì có người bay chứ, ha ha ha...

Tất cả cùng chung một suy nghĩ... là “nhỏ hết bệnh rồi” nên vẫy chào nhỏ ra về, nhưng mà họ còn để lại trên bàn nhỏ... rất nhiều đồ ăn, nước uống đủ cho nhỏ dùng cả tuần.

Rất nhiều vạch đen chảy trên mặt nhỏ, vì quê độ, nhỏ đang kể chuyện thật cho tụi bạn nghe, mà họ tưởng là chuyện đùa, truyện cười... “tức quá”.

27. Chương 27

- À, Song Đào, cậu đừng lo về chuyện nghỉ học hai hôm, tớ nói thầy rồi, yên tâm mà nghỉ ngơi cho khỏe nhé – Lâm An là người về sau cùng, cười tươi với nhỏ.

- Này Lâm An, cậu đứng lại đó... các cậu không tin tớ sao? – nhỏ hậm hực, ngồi giữ cái chân đau, chẳng ra đó được.

- À- Không... nhưng mà cũng có thật – Lâm An nói được câu trước (nhỏ mừng đôi mắt long lanh) rồi câu sau (nhỏ đập đầu vào gối).

Lâm An suy nghĩ... suy nghĩ rồi đi ra ngoài luôn, đóng cửa lại kệ nhỏ, trên miệng còn không ngừng “trên đời này làm gì có người bay”...

- Trần Lâm An –

Cô nghe được cái giọng của hắn, đang đi tới gần cô và... đứng trước mặt cô.

Chuyện này, cô cảm thấy rất có lỗi, nếu không tại cô để hấn đứng trời mưa, thì đâu có chuyện hấn gặp nhỏ, rồi còn cả chuyện bắt cóc nữa, cô cảm thấy tim đập thành thịch vì run sợ.

- Cô không sao chứ? – hấn không còn gọi em nữa.

- À... không sao... chuyện tối qua... cho tôi xin lỗi... tôi không cố ý để anh gặp chuyện – cô Lâm An cố gắng cười cho hấn vui.

- Không có gì, nhờ vậy mà tôi mới biết ngoài Lâm An tiểu thư ra, thì vẫn còn có người “ngu ngơ” mà bảo vệ “sói con” như tôi đây!

- Lần đầu tiên hấn cười nụ cười “tựa thiên thần” với Lâm An, cô vui lắm, nhưng lại nghĩ đến từ “sói con” ai lại dám mạnh miệng gọi hấn như thế, người đó chắc đang chịu đau đớn lắm.

S-Sói con – cô run sợ.

- À, là Song Đào... cô ấy từng gọi tôi như thế, cũng vì đó nên giờ cô ấy phải nằm trong kia – hấn chỉ hướng tay về phòng nó.

Nãy hấn cũng nghe nhỏ nói chuyện với bạn, hấn bật cười thành tiếng, đúng là khó tin chuyện người bay, nhưng mà khi đó thật sự “nhỏ rất ngẫu”, nếu được đào tạo có khi nhỏ cũng là tuyển thủ lấy lòng giống bố hấn ấy...

Nhắc mới nhớ “bố”... hấn lại buồn, bởi vẫn không có tin tức gì cả.

- À- Vâng – Lâm An giật bản mình, tội cho nhỏ...

Rồi Lâm An xin phép ra về, cùng lúc Mon đi tới hỏi chuyện.

Hấn cũng thẳng thắn mà kể lại cho Mon nghe, cái mặt ngố tàu của Mon làm hấn cũng không hiểu nổi, Mon đang nuối tiếc cho hấn ư, hay là đang cảm thông cho Lâm An.

Vào phòng, gặp nhỏ đang nằm uất ức, nghe tiếng mở cửa, tưởng là Lâm An đã suy nghĩ xong, nhỏ cũng có chút giận nên nằm nhắm mắt, rồi khoanh tay nói “rất điệu nghệ”.

- Lâm An, cho dù cậu không tin là lúc đó tớ đã bay, nhưng mà cậu cũng biết tớ, hai năm trước có đi học võ đấy, đường về nhà tớ khá tối, nên tớ được đi học phòng thân, học đủ rồi thì tớ mới nghỉ. Sau chuyện này, tớ sẽ tiếp tục học võ mới được, để xem khi đó tớ sẽ cho các cậu sáng mắt ra, tớ sẽ chống chọi với thật nhiều tên to cao vạm vỡ, đến lúc đó... he he he... cậu có muốn xin chữ ký của tớ, thì bây giờ còn kịp đấy... hí hí hí – nhỏ cứ tha hồ mà “chém gió” một mình, và ở mười mấy tầng mây, ai ngờ...

- A ha ha ha... ha ha ha - hấn và Mon hai người không ai bảo ai mà... ôm bụng cười nhỏ, làm nhỏ mặt đen như đất nồi, nãy giờ nhỏ làm trò cười cho nhiều người ghê á, quê độ cũng nhiều ghê ha, ăn bơ cũng phải mấy tấn luôn rồi.

Nghe cách nói chuyện bá đạo của nhỏ, mặc dù Mon chưa bao giờ được nói chuyện với nhỏ, nhưng Mon thấy rất vui và thích thú, lâu lắm rồi mới có người làm Mon và cậu chủ vui tới như vậy, có thể cười thành tiếng là hiểu rồi.

- Cô... ha ha ha – hấn chỉ nhỏ nhưng vẫn còn muốn cười, cái mặt nhỏ bây giờ còn đáng cười hơn lúc trước.

Kiểu như là không ai nói chuyện với nhỏ, nhỏ tự biên tự diễn một mình, trong đầu tự suy nghĩ ra hàng tá người xếp hàng, chờ xin chữ ký của nhỏ, rồi nhỏ được bay lượn như “chim” thỏa thích ấy... làm hấn cười chịu không nổi.

- Hai người... - một trận bão táp đen thui đang quần trên người nhỏ, hai cái kẻ không biết tốt xấu kia, đang cười vào mặt nhỏ, quá khó chịu, quá uất ức.

- À- À – hấn người đầy giọt mồ hôi rơi lã chã, mặt cười “rất đều”.

Mon tối xâm lại, nghĩ lại thì cũng không nên cười nhỏ như thế, nhưng môi thì cứ mấp máy không ngừng.

- Đi chết đi – nhỏ ném phăng cái ghế ngồi ở đó về phía hấn, nhưng võ của hấn đã đỡ lại cái ghế.

- C-Cô nghĩ ngợi đi, mai tôi lại tới... a ha - Cả hai lùi thủi ra ngoài đóng cửa.

Trên xe Mon chở hấn về, mà không nhin được cười, dường như Mon hiểu gì đó, nhìn qua gương chiếu hậu.

- Cô Song Đào đấy, có vẻ vui tính nhỉ?

- Lần đầu tiên tôi thấy có người tự biên tự diễn hài thế, nếu cho cô ta diễn hài, thì có khi lại nổi tiếng rồi – hấn nghĩ về nhỏ.

- Vâng... à những chuyện đó... chuyện cô ấy bay ấy, có đúng không cậu chủ? - Mon hoang mang nhiều suy nghĩ.

Nhớ lại tình trạng khi đó, nhỏ nằm đó, với ba tên khác nằm máu me đầy mình, và hấn thì trên tay còn trói dây xích, nếu như võ của nhỏ yếu thì mấy tên kia cũng chẳng dễ gì mà tha cho nhỏ, chắc chắn nhỏ còn bị thương nặng hơn.

- Đúng là khi đó... cô ta nhảy lên đùi tên đằng trước, và chân kia lấy đà nhảy lên vai tên đó, lộn nhào một vòng ra sau, dùng chân đạp sau lưng tên phía sau mình, hai tên ôm nhau tới bật máu – hấn điềm tỉnh kể lại, không cười khuôn mặt trở nên sắc bén.

- T-Thật à... vậy đúng là có... người bay sao? – Mon thật buồn khi nãy lại cười nhỏ, ngoài ông chủ và hấn ra thì Mon chưa thấy ai làm được cú lộn nhào đó, hơn nữa kẻ đó lại là nhỏ, nghe nhỏ nãy nói thì chỉ học võ để phòng thân, nhưng sao lại giỏi như thế.

- Tôi lúc đó cũng ngạc nhiên như vậy, chắc là cô ta cố gắng lắm... - hấn khuôn mặt suy nghĩ.

.....

Nhỏ bước ra cửa sổ ngắm trăng, rồi nhỏ nhìn phía dưới... nhỏ run bắn người, tầng thứ mấy mà cao thế, mặc dù tối nhưng cũng đủ để nhỏ cảm thấy choáng váng, mọi thứ xoay vòng vòng trong đầu nhỏ... nhỏ ngã lặn ra đất, kịp lúc cô y tá vào thay lại băng gạc ở tay cho nhỏ, thấy cảnh tượng trước, cô y tá cũng run bắn người, lay lay nhỏ rồi đỡ nhỏ lên giường, may thay là nhỏ còn thở...

- Cô không sao chứ à, nãy tôi thấy cô nằm ngất ở đất – y tá hỏi sau khi nhỏ lơ mơ mở mắt.

- Đ-Đây là tầng thứ bao nhiêu? – nhỏ còn cảm giác buồn nôn khó chịu nữa chứ.

- Dạ tầng hai mươi à - y tá thật thà.

Bệnh viện này, là vốn đầu tư của cao ốc hấn, nói chung những gì liên quan tới hấn, đều rất cao, những người làm ở đây cũng phải mạnh mẽ lắm mới chịu được cảm giác này, dần rồi họ cũng quen và cảm thấy bình thường, mặc dù cao nhưng lại rất to và rộng rãi, hoàn toàn kín đáo và an toàn, có rất nhiều thiết bị phòng tránh và bảo vệ mọi người ở mỗi tầng theo một cấp độ khác nhau, các tầng càng cao, thì bảo hộ càng nghiêm ngặt, ở đây họ không hề làm sân thượng, sợ những trường hợp không may xảy ra, hành lang nhưng được xây kín đáo chỉ để hở một vài lỗ nhỏ và có quạt thông gió, nói chung ở đây, chỉ trừ những bệnh nhân còn tất cả đều được bảo vệ an toàn tính mạng.

Tầng mà nhỏ ở là tầng cao nhất rồi, và cũng là tầng VIP ở đây, mọi thứ trong phòng, nhìn qua chẳng ai nghĩ là bệnh viện, mà giống như trong một khách sạn cao cấp nào đó, dụng cụ y tế đều được xếp gọn gàng, và hoàn toàn sạch sẽ không bốc mùi, nên bệnh nhân vào đây sẽ không cảm giác sự mùi thuốc như các bệnh viện khác.

- Tầng hai mươi – nhỏ nghĩ thêm lại xoay như chong chóng.

- C-Cô sao không à? Có cần tôi gọi bác sĩ không?

- Không sao, nãy tôi mới mở cửa sổ thôi là đã thế này rồi – nhỏ vẽ một cái vòng tròn trước mặt, đúng là hấn muốn mình bệnh thêm đây mà.

- À- Dạ vâng... tổng giám đốc rất thích độ cao đấy – y tá ra đóng cửa sổ lại, cô cũng choáng váng đầu óc lắm, nhưng quen rồi nên không như nhỏ.

Đêm đó nhỏ có một giấc ngủ ngon lành, cái phòng bệnh mà y như một phòng ở sang chảnh, giường êm, nệm ấm, và đặc biệt trong đầu nhỏ chỉ có “vòng tròn” thôi.

Hấn cũng ngủ ngon lành như nhỏ, miệng không ngừng cười.

28. Chương 28

- Haizzz... cuối cùng cũng được về phòng rồi, hạnh phúc quá, về chắc cái phòng bẩn lắm đây, bỏ không ba ngày rồi chứ ít gì – nhỏ vươn vai người, vì hôm nay được về phòng, và được đi học nữa.

Nhỏ dậy từ sớm, được cô y tá đặc quyền của hấn, chăm sóc nhỏ tận tình mấy ngày, chị đang dọn đồ của nhỏ vào để cho nhỏ mang về.

Nhỏ cảm ơn chị rồi tung tăng ra cửa, gặp hấn vừa mở cửa vào.

- Ủa, cậu dậy sớm vậy à – nhỏ hai tay xách hai túi, cái mặt ngây ngô nhìn mà yêu.

- Đến đón cô đi học – hấn cười cười.

- Chở tôi về phòng được không? – nhỏ cười híp mắt, lần nào nhỏ cũng dùng nụ cười này, chẳng ai nỡ từ chối cả.

- Được!.

Hấn quay người đi trước, nhỏ “tít tít” xách đồ đi sau, nhìn cả hai giống như một cặp anh em ấy, đứa anh nhanh nhẩu đi trước, khuôn mặt không cảm xúc, đứa em nối gót theo sau, hát líu lo, trên miệng không ngừng cười, hai bên xách hai túi đồ, bước đi đồng dục kiêu ngạo thức ngày trước, một hai, một hai, một hai...

Mở cửa phòng, cái mùi phòng ba ngày không ở, cũng không bẩn lắm... tự cười thầm rồi quay người ra sau.

- Cảm ơn cậu đưa tôi về đây, giờ cậu có thể về rồi, lát tôi đón xe tới trường sau – nhỏ đang đau bụng, ở đó chắc là không quen, nên nhỏ không đi được hay sao ấy.

- Tôi đợi cô đi cùng luôn – hấn đứng đó đồng dục nói.

- Không cần đâu mà, lát tôi tự đi được – nhỏ nài nỉ hấn đi về đây.

- ... - cô có chuyện gì à, hay còn bệnh ở đâu nữa.

- Không không, à hay cậu qua phòng anh Việt Minh chờ tôi nha, phòng số bốn ấy – nhanh như chớp vì nhỏ đau bụng quá rồi, vào đóng sầm cửa lại.

- Nay c... - hấn chẳng kịp nói tiếp.

Nhắc mới nhớ, lần đầu tiên hấn tới mấy nơi thế này, hơn hết là tới phòng nhỏ, trước đó hấn cực ghét nhỏ, nhìn qua phía trước thấy cũng đẹp và sạch sẽ lắm, cũng nghe nhỏ nói anh Việt Minh ở đây, chắc là mấy phòng dưới.

Lủi thủi đi tới phòng số bốn, lướt qua phòng kế thì khóa cửa trước.

Cốc... cốc... cốc – hấn nhẹ nhàng gõ cửa.

- Cửa không khóa đâu, em vào đi – anh Việt Minh còn đang ngái ngủ, nghĩ là Tâm Như tới nên anh gọi là “em”.

- ... - hấn thoáng nhú mày “em” ư, nhẹ mở cửa ra, cánh cửa bật tiếng kêu vui tai, rồi cảnh tượng trước mắt... làm hấn chỉ muốn đi khỏi đây ngay lập tức.

Anh Việt Minh trong tình trạng, mặc mỗi quần sọc xanh... ôm con gấu và ngủ, xung quanh người anh bao vây, toàn giấy tờ, vẽ vờ gì gì đó, bát chén, xoong nồi, quần áo... rất bừa bộn, hấn chẳng có chỗ nào mà chen chân vào được.

- Xin lỗi em nha, tại qua anh học về khuya, nên chưa hoàn thành bức vẽ cho em, lát anh làm sau, em dọn dẹp giúp anh nhé, anh ngủ cái – mắt nhắm, miệng mở ra và nói liên thanh.

- Dọn – hấn chỉ một từ.

- Ủm, phiền em quá, bình thường em cũng hay làm mà... có khi có em rồi nên anh ý lại lười quá nhỉ, đừng trách anh nhé... thương – anh Việt Minh không ngừng làm nã hấn ngừng động.

- Việt Minh... dayyyyyy – lần đầu tiên hấn lớn tiếng vậy, may mà hai phòng kế bên đã đi làm.
 - Hả... Thành Khang... cậu... cậu làm gì ở phòng tôi. Tâm Như đâu – anh Việt Minh bật dậy trong tình trạng sấm chớp đầy đầu.
 - Thì ra này giờ cậu tưởng tôi là Tâm Như à... cậu muốn chết không? – hấn lạnh nhạt phán một câu lạnh không kém.
 - X-Xin lỗi... - anh Việt Minh cúi đầu lí nhí.
 - Dọn ngay cái phòng cậu đi – nói dứt câu thì hấn cũng đi ra ngoài.
- Nghĩ lại những chuyện vừa xảy ra, hấn tức điên lên, bị một tên con trai tưởng nhầm là bạn gái họ, còn bắt mình dọn dẹp cái đồng hồ dọn do chính họ gây ra nữa, haizzzz... nổ não mất.
- Mười phút sau khi anh Việt Minh thu dọn mọi thứ tươm tất, mở cửa ra như kiểu lần đầu tiên đón nắng mặt trời.
- Anh thấy ngay cái bản mặt “không cảm xúc” của hấn, đành ngậm ngùi im lặng, rồi mời hấn vào phòng chơi, hai người ngồi đối diện nhau bên cái bàn học của anh, một cốc nước đặt trước mặt hấn, xem lại phòng một lần, thấy cũng ổn hơn trước, nhưng cái đồng hồ bắt đũa kia là thế nào nhỉ?
- À... ha ha... Sao cậu qua đây, à Song Đào về chưa nhỉ? – anh Việt Minh gãi đầu đánh trống lảng.
 - Rồi, cô ấy nói đau bụng nên đẩy tôi qua đây! – hấn uống ngụm nước, nhẹ giọng nói.
 - Haizzzz... lại cái chứng bệnh cũ đây mà – anh thở dài
 - Bệnh cũ – hấn quắc mắt nhìn.
 - Thì em ấy bị đau dạ dày, cái đấy lâu lâu lại tái phát ấy mà, do ăn ớt nhiều quá, dạ dày nó bị thủng lỗ nhỏ nhỏ ra... - từ từ giảng cho cái tên nhà hấn hiểu.
 - Khủng vậy sao? – hấn đang tưởng tượng theo những gì anh Việt Minh nói.
 - Ừm... nhiều lần thì cái lỗ dạ dày sưng to hơn rồi toét ra lun –
 - Không phải chứ!
 - Phải mà... phải mà... à ha ha!
- Nói thì vậy thôi chứ, bụng nhỏ cũng đâu đến nỗi sưng to như anh Việt Minh nói, chỉ sưng mỗi một lỗ nhỏ xíu thôi à, anh Minh làm quá rồi.
- Hấn nghe xong phi như bay qua phòng nhỏ, thấy cửa phòng chưa mở, đẩy thật mạnh cửa phóng vào... cảnh tượng trước mặt hấn... chính là nhỏ... đang thay quần áo.
- AAAAAA... - tiếng hét của nhỏ vang khắp xóm, hấn nhanh tay bịt mồm nhỏ lại, rồi nhỏ giãy giụa dữ quá, hấn buông ra.
 - ĐỒ BIẾN THÁI, CÚT RA KHỎI PHÒNG TÔI NG...- nhỏ tiếp tục hét ầm lên, làm hấn bịt mồm nhỏ lần hai.
 - Cô hâm à, cái xóm bé tí thế này, la như cô ai chịu nổi .
- Hấn buông tay khỏi miệng nhỏ, nhỏ đang thay đồng phục đi học, mặc xong váy rồi, may mà nhỏ mặc xong áo chip nữa, chỉ còn mỗi áo sơ mi trắng, giữ áo trên người mình mà phun ra những lời ghét với hấn, rồi vọt lẹ vào nhà vệ sinh mặc cho xong.
- Bước ra nhỏ còn ngượng đỏ cả mặt, khóe môi hấn cong lên nhớ lại “da cô trắng thật đấy”, nhưng vết thương trên người vẫn chưa lành lại, cánh tay nhỏ còn băng kín.
- Nghe nói cô bị “lủng” dạ dày rồi còn sưng rất nhiều lỗ nữa – hấn ngồi trên nệm của nhỏ, khoanh tay, vắt chéo chân.
 - Cái gì? Ai nói là lủng hả, nhưng mà chỉ có một lỗ nhỏ xíu thôi – nhỏ đưa ngón tay “một xíu” thôi.

- Vậy cũng là lúng rồi, dần dần nó sẽ lúng nhiều lỗ hơn.
- Này, cậu từ bên kia qua đây rồi đỡ chứng đấy à, tôi bị làm sao thì kệ tôi chứ!
- Là anh nói đó, anh chêu Thành Khang một xiu mà cậu ta chạy qua đây liền rồi – anh Việt Minh từ ngoài cửa nói vào, còn cười nữa.
- Chêu... cậu nghĩ tôi là ai mà chêu tôi – hấn tức giận, chưa ai dám chọc hấn như thế cả.
- À... ha ha xin lỗi, xin lỗi nha, hai đứa đi ăn uống rồi tới trường đi, anh về phòng – nói rồi anh Việt Minh chạy mất mạng.

Anh mới sực nhớ ra, hấn là người lạnh còn hơn cả băng tuyết nữa, nãy nhìn khuôn mặt lo lắng cho nhỏ, mà cứ nghệt ra, nhưng sau đó thay vào là khuôn mặt lạnh lùng khó tả, khiến anh có chút lo sợ, về phòng cho chắc.

- Mau đi thôi nhĩ? – nhỏ nói rồi ôm balo ra ngoài trước.

Hấn nhìn căn phòng nhỏ một lượt, xem ra cuộc sống của nhỏ cũng đâu phải nghèo khó lắm đâu, con gấu ôm to đùng trên nệm, căn phòng được trang trí “diêm dúa” kiểu con gái, trên tường dán mấy miếng dán tường, còn có mấy công thức bài học, mấy bức vẽ hình anime rất đẹp, trong phòng đầy đủ mọi thứ, không thiếu gì, hấn còn thấy cái đồng quà mà nhỏ được tặng hồi đầu năm xếp gọn gàng một góc,... nói chung nhỏ sống rất tốt.

Hấn chở nhỏ tới nhà hàng ăn sáng rồi đưa nhỏ tới trường.

Dừng trước cổng trường, các sinh viên lại được một phen căng mắt ra nhìn, mới có mấy ngày mà giờ, người ngồi trên xe của hấn không phải cô Lâm An mà là nhỏ Song Đào. Hai người này cùng nghỉ học hai hôm và giờ cùng xuất hiện, nhỏ chạy trước, hấn mỉm cười đi sau đó.

- Song Đào, lại đây ăn cái này đi, bọn tớ mới mua đấy – Lâm An thấy nhỏ hốt hải chạy vào cửa, vội vã gọi nhỏ ngay lập tức.
 - Oh – nhỏ lặng lẽ đi vào.
 - Đã đỡ chưa, đưa tớ xem mấy vết thương trên người cậu đi? – chẳng kịp để nhỏ phản ứng gì, Lâm An đã nhét vào miệng nhỏ một cái bánh bơ sữa, rồi vạch ống tay áo nhỏ lên, dò xét.
 - Còn đau không? – Lâm An ấn nhẹ lên chỗ được băng bó lại.
 - ... - nhỏ lắc đầu, nuốt miếng bánh bơ sữa, ngon thì ngon đấy mà nhỏ mới ăn sáng xong, còn no lắm, nên nhai và nuốt từ từ.
 - Uống nước đi hai cậu – Hoàng Nam mang đặt trước bàn nhỏ và Lâm An hai chai nước mà hai cô yêu thích.
 - Cảm ơn cậu – đồng thanh.
 - Mấy vết roi trên người cậu đỡ chưa – Hoàng Nam quan tâm hỏi nhỏ.
 - Cũng sơ sơ rồi, chắc một tuần thì nó bình thường trở lại.
 - À Thành Khang đâu, sao chưa vào lớp nhĩ, nãy thấy hai người đi cùng xe mà – Hoàng Nam nói một cách thần nhiên, nhưng trong lòng cậu cảm giác hụt hẫng và buồn.
- Lâm An chẳng suy nghĩ được gì, cô cũng rất buồn, nhưng cô tháo vết thương trên tay nhỏ ra, mặc dù không chảy máu, nhưng vết cứa khá sâu, chắc là đau lắm và rất lâu mới lành lại được, cô lại thương nhỏ hơn, nhỏ vì hấn mà không màng tính mạng, có lẽ hai người sẽ hợp đôi hơn là cô và Thành Khang.
- À... sáng nay cậu ta nói qua chở tớ đi học, thế là tớ đuổi cậu ta qua phòng anh Việt Minh vì tớ đau bụng... hì hì... - nhỏ vô tư kể lại toàn bộ việc của hấn, trừ chuyện hấn “thấy áo xip” của nhỏ ra.

29. Chương 29

- Cậu ta cũng biết quan tâm người khác từ khi nào vậy? – Hoàng Nam cười cười.

- Cũng không hiểu được hẳn ta, lúc nắng lúc mưa, đúng là “sói c...” – nhỏ định nói nốt thì thấy hẳn, ung dung bước tới chỗ nhỏ và chăm chú nhìn, nhỏ sợ bắn người, chẳng dám nói.

Nhỏ vẫn còn nhớ hẳn từng nói “sẽ không bỏ qua cho nhỏ, nếu hẳn còn nghe hai từ đó một lần nữa”, việc nhỏ còn được học ở đây hay không là do hẳn quyết định.

Hắn xuống ngồi với Hoàng Nam, đôi mắt buồn nhìn Lâm An, còn nhìn nhỏ bằng ánh mắt gì thì sói cũng không biết nữa, và từ hôm đó nhỏ lại được ngồi với Lâm An, vị trí lại trở về như mới đầu năm.

Thầy vào lớp và hỏi thăm về sức khỏe của nhỏ và hẳn “cả hai đều nói tốt, bình thường,... nói chung là ổn rồi thầy ơi, không cần quan tâm đâu” kiểu kiểu như vậy đấy.

Thầy cũng bảo nhỏ và hai hội phó, sau giờ ra chơi lên tầng chín phòng 10 có việc.

Trong giờ học, hẳn vẫn là người ngồi khoanh tay và nhìn thầy giảng, Hoàng Nam có ghi chép vài cái cần, Lâm An thì chăm chú nghe, nhưng đôi mắt và suy nghĩ lại hướng về hẳn, nhỏ thì có cảm giác cánh tay mình hơi đau đau, hơn nữa còn cảm giác mát mát nữa.

- HẢ... aaaa – nhỏ hét lên khi nhìn qua cánh tay áo mình, đã bị tháo băng gạc từ bao giờ.

- Chuyện gì thế Song Đào, em không hiểu chỗ nào sao? – thầy và học sinh nhìn nhỏ.

- D-Dạ... không thầy... thầy cứ giảng đi ạ - nhỏ cười cười, quay sang Lâm An.

- Này, cậu làm gì với tay tớ thế?

- Ấy chết, tớ quên... hì hì... xin lỗi, xin lỗi cậu nha, để tớ buộc lại – Lâm An mãi suy nghĩ nên cô quên không cột lại cho nhỏ.

Hai tên con trai ngồi sau, thở dài... không ngờ Lâm An mau quên thế.

Ra chơi được sự chỉ bảo của thầy, ba người đã có mặt tại phòng 10 tầng chín.

Mở cánh cửa phòng ra, cả ba không khỏi ngạc nhiên, căn phòng thực sự rất rộng, được bố trí đẹp mắt, một cái bàn lớn dành cho “Hội trường”, bên trái và phải là bộ bàn ghế nhỏ hơn, dành cho hai hội phó, phía trước cũng có một bộ bàn ghế dài để dành cho các hội viên, trên bàn có sẵn máy tính và các vật dụng cần thiết, một cái tủ rất nhiều sách, mà chủ yếu là lịch sử của trường, nội quy, xử phạt, và những phương hướng, nhiệm vụ của hội trong thời gian tới.

- Các em thấy thế nào – thầy hiệu trưởng theo sau là phụ ta bước vào.

- Tuyệt thật đấy thầy, em không ngờ là trường mình lại có nơi lý tưởng như thế? – nhỏ choáng ngợp với khung cảnh trước mặt.

- Mỗi năm một cách trang trí khác nhau, năm nay là mừng kỷ niệm đủ 50 năm ngày thành lập trường, nên trang trí hẳn đặc biệt hơn những năm trước.

- Kỷ niệm 50 năm thành lập trường – cả ba nhìn thầy.

- Ừm, để thầy giới thiệu sơ qua phòng...

- Vị trí dành cho hội trường là đây, còn hai hội phó là ngồi hai bên, phía trước có một ban công, nhưng các em phải chịu được độ cao thì mới ra ngoài đó hóng gió, cái bàn ghế dài này dành cho ba hội viên, các em được tự chọn hội viên cho mình....

- Tự chọn hội viên – đồng thanh.

- Ai cũng được, thầy tính tự chọn, nhưng nghĩ lại để các em làm sẽ dễ hơn.

- À quan trọng hơn là còn hai tháng nữa tới lễ kỷ niệm 50 năm thành lập trường, các em tự chuẩn bị lễ này, nhớ làm cho tốt vào đấy, vậy nhé, các em cứ tham quan đi, tiết học tới các em được đặt cách nghỉ và tìm

hội viên... thầy đi đây, hẹn gặp các em sau – dứt câu thì thầy hiệu trưởng cũng cuốn theo chiều gió, bởi thầy rất sợ độ cao, nên toàn bộ các phòng giáo viên, các phòng ban đều nằm ở dưới tầng trệt.

- Ở đây tuyệt thật đấy, không ngờ trường cũng có những nơi... không chê vào đâu thế này – nhỏ vui vẻ tới bàn của mình ngồi, nhỏ rất thích thú.

- Ủm, nhưng còn việc tìm hội viên thì sao đây? – Hoàng Nam hỏi.

- Đơn giản, chỉ cần chúng ta chỉ định thì ai cũng muốn làm ấy chứ - nhỏ tự tin ghê.

Nhưng mà đúng là như thế, để được làm hội viên và tham gia vào hội sẽ có rất nhiều ưu đãi và lợi thế, ví dụ như đi trễ sẽ không đứng ngoài, nghỉ một buổi cũng không cần viết giấy phép, được quyền bảo ban các sinh viên trực nhật, rồi được ăn đồ ăn và uống nước miễn phí tại căn tin,...

Nhưng ngược lại, khi vi phạm thì bị phạt nặng gấp đôi bình thường và cũng có thể xem việc vi phạm mà xử theo quy định của hội, và sẽ bị đuổi khỏi hội nếu vi phạm quá nặng.

- Hai cậu nên nhớ, làm việc ở trên cao như thế này, không phải các sinh viên nào cũng muốn đâu, khi này thầy chỉ dám đứng cửa mà không vào đấy sao? – Lâm An suy nghĩ một lát rồi gật gù lên tiếng.

- Vậy là phải tìm những sinh viên không sợ độ cao sao? – Hoàng Nam.

- Ủ... Song Đình... cậu nghĩ ra ai chưa...

- Đây, cậu sao thế...

Hai người kia thì không nói làm gì, vì họ quen với độ cao này rồi, quay sang nhỏ đang run như cây sậy... vì này giờ nhỏ mới mở cửa nhìn ra ngoài... lại là một bầu trời đầy sao.

- Là hội trưởng cậu phải chịu thôi... - Lâm An hiểu nhỏ.

- Chúng ta đi ra ngoài tìm thôi – nhỏ rón rén đứng dậy rồi phi nhanh ra cửa, ở đây hai bên đều được xây cao bằng nhau nên không có cảm giác sợ.

- Chúng ta có nên phát loa không? – nhỏ ý kiến.

- Bây giờ đang học là vậy mất tập trung của giảng viên và sinh viên – Hoàng Nam.

- Chúng ta nên nghĩ xem, quen biết ai trong trường này rồi hỏi người đó – Lâm An chỉ lý quá.

- Ngoài hai cậu, tớ không có quen ai – Hoàng Nam ủ rũ.

- Tớ... à đúng rồi anh Việt Minh và chị Tâm Như – nhỏ mắt sáng rực lên.

Thế là tin nhắn được chuyển đi nhanh chóng, hai tin nhắn như nhau dành cho hai người, nhận được hồi âm và thế là... “Không đồng ý”

- Anh Việt Minh/ chị Tâm Như ơi, tham gia vào hội viên của em nhé.

[Không]

- Sao thế?

[Anh / chị không làm hội viên của em]

- Hả... em đắc tội gì sao?

[Xung quanh em có nhiều người để ý, anh/ chị tham gia vào có mà suốt ngày làm bia đỡ đạn cho em à.]

Hai người này nghĩ tới thăm cảnh mà anh Thanh Minh và hấn gây nên chỉ vì nhỏ, nên hai người không dấn lú gì tới nhỏ là ổn.

Không phải chứ, em đâu cố ý... bọn em cũng không quen ai trong trường, hơn nữa, em còn sợ độ cao, hai anh chị giúp em đi.

[Được nhưng với điều kiện...] - cười ranh ma.

- Điều kiện gì... em cũng chiều.... và thế là

... - không hồi âm.

Mười phút sau, anh Việt Minh và chị Tâm Như có mặt trước phòng Hội trưởng cùng bọn nhỏ, bởi hai người này không sợ độ cao đâu.

- Anh chị làm em mừng quá đấy – nhỏ vui vẻ.

- Nhưng nói trước, anh với chị không làm hội viên của em đâu đấy, chị sẽ dành Lâm AN... còn anh sẽ dành Hoàng Nam... - hai người này thật biết chiều người, làm nhỏ hột hăng.

- Đ-Điều kiện của hai anh chị đấy sao?

- Đúng, đúng... và còn ngày nào cũng mua đồ ăn cho bọn chị trong một tuần.

- Không phải chứ - nhỏ ngã nhào ra đất.

- S-Song Đào à... thực ra thì bọn tớ cũng không biết sự việc lại xảy ra thế này... à ha ha... - Hoàng Nam và Lâm An gãi đầu, công sức nhỏ dự dõ hai anh chị, ai ngờ giờ đây phản bội nhỏ, buồn vãi.

- Hai người kia đã có hội viên do công sức dự dõ của nhỏ, còn nhỏ vẫn đực mặt ngồi trong phòng.

Kiểm đầu ra người nữa bây giờ - nhỏ buồn.

- Bọn anh chị cũng không quen ai đâu? –

- Cho dù quen cũng phản bội em... em không cần... hứ - nhỏ hờn.

- Thế là em không biết rồi, trong trường này chỉ có anh chị là người “không sợ trên cao” thôi, còn các sinh viên khác, không ai dám lên đây đâu – anh Việt Minh tự tin ghê.

- Anh lừa em sao? – nhỏ không tin.

- Cho em xem cái này...

Anh Minh lấy ra một danh sách khảo sát tỷ lệ sợ độ cao của sinh viên trong trường, tỉ lệ những 95%, thôi xong, nhỏ hết hy vọng, 5% còn lại chắc là tụi nhỏ rồi.

Về phòng với khuôn mặt mệt mỏi, nhỏ nhận được điện thoại từ cô chủ quán, bảo nhỏ tới làm nếu không là sẽ đuổi việc nhỏ đấy.

Thở dài rồi nhỏ thay đồ ăn cơm tiệm tới nơi, nhỏ hết hồn khi quán đông khách thế, được biết sắp tới lễ sinh nhật của nhà người ta, nên họ đưa cả dòng họ đi mua sắm, nhỏ vui vẻ chào khác rồi làm luôn chân luôn tay, khoảng hai tiếng sau tay chân nhỏ cứ chạy liên tục, mà vẫn chưa xong, nhưng mà nhỏ vui hơn vì họ chọn nhiều, mua nhiều và thử đồ cũng nhiều không kém.

- Song Đào... cảm ơn cháu tới giúp cô nha, tháng này coi như đủ vốn rồi, mới đầu tháng mà lời ghê đấy – cô chủ quán ngồi đếm tiền, nhỏ thì thở dài vì mệt.

- Cô thưởng cho tháng này này – chủ quán thưởng cho nhỏ một chút, nhỏ cảm ơn.

Cánh tay nhỏ dường như đang rướm máu, nhỏ thấy miếng băng đã không còn màu trắng nữa, đang ngả sang màu hồng rồi, vội vã thay cái khác, nhỏ có mang dự phòng đấy nhá.

Vì nhỏ ra mồ hôi nên vết thương bị đau và rát, nhỏ thổi phù phù, chủ quán lập tức băng lại vết thương cho nhỏ, nhìn thoáng qua trên người nhỏ và trên gân cổ có vết bầm tím, vậy là nhỏ lại ngồi giải thích cho chủ quán, cả một buổi chiều chỉ ngồi nói chuyện đấy thôi...

30. Chương 30: Làm Quen Người Lạ

Nhỏ ra về có mua một vài thứ đồ để nấu ăn tối, như là thịt với cải chua, rau cải nấu canh, chỉ mình nhỏ nên chỉ ăn đơn giản thôi.

Hì hục cũng được nửa tiếng với cái bếp thì nhỏ hoàn thành hai món, tắt một cái nhỏ bước ra với cái áo dài hơn cái quần, nhìn qua thì tưởng nhỏ... ha ha ha...

Lấy một tô cơm và bỏ lên mấy món nhỏ nấu rồi ôm nguyên cái tô ăn nhồm nhoàm, một mình không cần bày vẽ làm gì cho mệt, nhỏ lướt qua facebook và zalo xem có gì xảy ra không.

Đầu tiên là zalo... nhỏ thấy không có gì đặc biệt ngoài mấy tin vịt và mấy shop quần áo qua mạng, mua trên mạng thường ảo hơn thực tế, mặc dù nhỏ thấy có mấy cái cũng đẹp lắm đấy, nhưng nhỏ lại sợ bên ngoài không được như thế, nên thôi không mua nữa.

Có một vài tin nhắn chúc mừng sinh nhật của những người lạ hoắc, nhưng đó đều là do nhỏ kết bạn và họ cũng kết lại, nên nhỏ chúc mừng sinh nhật tất cả, rồi nhận lại là trái tim, mặt cười, nụ hôn, tặng hoa, cảm ơn,... nói chung là họ cảm ơn nhỏ đấy mà...

Nhỏ dừng lại bởi lời mời kết bạn của một người xa lạ, với hai từ “xin chào”. Theo thói quen, nhỏ vào xem mặt mũi ra sao, nếu là trai gái đẹp thì nhỏ chấp nhận liền, nếu là mấy tên mặt mũi dữ tợn thì nhỏ hủy cho chắc.

Mắt nhỏ mở to hơn ra nhìn... “avarta là... chipi hình con heo... nhìn qua cũng khá dễ thương”.

Nhỏ định bỏ qua, mà tưởng tượng ra con chipi này sẽ khóc ròng nếu nhỏ không kết nó, thế là thương tình, nhỏ chấp nhận, và ngay tức khắc nhận được luôn tin “người lạ đã chấp nhận yêu cầu của bạn”.

- Chắc là đang online – nhỏ nghĩ thế, đúng như nhỏ dự đoán “vừa mới truy cập”, nhỏ gửi một cái mặt cười hết sức kute và kèm dưới dòng chữ “xin chào”.

- Đang soạn tin... “Chào... quen biết gì không?”.

- Sặc... tên này thần kinh sao, kết bạn với mình, giờ chấp nhận mà nói kiểu đó – nhỏ nghĩ trong đầu, tay thì lướt trên bàn phím.

- À ừ... bạn kết bạn với mình trước mà – nhỏ khiêm tốn.

- Thì sao? Thấy người ta cũng kết đầy đấy thôi?

- Vậy à... bạn là kiểu đấy à!

- Kiểu đấy... đấy là kiểu gì, nói nghe coi?

- NGU MÀ TỔ RA NGUY HIỂM... ĐỒ ĐIÊN... PHÍ THỜI GIAN.

Nhỏ sồi máu lên, nhấn nguyên hàng chữ to đùng cho cái tên thần kinh đó đọc được, chặn luôn nhưng lại có tin nhắn mới.

- Xin lỗi... làm bạn giận.

... - nhỏ không nhấn lại, mà thôi sao nhỏ lại quan tâm tới mấy kiểu điên khùng đó nhỉ, nhỏ nhớ là trường học hay phòng trọ đâu có gần trại tâm thần nào đâu.

Viễn cảnh mà nhỏ đang tưởng tượng ra đó là nguyên một trại tâm thần ở kế nhỏ, chỉ cần mở wifi rồi bật tìm kiếm xung quanh, thì có rất nhiều người để ý đấy, mà toàn là mấy tên có vấn đề nặng thôi.

- Không nhấn nữa à bạn – người lạ bên kia nói.

Đang định chặn thì cái tên này nói gì không biết, trong đầu nhỏ nghĩ rồi cũng nhấn lại.

- Ủi khuya rồi, đi ngủ thôi, mai còn đi học.

- Đã khuya đâu, bạn lừa ai chứ, giờ mới chín rưỡi.

- Với tôi đó là khuya rồi... hứ

- Còn giận mình vụ này à, mình xin lỗi rồi mà, mình đang buồn, tâm sự với mình xíu đi, xin cậu đấy...”... kèm theo là cái hình mặt khóc ròng rã, nhỏ ngậm ngùi nhấn lại:

- Không đáng để giận, cũng coi như chấp nhận lời xin lỗi, nói mau có chuyện gì, tâm sự đi.

Nghe cái tên dở hơi kia nói, làm lòng nhỏ có chút xao xuyến, nên trả lời theo từng câu mà cậu ta hỏi.

Thế nhưng nhỏ chẳng thấy nhấn lại nữa, haizzz... mình bị lừa rồi...

Vậy là dừng lại đó, nhỏ lên facebook, nhiều người nói tới việc nghiện facebook, tự tử vì nó cũng có nữa, nhưng nhỏ cảm thấy chẳng đáng là bao, từ ngày nhỏ có điện thoại xin...

~Dừng lại khúc này xiu... điện thoại mà hần mua cho nhỏ, nhỏ tìm hiểu rồi đã bán lại nơi mà hần mua, nhỏ vào thegioididong.com mua cái máy y như cũ của nhỏ, số tiền còn lại nhỏ trả hần, cầm số tiền lớn, nhỏ cũng hơi sợ, không nghĩ là điện thoại đó lại đắt như thế...

Hần khê nhíu mày nhìn cái phong bì phồng to trước mặt, kế bên là cái điện thoại mới và lạ hoắc, xem xét thì cũng to như điện thoại của hần.

Đây là số tiền mà cậu mua điện thoại cho tôi, tôi trả lại họ rồi mua cái điện thoại của tôi, cảm ơn cậu – nhỏ không muốn mắc nợ ai với số tiền lớn như thế được.

- Cô không thích nó sao? – hần điềm tỉnh trả lời, cũng rất bất ngờ với nhỏ này, không ngờ lại trả lại cứ tưởng là nhỏ không bao giờ quan tâm chứ.

- À không phải thế, chỉ là tôi thích kiểu cũ của tôi hơn, nó cũng to như cậu mua mà, với lại trước nay tôi dùng quen rồi – nhỏ thanh minh cho lời nói.

- Vậy tùy cô, miễn sao cô thích là được rồi – hần đứng dậy đi về, nhỏ gọi với theo để đưa số tiền đó.

- Còn cái này?

- Cô giữ đi, tôi chẳng bao giờ cầm tiền như thế cả? – hần giơ ra cái thẻ của mình, nhìn thoáng qua nhỏ thấy thẻ có hai màu, nửa vàng và nửa đen, đúng rồi hần là đại gia mà, có tiền mặt như nhỏ đâu, chỉ quẹt thẻ thôi, nhỏ đang mơ ước một điều gì đó, rồi giọng của hần cắt ngang.

- Nếu cô không cất đi thì sẽ phiền cho cô lắm đấy – hần ngồi lên xe của mình, dứt câu thì xe cũng vọt chạy luôn, trước khi bản mặt hần đi, nhỏ còn thấy cái miệng hần nhếch lên cười.

Thở dài một hơi, rồi nhỏ cất đi và ra đón xe bus đi về, trên đường về mà nhỏ chỉ nghĩ cách làm sao đưa hần được số tiền đó... chẳng nghĩ được gì, nhỏ lại thở dài nhìn ra bên ngoài thấy ngay cái ngân hàng to đùng và cái trạm rút tiền, nhỏ nảy ra ý định “sáng suốt”.

Nhỏ dò hỏi một vài người bạn của nhỏ về mã thẻ của hần, cũng hơi bất ngờ nhưng Lâm An từng thấy và cô đã đưa cho nhỏ với điều kiện nhỏ phải nói chuyện gì xảy ra... nhỏ kể đầu đuôi câu chuyện từ việc nhỏ bị bắt... thế nên Lâm An thấy cũng chẳng to tát gì nên đưa cho nhỏ luôn, thực hiện ngay kế hoạch của mình là gửi số tiền đó vào thẻ hần... ha ha ha... đúng là sáng suốt quá mà...

Hoàn thành xong... nhỏ hạnh phúc đi về phòng.

Hần ngồi trong phòng làm việc của mình nhận được tin nhắn từ ngân hàng “Mã thẻ quý khách vừa nhận được số tiền XXX, tổng tài khoản của quý khách là XXX”, nhếch miệng... “Cô... lầy thật”.

Thế là nhỏ có được điện thoại mới cứng, nhỏ online facebook, cũng giống zalo vài tin vệt về các sao Việt, và rất nhiều trang mạng bán hàng, bán mỹ phẩm, nhỏ thấy rất nhiều người đặt hàng, nhỏ vừa thấy có cây son bằng thạch, giá cũng vừa tầm, cũng ham lắm... nên nhỏ đặt hàng luôn... ba phút sau có tin nhắn là bạn đã đăng ký thành công, sẽ được nhận hàng trong vòng hai – ba ngày, nhỏ like vào đấy, không biết sẽ thế nào...

Lướt phía dưới lại có một bộ máy sấy tóc ba trong một... cũng ham lắm... giá cũng thuận lợi lắm... nhưng để tháng sau mua... xem qua vài tin nhắn, không nói xạo chứ facebook của nhỏ bạn bè đã full, nên rất nhiều tin nhắn từ người nhỏ chẳng quen, toàn là hai, em đang làm gì, cho anh làm quen... nhỏ chẳng buồn xem làm gì...

Nhưng nhỏ dừng lại một trò chơi, mà ngày nào nhỏ cũng thấy được giới thiệu trên đó tên là “Ngôi sao thời trang” có vẻ game này mấy ngày nay cứ đẩy trên mạng ấy, cũng tò mò, nhỏ xem sơ qua vài clip về nó, thấy cũng hay hay... mà nhỏ nghĩ có điện thoại làm gì “chơi game chứ làm gì” nhỏ tải luôn cái đó về chơi, thế là nhỏ cũng thoát facebook luôn, chẳng có gì thú vị cả.

Đội game nó cập nhật chắc cũng mười lăm phút.

Nhỏ lấy sách vở ra ôn bài cho ngày mai, bất chợt trong đầu nhớ tới chuyện chọn hội viên, nhỏ chẳng nghĩ trong đầu ra được tên nào cả, chắc là đợi mai lên bảo thầy hiệu trưởng xem xét.

Xem qua mấy môn, với nhỏ học mấy môn kiểu như “chủ nghĩa mác lê nin, hay là quản trị kinh doanh” cũng chẳng khó chút nào, kèm thêm vài môn như tiếng anh hay tin học bằng A, thì nhỏ cũng cảm thấy được an ủi, vì nhỏ thích học hai môn này lắm, được nói tiếng anh, được ngồi trong phòng máy tính, được sử dụng máy tính, nhắc mới nhớ, nhỏ đã có được chiếc máy tính thân yêu rồi, vì nhỏ được học bổng và là người đứng đầu hội học sinh, bố mẹ nhỏ rất tự hào nên tặng cho nhỏ một cái lap top xịn coi như làm quà, nhỏ hạnh phúc phải biết.

Chiếc laptop màu trắng đẹp mắt, và cũng nhỏ gọn để nhỏ tiện mang đi, nhỏ có thể bỏ vừa cái balo màu đen đen của nhỏ để dàng mang đi học.

Cũng từ hôm có máy tính, nhỏ toàn coi hoạt hình anime Nhật Bản, coi riết rồi nhỏ bập bẹ nói vài tiếng, nghĩ mà cũng buồn cười, đôi tay thoăn thoắt trên bàn phím, nhỏ xem một số cách học tiếng Nhật hiệu quả, học qua mạng, có một núi cho nhỏ chọn, nhưng có vẻ nhỏ không thích lắm, một tia sáng lóe lên trong đầu nhỏ “hay là mình đi học tiếng Nhật”.

Nhỏ ngồi nghe nhạc Nhật rồi tìm một trung tâm ở gần chỗ nhỏ ở, theo dõi thời gian, địa điểm và mức học phí... mần mò mười lăm phút, nhỏ cũng tìm ra được chỗ học, nơi đó là một trung tâm tiếng Nhật, do hiệu trưởng của trường nhỏ đầu tư toàn vốn, cách trường hai cây số, nếu nhỏ đi tới tổng là bốn cây, cũng không xa lắm, lịch học vào ban đêm, học phí là hai triệu trên một khóa và trong ba tháng... nhưng... - nhỏ căng mắt ra đọc điều đăng sau từ “nhưng...” và cười thầm.

Miễn 50% học phí dành cho hội viên hội học sinh. 70% dành cho hội phó hội học sinh và 90% dành cho hội trưởng hội học sinh.

Ha ha ha... đúng là may mắn quá, may mắn quá. Lịch học là tối các ngày theo lịch lẻ và chẵn tùy chọn, một lớp sẽ có tám sinh viên.

Nhìn qua đồng hồ là mười hai giờ đêm rồi, nhỏ lập tức tắt máy đi ngủ, nhưng mà nhận được tin nhắn của cái tên xa lạ hồi nãy.

Mở máy lên, nhỏ quên bém mất cái game mới cập nhật hồi nãy, nhưng nhỏ cũng để mai chơi cho chắc, nãy giờ mở mạng mấy tiếng nên nghiện gần hết pin của nhỏ, đọc qua tin nhắn tên kia.

- Nãy giờ... mình bận... bây giờ chúng ta nói chuyện được chứ?

- Có chuyện gì, bạn cứ nói, mình nghe, dù gì mình cũng xong việc rồi.

Nhỏ suy nghĩ một lát rồi cũng nhắn lại, dù sao giờ nhỏ cũng không buồn ngủ, trong đầu đang vui vì được đi học tiếng Nhật, nên nhỏ chẳng tập trung ngủ được đâu “thật không ngờ làm hội trưởng lại có nhiều lợi ích như vậy, haizzzz... nhưng mà cũng nhiều hại ích lắm... đặc biệt là mình sợ độ cao”.

- Việc gì đây nhỉ? Mà khuya thế này rồi bạn chưa ngủ.

Cái tên điên này, nãy còn nói trưa tối khuya, giờ khuya rồi còn hỏi vợ vẫn – nhỏ nghĩ thế thôi nhưng nhắn lại không như vậy.

- À... mình học bài ấy mà...

- Bạn siêng quá nhỉ? Mình lười học lắm.

- Ủ...

Nhỏ và tên xa lạ kia nhắn qua nhắn lại vài tin, tào lao cũng có, cười cười cũng có, nổi khùng cũng có, mà chủ yếu là nhỏ cảm thấy khá thú vị khi nói chuyện với tên này, nhắn cũng gần một tiếng, khi điện thoại nhỏ hiện lên “còn 1% pin”, nhỏ tạm biệt rồi xạc pin, đi ngủ.

Kể lạ mặt sau khi “chúc ngủ ngon” nhỏ thì cười một mình trong phòng, cũng ném cái điện thoại xuống nệm rồi nhắm mắt ngủ, nhưng trên môi mỉm cười, và nhớ tới những tin nhắn của nhỏ, thầm nghĩ “cách nhắn tin của nhỏ hài đấy, nhỏ không ngại gì cả, mà cứ nhắn tin thoải mái, nhiều câu nói “hơi bực” nhưng đi kèm là hình chipi, rất hài hước...”

31. Chương 31.

Nhỏ tới trường như bình thường, hôm nay sau giờ ra chơi, nhỏ lên phòng của hội trưởng, nơi này thực sự thì nhỏ rất thích, nhưng mà cho dù thích cỡ nào thì nhỏ cũng không bao giờ dám mở cửa sổ, may thay trong phòng có điều hòa mát rượi, không thì nhỏ cũng sẽ bị ép buộc mà làm điều không nên làm.

Nhỏ ghé qua phòng hiệu trưởng và báo cáo tình hình việc tuyển hội viên cho mình, thầy hiểu ý và gợi ý cho nhỏ “em thấy Thành Khang thế nào, cậu ấy thường xuyên làm việc trên tầng thứ 101 của tòa cao ốc”.

- C-Cái gì? Tầng 101... thầy... thầy có nhầm không đấy... gấp mười lần trường mình đấy? – nhỏ giống như lên cơn, không tin vào sự thật.

- Tất nhiên là sự thật rồi... em nhìn đi – thầy đưa cho nhỏ tấm ảnh chụp về tòa cao ốc của hấn, thật sự nhìn chỉ muốn độn thổ, mặc dù là nhìn qua ảnh.

Ngồi trong chỗ ngồi của mình, nhỏ thở dài... nhìn bốn người kia đang ngồi theo cặp với nhau, còn xem trên màn hình laptop nữa, chỉ mình nhỏ đơn phương thôi.

- Mọi người... ở đây ai cũng có cặp... mình em là còn bơ vơ thôi?

- Ha ha ha... cái này hài quá, không ngờ còn có phim này tồn tại cơ đấy – chị Tâm Như cười sung sướng khi xem được bộ phim trên máy tính, cùng với Lâm An.

- Bộ này cũng hài phết nhỉ? – Anh Việt Minh với Hoàng Nam cùng chung một suy nghĩ.

- Haizzzz... không có hội viên thật là thua kém... được rồi... mình sẽ tự đi tìm hội viên cho mình – nhỏ đứng dậy rồi đi ra khỏi phòng.

- Bốn con người kia... dừng hành động lại rồi nhìn theo hướng nhỏ đi... nhưng rồi lại cười nắc nẻ như ban đầu... có vẻ họ muốn nhỏ “tự thân vận động” rồi.

Về lớp thấy mình hấn đang ngồi làm gì đó trên điện thoại, ánh mắt chỉ xem và không bấm gì cả?, nghĩ lại thầy hiệu trưởng nói, nhỏ cũng khó xử lắm, lâu lâu liếc xuống xem hấn làm gì? Vẫn là tư thế cũ không hề thay đổi.

Lấy điện thoại ra nghe nhạc, được nửa bài thì chuông reo vào lớp.

Ra về như bình thường, nhỏ về phòng nấu cơm ăn rồi nghĩ tới chuyện tìm hội viên, lại thoáng qua suy nghĩ về việc đi học tiếng Nhật vào tối nay, thêm cả chuyện mấy người kia thờ ơ với nhỏ, thật muốn đau đầu mà.

Buổi chiều nhỏ tới shop làm, cũng xin bà chủ quán cho nhỏ làm đến năm rưỡi để nhỏ còn đi học thêm... chuyện nhỏ học tiếng Nhật bố mẹ nhỏ cũng đồng ý luôn rồi, miễn sao nhỏ sắp xếp được thời gian là tốt.

Dạo gần đây, anh Thanh Minh cũng ít gặp nhỏ hơn, anh cũng không học tiếp tại trường sư phạm nữa, chỉ tập trung vào nhà hàng của anh thôi, hiện tại thì anh cũng rất bận, lâu lâu cũng có nhắn tin với nhỏ và gọi điện hỏi thăm.

Thời gian qua đi thì cả anh Thanh Minh và nhỏ đều cảm thấy cả hai, làm anh em như vậy tốt hơn nhiều, bố mẹ anh Thanh Minh cũng có quen biết đối tác làm ăn với công ty của họ, và con gái họ dù sao cũng là thiên kim tiểu thư nên làm thư ký riêng cho anh, nhỏ chúc mừng anh và mong anh và cô ấy tiến triển tốt.

.....

Hiện tại thì nhỏ đang có mặt tại trung tâm tiếng Nhật, đóng học phí và học buổi đầu tiên, theo chỉ dẫn thì nhỏ sẽ học dưới tầng một, phòng số một, chị nhân viên rất dễ thương, biết được nhỏ là hội trưởng chị càng quý mến hơn, sau khi đưa nhỏ giáo trình là hai quyển, ngữ pháp và từ vựng thì chị chỉ chỗ lớp học, nhỏ cười tươi rồi bước tới lớp, nhỏ mở cửa vào trong, đã có năm người ngồi sẵn rồi, nhìn sơ qua thì phòng cũng vừa đủ chỗ cho tám người ngồi và có sẵn tám cái bàn kèm ghế riêng, cho từng người.

Bàn ghế được đặt làm hai hàng theo hình chữ U. Nhỏ chọn một cái bàn trống ở giữa hai người kia, một người bấm điện thoại, một người thì lấy sách vở, nhỏ có thấy mấy người khác nhìn nhỏ, nếu xét về nhan sắc thì nhỏ được hơn người ta, có điều nhỏ không biết họ là ai, nếu là sinh viên trường này thì chắc chắn cũng biết nhỏ.

Một lát sau cô bước vào, và theo sau là hai bạn nam khác, cũng vào ngồi chỗ trống còn lại.

- Chào các em, cô tự giới thiệu, cô là Nguyễn Thị Nguyệt, sẽ dạy các em tiếng Nhật trong suốt khóa học – cô Nguyệt nói bằng tiếng Việt.

- Bây giờ các em tự giới thiệu bản thân mình với mọi người, chúng ta làm quen với nhau – cô Nguyệt tiếp tục nói, và sau đó là theo thứ tự từ gần bàn cô vòng vòng qua bên nhỏ cũng là người thứ bảy.

Cô cũng ghi vào bảng điểm danh luôn, sau màn chào hỏi là đến những vấn đề khác đó là nói về tiếng Nhật, trước tiên thì sẽ tìm hiểu về nước Nhật, cô bắt đầu giảng giải một hồi về những điều cần và biết nước Nhật, cũng như những thứ cần cho việc học chúng.

Vì là bữa đầu tiên nên, nhỏ được giới thiệu qua bốn bảng chữ cái cơ bản, và mỗi buổi học sẽ học năm chữ cái, sau đó mới sử dụng tới hai quyển giáo trình được phát.

Trong lúc học thì cô có hỏi chuyện và làm cho lớp sôi nổi hơn, chắc là người mới nên chưa có quen, chưa nói đây...

Trước khi ra về thì cô Nguyệt có cho vài câu chào hỏi cơ bản, để về nhà học thuộc và bữa học sau kiểm tra lại, nhỏ cũng háo hức lắm, câu nói kết thúc luôn là “thưa cô, tạm biệt, hẹn gặp lại, chúc cô ngủ ngon” “sensei, sayoonara, mata aimasho, oyasuminasai” được nó bằng tiếng Nhật, cũng khá thú vị, trên đường về phòng, nhỏ đang đợi xe bus, lúc này mới có bảy rưỡi, lịch học của nhỏ là thứ hai, tư, sáu từ sáu giờ đến bảy rưỡi, học trong ba tháng, sau đó sẽ học tiếp, để được qua nước ngoài và gia tiếp với họ thì phải học ít nhất là chín tháng, nhỏ tung tăng đi bộ ra chỗ đón xe bus...

Nhắm đi nhắm lại mấy câu mới học, nhỏ xem hoạt hình nhiều nên nghe tiếng Nhật cũng không phải là khó lắm... từ nay thì nhỏ có thêm nhiều việc để làm hơn rồi.

Trong suy nghĩ của nhỏ lại muốn đi dạo, nên dừng xe bus gần phòng, dạo tới bờ hồ, ngồi cái ghế đá thân yêu, nhỏ cũng quen dần với mấy cặp kia rồi... nên không còn thấy ngại nữa.

- Song Đào... thì ra cô ở đây – giọng nói của hấn từ sau cất lên.

- Ủa... Thành Khang, cậu làm gì ở đây? – nhỏ ngạc nhiên.

- Tìm cô... gọi không được, nhắn tin không thấy trả lời – hấn thản nhiên ngồi kế nhỏ và nói.

- Tìm tôi... có chuyện gì sao?

- Tôi nghe nói cô đang gặp khúc mắc chuyện tìm hội viên.

- S-Sao cậu biết?

- Cô nghĩ tôi là ai, mấy chuyện đó chẳng khó gì với tôi cả, còn cả chuyện cô dám gửi số tiền đó vào thẻ tôi nữa, bây giờ thì đã full rồi, muốn tổng thêm vào thì phải thái bất ra...

- Hả... - nhỏ chẳng hiểu cái gì hết.

- Cô đứng khờ thật, mà thôi bỏ qua đi, cô đi đâu mà giờ còn chưa về, cái ba lo trên lưng là sao thế... cô đi học giờ mới về à – nhìn qua một lượt về nhỏ.

- À tôi mới đăng ký học tiếng Nhật tại trung tâm gần trường mình, hôm nay đi học buổi đầu, cậu biết không, có nhiều ưu đãi lắm, hội trưởng hội học sinh như tôi, sẽ được miễn 90% học phí đấy, quá ưu đãi rồi, tôi đăng ký học luôn – nhỏ vui vẻ kể chiến tích lẫy lừng.

- Thế à, học tiếng Nhật sau này đi làm mấy công ty đó, lương cũng cao lắm, chúc mừng cô – hấn cười cười.

- Tôi vì ham xem mấy hoạt hình Nhật bản, nên mới đi học, với lại nghe tiếng Nhật cũng rất hay, tôi không hề nghĩ là đi làm mấy công ty này thì lương cao!

- Vậy thì cô cố mà học vào, mới bữa đầu có gì hay không?

- Có chứ, trong lớp có tám người, sáu nữ, hai nam, cô là người Hoa nhưng qua đây sinh sống từ bé, rồi cơ ngơi làm cô theo học tiếng Nhật, nhỏ cứ kể hết những chuyện cô kể cho hấn nghe.

- Thú vị tới như vậy cơ à.

Thành Khang, hẳn đang ở biệt thự làm việc, nhưng nhớ tới nhỏ, mấy ngày nay hẳn cũng không nói chuyện với nhỏ rồi, nên có chút nhớ cái giọng hay cái đó, hẳn cũng lang thang không biết tìm nhỏ ở đâu thì vô tình đi ngang chỗ này, thấy cái tướng mũm mĩm quen thuộc ngồi ngay cái ghế đá, thế là hẳn mừng thầm, ngồi nói chuyện với nhỏ một lát cho đỡ buồn rồi hẳn mới trở về làm việc được.

Nghe nhỏ kể vài chiến tích mà nhỏ có được hôm nay, hẳn cũng mừng thay cho nhỏ, cũng chẳng biết từ bao giờ, hẳn muốn thấy nhỏ mỗi ngày, muốn được nói chuyện cùng nhỏ, chuyện về Lâm An hẳn cũng may may không quan tâm tới nhiều, phải chăng hẳn không có chút lưu luyến với cô ấy.

32. Chương 32.

Hai ngày sau đó...

Lâm An vẫn làm việc đối diện phòng hẳn, nhưng hôm nay cô muốn trở về lại tập đoàn của cô, hai tập đoàn vẫn liên kết nhưng chỉ là làm việc cách xa nhau thôi, chứ cô vẫn còn tình cũ với hẳn, nếu cứ làm việc chung thế này, có khi cô lại không thể nào mà quên được hẳn.

- Mời vào – giọng nói của hẳn khi nào cũng uy nghiêm.

- Thành Khang... tôi có chuyện muốn nói – cách gọi của Lâm An cũng chẳng còn thân thiết như trước.

- Ừm... cô nói đi – hẳn nhìn cô một lát rồi mới mở miệng.

- Tôi... tôi muốn trở về tập đoàn của tôi làm việc... khi có các cuộc họp thì tôi vẫn qua làm thư ký cho cậu – Lâm An rầu rĩ nói.

- Được... tùy cô thôi... miễn sao hai công ty vẫn phát triển tốt là được! – hẳn nhàn nhạt, có hơi buồn một chút, nhưng hẳn vẫn bình thản và tiếp tục công việc trên máy tính của mình.

- Vậy tôi xin phép về phòng thu dọn đồ đạc – Lâm An cúi đầu ra ngoài.

Đội Lâm An đi, hẳn mới dừng tay cầm con chuột lại, đôi mắt hẳn có gì đó buồn, nghĩ tới rất nhiều chuyện trước đây, mặc dù cả hai đã có một khoảng thời gian không phải gần, nhưng cũng đủ để hẳn nhận ra rằng Lâm An yêu hẳn thật lòng, còn hẳn thì làm cô buồn, thật không xứng đáng chút nào...

nhắm mắt, ngả lưng ra sau ghế, hẳn đành buông xuôi thôi, để cô đi chắc chắn sẽ tìm được hạnh phúc cho mình.

Lâm An sau khi trở về tập đoàn của mình, cô mới cảm thấy thoải mái, đi ngang phòng làm việc, thấy bố đang nói chuyện với ai đó trông rất vui vẻ.

- Con chào bố - Lâm An vui vẻ mở cửa bước vào.

- Ừm... con về rồi đấy à... thực ra thì ta cũng nghe chuyện của hai đứa, đừng buồn rồi con sẽ ổn thôi – bố cô an ủi.

- Vâng ạ... đây là... Đỗ Hoàng Nam, cậu làm gì ở đây? - Lâm An nghĩ chắc là hẳn nói với bố hẳn chuyện cô chuyển về đây, thôi thì cũng tốt mà... sau đó cô nhìn qua người con trai trước mặt... cũng rất bất ngờ khi đó lại là Hoàng Nam.

- Lâm An, trùng hợp quá... - Hoàng Nam đã biết trước rồi, cậu cũng cảm thấy vui.

- Hai đứa biết nhau sao... con còn nhớ bác Vinh năm xưa hay qua nhà mình chơi không, đây là con trai bác đấy – bố Lâm An vui vẻ nói, ông cũng bất ngờ khi hai đứa quen nhau.

- Tụi con học cùng lớp, giờ còn cùng làm hội phó ở trường nữa, nhưng mà lâu như vậy không thấy bác ấy, con cũng bất ngờ - Lâm An ngày xưa rất quý bác Vinh, bác hay làm cô vui và cười nhiều hơn.

- Vậy ra hai đứa gần nhau gần một năm nay rồi à... tốt quá rồi –

- Dạ... trước kia còn nhỏ vì cháu hay qua nước ngoài nên ít có thời gian gặp Lâm An, bây giờ tụi cháu lớn rồi nên không nhận ra nhau nữa – Hoàng Nam hồi đó cũng rất quý cô Lâm An.

- Cậu làm tớ bất ngờ đấy, càng lớn càng khó nhận ra... - Lâm An trêu.

Thế là Lâm An giờ không buồn nữa rồi, vì bên cô đã có Hoàng Nam, nhưng cô cảm giác Nam thích nhỏ... mà thôi dù sao cô với Nam cũng chỉ là bạn bè thôi mà...

Suy nghĩ bất ngờ của Hoàng Nam là cô, cậu cũng biết mình thích nhỏ, dịp này qua đây được sự chỉ dẫn của bố mẹ là gặp con gái của chú Lâm, ai ngờ lại chính là cô bạn cùng lớp... haizzzz.

.....

Buổi tối nhỏ trở về phòng, thấy phòng anh Việt Minh có vẻ rất ồn ào, nhỏ bay qua thật nhanh, thấy cảnh, anh Việt Minh và chị Tâm Như đang đùa giỡn với nhau, cười nói rất vui vẻ, hai người này đang nấu món gì đó, cái bụng nhỏ sôi lên... nhỏ rón rén vào phòng và...

- Hừ... hừ... - nhỏ hừ chị Tâm Như ai ngờ, anh Việt Minh giật mình thay, nhỏ cũng chẳng hiểu chuyện gì.

- Chị thấy em này giờ rồi, em không dọa được chị đâu... ha ha ha – chị Tâm Như lên tiếng, miệng nói tay cầm muỗng khuấy nồi súp trên bếp.

- He he he... sao anh Việt Minh lại giật mình thế - nhỏ quê độ nên chê anh.

- À anh không thấy em... hi hi... mà em ngồi ăn với bọn anh luôn, hôm nay chị Tâm Như trổ tài món... súp chấm bánh mì đấy – anh Việt Minh hớn hờ... lâu rồi anh cũng có tình cảm rất tốt với Tâm Như.

- Đó là món gì thế... em chưa nghe tên bao giờ - nhỏ giả suy nghĩ một hồi, đúng là chưa bao giờ ăn mấy món kiểu đó.

- Sặc... thôi xong... - chị Tâm Như làm rớt cả muỗng súp, sau khi nghe màn đối đáp của nhỏ.

- Vậy nên em mới phải ngồi đây... và đợi chị cho em ăn – một chút buồn, nhưng thôi không sao cả, chị không chấp con nít đâu.

- Em em định về phòng rồi đi ăn gì đó, thấy phòng anh chị đông vui nên em ghé qua – nhỏ cười híp mắt.

- Được rồi... em cứ ngồi đi... nhanh thôi em sẽ được thưởng thức hương vị hiếm thấy.

Chưa đầy năm phút sau, một cái bàn nhỏ được đặt lên đó nào là nồi súp, một đĩa thịt luộc, trứng, dưa leo, bún tươi, bánh mì,... dùng để cuốn và có cả cơm ăn nữa, nhỏ như một con thỏ đói, đôi mắt long lanh long lanh nhìn những món đồ ăn trên bàn, và sau vài phút nuốt nước bọt, còn được sự dọn dờ kỹ càng của chị Tâm Như về món súp thì tất cả được chén...

- Ngon quá đi... súp này chị nấu ngon tuyệt... nao dậy em với – nhỏ ăn xong xuôi, ngồi xoa cái bụng no căng.

- Được, được... nao rảnh em qua đây chị dạy cho – chị Tâm Như cũng như nhỏ.

- Ngon quá... có em anh không sợ đói rồi – anh Việt Minh thì hạnh phúc còn gì bằng.

Nghe được câu này, nhỏ cũng cảm thấy yên tâm, bây giờ chị Tâm Như đã có toàn quyền giữ anh Việt Minh bên cạnh mình rồi... thích nhá, nằm một lát thì nhỏ xin phép về phòng mình...

Tắm rửa và mặc đồ bộ màu đen ở nhà, nhỏ ngồi trên cái bàn học, nói là bàn nhưng mà nhỏ lại nảy ra ý tưởng lớn hơn, nhỏ bê ngay cái bàn học của mình, để lên nệm... vừa học vừa có thể nằm ngủ nếu mệt quá... ha ha ha... còn cái bàn lớn có cả ghế sẵn trong phòng, là của bà chủ để đó, vì phòng khá rộng nên bà chủ để vào cho đẹp căn phòng hơn, trên đó nhỏ để nào là sách vở, thùng mì tôm, đặc biệt là các hộp quà của nhỏ, xếp gần như nửa cái bàn.

Ngồi đi đi lại lại, cho xuôi cái bụng một tí rồi mới ngồi mở sách ra học, xem qua môn học ở trường ngày mai, nhỏ cảm thấy học đại học thích ghê, nhỏ giờ mới hiểu câu “cần cù bù thông minh” chính xác là nhỏ, không thông minh, nhưng lại rất siêng học bài, nên mới có được thành quả như ngày hôm nay, nhỏ còn nhớ là hồi là học sinh mỗi ngày đều học từ ba tới năm môn, nếu mà dính vào mấy môn học thuộc, thì chết ngắt, và mỗi hôm mà có bài tập, mỗi lần ngồi vào bàn là mắt nhỏ lại lim dim, cứ dần rồi quen, nhỏ học tằn tằn...

khi nào điểm trung bình cũng là 7.9 thôi, chưa bao giờ qua con số đó, và chưa bao giờ thấp hơn con số đó cả.

Giờ đây là một sinh viên, mỗi ngày học chỉ một môn, và thầy cô không kiểm tra bài cũ như hồi phổ thông, nhưng lại có bao nhiêu việc cần nhỏ làm, thành ra là đã đi học thì kiểu gì cũng mệt, nên nhỏ cố gắng hết sức mình, cũng muốn chỉ đi học thôi và không đi làm, nhưng mà công việc cứ thu hút nhỏ, nếu không làm, thì mỗi tháng sẽ khổ cho bố mẹ...

Thế nhưng nhỏ cũng kỳ quá... tiền mỗi tháng vẫn gửi vào thẻ đều đều, nhưng nhỏ chẳng tiêu, toàn dùng tiền mình làm ra, đi làm kiếm tiền và nhỏ vẫn giỏi như thế, thì nhỏ cũng an tâm hơn.

Sau khi xem và hiểu bài, nhỏ lật qua tiếng Nhật, nhỏ mới học được hai hôm, chữ viết của nhỏ không xấu mà cũng không đẹp lắm, chỉ là to và dễ nhìn thôi, tập viết các chữ cái trong bảng chữ cái kia, nhỏ có xem trên mạng, các chữ cái còn lại... nên cũng học thuộc được nhanh chóng.

Nhỏ chuẩn bị đi ngủ thì tin nhắn của người xa lạ gửi tới.

“Song Đào, ngủ chưa...”

- Giờ ngủ này... có gì không?

“Chúng ta tâm sự một lát nhĩ?”

- Chuyện gì thế... nói nghe coi.

“Chả là tớ có truyện cười... ha ha ha” – hình mặt cười ra nước mắt.

“Truyện cười mang tên: Tin nhắn”

“Có một chàng trai yêu đơn phương một cô gái nhưng không dám nói ra.

Một ngày kia, lấy hết can đảm, chàng soạn một tin nhắn tỏ tình và nhắn send lúc một giờ sáng. Tin nhắn trả lời đến ngay sau đó, nhưng chàng trai quyết định để ngày hôm sau sẽ đọc.

Sáng hôm sau, chàng trai mở tin nhắn lên và... shock.

.
.

”Tài khoản của quý khách không đủ để gửi tin nhắn, xin vui lòng nạp thêm”.

“Ha ha ha ha... buồn cười không, tớ mới đọc được đấy” – tên xa lạ cười nắc nẻ.

Ha ha ha... thế thì mình cũng có truyện cười nhẽ... - nhỏ không kém cạnh, đọc xong, nhỏ cũng cười nắc nẻ.

“Truyện cười mang tên: Bí kíp võ công”

“Có 1 anh chàng một hôm đang đi nhặt lá đá ống bơ thì nhặt được 1 quyển bí kíp.

Nghi là võ học thượng thừa nên anh ta giấu mang về nhà đọc.

Trang 1 : Miêu tả về võ công. Có thể hô mưa gọi gió. Đọc bộ thiên hạ. Đưa người ta lên đỉnh cao của võ học.

Trang 2 : Cần phải tự cung mới có thể luyện ...

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ. Anh ta hạ quyết tâm vung đao tự cung.

Xong việc anh nén đau đọc tiếp bí kíp

Trang 3 : .. không tự cung cũng không sao ...

Anh ta điên cuồng. Nồi lửa lên đốt ngay quyển bí kíp.

Khi sách cháy gần hết. Trang cuối quyển bí kíp bay ra ,chàng trai đưa mắt nhìn

Trang cuối : Nếu đã tự cung thì sau khi luyện thành bí kíp của quý sẽ mọc lại ...”.

Sao... buồn cười không... - nhỏ nhắn tin cho người đó và cười.

Cả hai dùng những hình ảnh chipi nào cười chảy nước mắt thì mới thôi, đều nghĩ đối phương cười dữ lắm.

Nhắc mới nhớ nhỏ vẫn chưa biết tên, nhưng mà hẳn ta chỉ nói là không cần biết, chỉ nghĩ hẳn với cái tên “kẻ lạ mặt” là được rồi.

“Truyện cười khác mang tên: Đến thầy cũng phải điên

Thầy giáo : Em hãy cho biết Mặt Trăng xa hơn hay Mặt Trời xa hơn?

Trò : Mặt trời xa hơn ạ .

Thầy : Vì sao ?

Trò : Vì sao của Khởi My ạ

Thầy : không, tại sao ?

Trò : Tại sao của Ứng Hoàng Phúc ạ !

Thầy : Không , ý thầy là Why đó .!

Trò : Why ? À ! Why của DBSK .

Thầy : Trời ơi ,tôi phải làm thế nào ?

Trò : Dạ , phải làm thế nào của Wanbi ạ!

Thầy : Trời ơi !!!

Trò : Trời ơi của Lê Cát Trọng lý ạ ..

Thầy : Tôi đau tim quá >.<>

Trò : Đau tim của Lâm Chấn Huy ạ

Thầy : RA khỏi lớp

Trò : ồồồ , bài này mới ...=))”.

33. Chương 33: Tôi Chỉ Làm Hội Viên Cho Riêng Cô Thôi

Ngày mới nhỏ tới trường học như bao ngày bình thường khác, nhưng hôm nay là phải có hội viên của mình, vì không còn cách nào khác, giờ ra chơi sau khi đợi Lâm An và Hoàng Nam lên phòng hội trưởng, thì nhỏ cũng thấy trước đó hẳn ra phía sân sau trường, nhỏ đi theo, rồi dừng lại nhìn hẳn... xỏ tay túi quần, nhìn xa xăm, theo hướng hẳn nhìn thì đó chính là cái ghế đá, mà nhỏ đã nằm và bị dính sâu hồi đầu năm.

- À... T-Thành Khang này – nhỏ rón rén mở miệng, vì còn sợ hẳn.

- Có chuyện gì sao? – hẳn quay lại nhìn nhỏ.

- Thì là... tôi có một đề nghị... không biết cậu có đồng ý không?

- Cứ nói – hẳn đã biết trước... vì thầy hiệu trưởng nhắn hẳn, nhưng hẳn vẫn muốn chính nhỏ mở miệng nói với hẳn.

- Còn hai tháng nữa là tới lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, nên là công việc sẽ nhiều hơn với thành viên trong hội học sinh, bây giờ đã có thêm chị Tâm Như là hội viên của Lâm An và anh Việt Minh và hội viên của Hoàng Nam, tham gia rồi, cũng được lệnh của hiệu trưởng... nhưng tôi vẫn chưa tìm được hội viên nào của riêng tôi cả.

- Vậy cô muốn tôi làm hội viên cho cô? – hẳn nghe thấy nhỏ nói “của riêng mình” có chút vui vui, nhếch miệng cười, nhưng nhỏ không biết vì còn sợ, nên khi cúi mặt.

- Tôi đã xem khảo sát ở trường, rất nhiều người không dám tham gia vì sợ độ cao, nhưng cậu làm việc trên tầng 101 thì chắc cũng bình thường... nhưng nếu cậu không thích thì tôi không ép đâu, đằng nào cậu cũng là tổng giám đốc, ai lại đi làm hội viên quên cho một đứa như tôi – nhỏ đành nói thật những gì nhỏ nghĩ.

- Như cô... vậy cô là người thế nào? Nếu cô nói được thì tôi sẽ làm hội viên cho cô – hẳn rất muốn nhỏ trả lời.

- Tôi... - nhỏ chẳng biết nói sao.

- Không thì thôi vậy! – hẳn quay mặt đôi chân bước đi.

- Là một người có ngoại hình rất chuẩn, tính cách tuy thất thường, nhưng lại rất có ý chí, chỉ cần cố gắng là mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa, không tự tin khi giao tiếp với cậu... còn thiếu nhiều kinh nghiệm trong việc làm hội trưởng, nên tôi cần có cậu để giúp tôi hoàn thành tốt vai trò của mình – nhỏ suy nghĩ một lát rồi kể hết thứ về mình, nhưng những tật xấu như “ngủ chảy nước miếng, rồi ghét mấy người thô lỗ... thì nhỏ không có nói, cái đấy tế nhị quá nhỉ?”.

- Được... coi như tôi cũng biết chút ít, tôi sẽ làm hội viên của cô – hẳn nghe nhỏ nói, thì có chút ý định muốn cười thành tiếng, mà kiềm nén chỉ cười nhếch miệng.

- Thật chứ... cảm ơn cậu nhiều lắm – nhỏ vui mừng, cúi đầu cảm ơn.

- Nhưng... - hẳn dừng lại nhìn nhỏ, bước chân tới gần nhỏ hơn, rồi đứng trước mặt nhỏ.

Khoảng cách khi này thật là gần... hai người một cao một thấp, đang nhìn nhau “đắm đuối”, hẳn hơi cúi đầu xuống, nhìn kỹ mặt nhỏ một lượt, nhỏ đỏ như trái gấc chín, rồi cánh môi mỏng của hẳn mấp máy vài câu.

- Tôi-chỉ-làm-hội-viên-của-riêng-cô-thôi – nhớ đấy – hẳn nặn ra từng chữ một, rồi cười một cái quay đi, làm gió mát khi này mới bay tới, làm da đỏ ửng của nhỏ cũng giảm đi một chút.

Hẳn nói như thế, chẳng khác nào, hẳn chỉ muốn làm hội viên của riêng nhỏ, người khác thì không được, nhỏ có chút vui vui, nhưng mà không suy nghĩ cái khác, chỉ là công việc thôi.

- Cô không đi lên phòng hội học sinh sao? – hẳn đi được vài bước thấy nhỏ còn đứng đực ra, hẳn lại cười, nghĩ tới nhỏ khi nãy, tim hẳn cũng đập rộn ràng.

- À... vâng... tôi tới ngay – nhỏ giật mình, rồi chạy theo sau hẳn, hai người cùng đi lên phòng.

Đứng cùng trong thang máy lên tận tầng chín nhưng hai người không ai nói ai câu nào, tới khi thang máy kêu “tinh” một cái và cửa mở ra, nhỏ mới nghĩ ra điều cần nói, rồi kêu hẳn đứng ngoài một lát, nhỏ mở cửa phòng trước rồi nhìn vào bên trong.

Tổng cộng là có tám con mắt đang nhìn nhỏ.

- Mọi người, thông báo... là tớ đã tìm được hội viên của mình rồi – nhỏ nhìn hai cặp với nhau.

- Tốt quá rồi... đưa cậu đấy vào đi... không phải ngại đâu – chị Tâm Như cười cười, thực ra thì bọn họ đã thấy nhỏ đứng dưới sân sau với ai đó rồi.

- Nhưng mà Lâm An à, tớ xin lỗi cậu nha - nhỏ cúi đầu xin lỗi, vì nhỏ biết hẳn và Lâm An có chuyện, mà giờ làm việc thì gần nhau, nên sẽ rất khó cho cả hai.

- Cậu đừng lo, tớ hiểu mà... tớ cũng biết không thể tránh được trước chuyện gì, cậu cứ nói cậu ấy vào... tớ ổn – Lâm An nghe cách nói thì cũng hiểu vài phần.

- Vậy... cảm ơn cậu nhiều – nhỏ cảm thấy vui vẻ chút ít.

- Ừm –

Sau đó hẳn đi vào, vẫn rất ung dung và tự tại, như chẳng có chuyện gì xảy ra, đứng ngoài hẳn cũng nghe được những chuyện mà nhỏ nói, cười nhạt thôi.

Bây giờ thì ai cũng có cặp cửa mình, tất cả ngồi ở bộ bàn ghế được đặt ở giữa phòng, nhỏ ngồi với hấn ở chính giữa, Lâm An và Tâm Như ngồi bên tay trái của nhỏ, còn bên phải là Hoàng Nam và anh Việt Minh. Tất cả ngồi im mỗi người một cảm xúc, chỉ có anh chị là cùng chung một suy nghĩ thôi.

Lâm An suy nghĩ về hấn, ngồi ngay kế hấn, cảm giác của cô giống như lần đầu gặp mặt, Hoàng Nam ngồi kế nhỏ, cũng không nói chuyện gì nhiều, hấn vẫn ngồi xỏ hai tay túi quần.

- Chắc tớ không cần giới thiệu gì đâu nhỉ... chúng ta đều biết nhau rồi mà – nhỏ cười cho không khí bớt căng thẳng.

- Ừm – tất cả đồng thanh gật nhẹ đầu, hấn thì im ru.

Lại là không khí im lặng như hồi nãy, nhỏ cảm thấy lần đầu gặp mặt như vậy chắc là được rồi, có gì mai sẽ làm việc tiếp.

- Chúng ta... hôm nay tới đây thôi nhỉ... mai chúng ta sẽ tiếp tục được chứ - khó khăn lắm nhỏ mới nói được đấy.

- Ừm – lại là những cái gật đầu như hồi nãy, không ai nhìn ai, ai cũng cúi mặt gật gù.

- Vậy anh chị về lớp trước, hẹn gặp bọn em vào trưa mai nha – anh Việt Minh và chị Tâm Như xin phép rồi chạy vụt đi luôn.

- Vậy chúng ta cũng về lớp – Hoàng Nam đứng dậy đi khỏi đó.

- Tớ cũng về lớp, Hoàng Nam đợi mình – Lâm An cũng đi theo cậu.

- Thành Khang... chúng ta về lớp thôi – nhỏ quay sang hấn, nãy giờ không chút gì gọi là phản ứng lại, ngồi im và nghe rồi cũng đứng dậy mà rời khỏi đó.

Nhỏ cảm thấy thật buồn, sao mọi chuyện lại xảy ra như vậy, làm thế cũng chẳng tốt đẹp cho ai... nhỏ thoáng nhìn dáng người trước mặt bước đi, bóng dáng ấy thật lẻ loi... nhỏ có chút chạnh lòng, nhỏ vẫn ngồi im và dường như không có ý muốn đứng dậy và về lớp, việc hấn làm hội viên, nhỏ quên bém mắt là còn có Lâm An và hấn mới chia tay không lâu, nhỏ làm thế chẳng khác gì đang xát muối vào tim cô, nhỏ buồn lắm, mình giống như người mà mọi người đều ghét bỏ.

Đợi mọi người ra về hết, nước mắt nhỏ không tự chủ mà rớt xuống, nhỏ khóc đấy ư, trong tiếng sụt sùi ấy, hấn đã nghe thấy, đứng ngoài cửa, tim hấn cảm giác đau, cũng không muốn mọi chuyện khó xử như thế, thầm nghĩ “từ bao giờ mình hay quan tâm mấy chuyện vặt vãnh”.

Nhỏ không về lớp mà đi thẳng lên sân thượng, nhỏ sợ độ cao, nhưng lúc này không nghĩ được nhiều như thế, nhỏ chỉ muốn tìm một nơi nào đó khóc thật to thôi, về lớp sợ gặp mọi người, nhỏ lại không đủ can đảm nói chuyện một cách bình thường.

- Thì ra là cô ở đây – hấn theo nhỏ lên tới đây, ngồi phía trong cầu thang nghe nhỏ khóc cũng gần nửa tiết học, hấn mới đứng dậy bước ra, cũng không biết nên hành động thế nào, chỉ biết con tim hấn mách bảo thế thôi.

- T-Thành Khang... cậu... tôi... – nhỏ ngược mặt lên nhìn hấn, trước mặt mình.

Bất chợt bước chân hấn đi nhanh tới nhỏ hơn... ngồi trước mặt, nhìn nhỏ một lát, bàn tay hấn đưa dần lên mặt... rồi lau đi giọt nước mắt trên má nhỏ, cất giọng nhẹ nhàng nhất.

- Vì tôi mà cô khóc sao?

- K-Không phải... - nhỏ bao che đi, nhưng sự thật thì nhỏ thấy mình là người có lỗi nhất trong chuyện này, chưa kịp giải thích cho hấn hiểu thì... hấn đã vòng tay ra sau ôm nhỏ vào lòng mình mà thổ thề vào tai nhỏ.

- Đừng khóc, tôi sẽ luôn ở bên cô – từng câu từng chữ như mật ngọt chết ruồi, hấn là mật còn nhỏ chính là mấy con ruồi “nhặng” bám lấy hấn không muốn rời.

Nhỏ nghe xong hơi nhột nhột, sắc mặt biến đổi đỏ dần lên, ngừng khóc mở to mắt ngạc nhiên, mùi nước hoa nam tính của hấn phả lên mũi nhỏ, nhưng lần này nhỏ không thấy “sắc” mà là rất thơm, rất thu hút. Nhỏ cũng vô thức mà ôm đáp trả lại, hấn mỉm cười.

- C-Cảm ơn – nhỏ nhắm mắt cho giọt nước mắt cuối cùng chảy xuống.

Rất lâu sau thì nhỏ thấy “hơi ló” nên buông hẳn ra, cố gắng cười “híp mắt” để hẳn biết nhỏ rất ổn rồi.

34. Chương 34 Bối Tình Yêu

Chiều đó bên mua hàng qua mạng có mang cây son bằng thạch tới cho nhỏ, nhỏ cũng chẳng còn tâm trí mà vui vẻ hay xem nó như thế nào, cứ cất tạm vào đâu đó cái đã.

Tối nhỏ chẳng thể nào ngủ được, nghĩ tới chuyện của hẳn, làm nhỏ lại thoáng buồn, nhỏ có chạy qua phòng anh Việt Minh nói mọi chuyện để xem suy nghĩ của mọi người thế nào, nhưng anh lại tỏ ra rất vui và hào hứng.

- Thực ra thì hai em kết hợp lại chắc chắn sẽ làm nên việc – vừa nẫu ăn anh vừa cười.

Nhỏ nhắn tin hỏi chị Tâm Như.

- Em nên biết chuyện này sớm hơn, nhưng mà chị nghĩ lại rồi, Lâm An cũng rất cố gắng chuyện phải gặp cậu ta mỗi ngày, nhưng như thế cũng sẽ làm Lâm An quên được hẳn ta nhanh hơn.

Rồi rón rén mãi nhỏ mới dám nhắn tin cho Hoàng Nam và Lâm An.

- Chuyện đó, nếu cậu thử đặt mình vào Lâm An xem thế nào, nhưng mà tớ cũng hy vọng là hai người họ không sao? Với thời gian gần đây tớ cũng thấy Lâm An ổn hơn trước rất nhiều rồi, sẽ không sao đâu – Hoàng Nam nhắn một tràng dài... cậu cũng không ngại mà kể chuyện của cậu có quen biết Lâm An cho nhỏ nghe, nên nhỏ cũng được an ủi một phần.

Nhỏ nhắn tin xin lỗi Lâm An, ngồi trong phòng của mình, Lâm An cũng mỉm cười vì nhỏ, xin lỗi cả ngày giờ tối còn chẳng tha cho cô nữa, nhưng cô lại cảm thấy vui vui, làm việc chung cũng khiến cô không cảm thấy ghét hẳn nữa, cũng không khó xử hoặc là không dám gặp hẳn trong công việc nữa.

Tin nhắn của kẻ xa lạ tới, nhỏ cũng không ngại mà kể mọi chuyện cho cậu ta nghe, cậu ta chỉ mỉm cười có vẻ hạnh phúc lắm ấy.

Hắn nhắm mắt ngủ, hiện lên khuôn mặt lúc sáng của nhỏ, đôi môi cong lên cười, rồi ngủ ngon lành.

Một ngày mới lại tới, tâm trạng nhỏ được ổn định hơn hôm qua rồi... gặp ai nhỏ cũng không ngại gì nữa, lại ngồi vị trí giống như hôm qua, nhưng hôm nay nhỏ đã khác, không nên mềm yếu làm gì?

Được rồi... có mặt đông đủ bây giờ chúng ta cũng không có nhiều thời gian nữa, tớ nghĩ đây là việc chung của trường mình, không còn là việc cá nhân, nên tớ thất lễ mọi người hãy dẹp chuyện riêng tư lại, bắt đầu vào chủ đề chính nhé, chỉ còn hai tháng nữa tới lễ kỷ niệm trường, tớ muốn nghe ý kiến của tất cả - nhỏ đứng dậy nói đồng thanh.

Chị thấy chúng ta nên tổ chức một cuộc thi nào đấy, theo như chị được biết thì năm ngoái nhằm năm đi cắm trại, trường mình cũng tổ chức một cuộc thi hái dứa, rất nhiều lớp đã đăng ký tham gia, cũng rất thú vị - Chị Tâm Như mở màn cho buổi diễn thuyết của nhỏ.

- Anh ủng hộ Tâm Như, nhưng năm nay chúng ta không nên làm lại, sẽ rất chán – anh Việt Minh xoa xoa cằm.

- Theo tôi nghĩ thì chúng ta nên tổ chức một lễ hội trái cây và lễ hội ẩm thực – Hoàng Nam cũng thấy có hứng thú, còn hơn là việc cứ ngồi im ru mà nghĩ chuyện vớ vẩn.

- Nhưng lễ hội ẩm thực và trái cây thì cũng không mới mẻ gì, chúng ta phải biến nó thành một cái gì đó đặc biệt hơn, Song Đào mấy việc này cậu giỏi nhất mà – Lâm An cũng hưởng ứng theo phong trào, cô cũng rất hứng thú rồi, nếu không thì ngồi buồn cũng chẳng làm được việc gì, mà nhỏ nói cũng đúng, chuyện quan trọng bây giờ đâu phải ngồi suy nghĩ vớ vẩn.

- Tớ cũng chẳng có nhiều ý tưởng sáng tạo lắm đâu, nhưng mà tớ có điều này muốn nói, đó chính là... xem bói – nhỏ cười thấy ý kiến cũng sôi nổi nên vui vẻ nghĩ ra suy nghĩ của mình.

- Xem bói – đồng thanh.

- Ừm, ừm... tớ mới phát hiện ra trong phòng này có ba quyển sách xem bói rất hữu ích nhé – theo hướng tay nhỏ chỉ thì đó chính là cái tủ sách trong phòng.

- Có đủ ba quyển, nhưng mỗi quyển là một cách bói riêng, Lâm An và chị Tâm Như là quyển bói về tình duyên, Hoàng Nam và anh Việt Minh là quyển bói về đạo đức sự nghiệp, còn tớ và Thành Khang là bói về học vấn, mọi người đọc và xem kỹ những gì ghi trong đó, nhiệm vụ hôm nay chỉ thế thôi, trong vòng một tuần chúng ta phải thuộc, thấm và hiểu tất cả chúng nhé... rồi chúng ta sẽ có một buổi vào đầu tuần tới, là buổi test thử, không thuộc là tớ sẽ có hình phạt đấy – nhỏ hăng hái, nhìn hai cặp kia căng mắt nhìn vào cái quyển thần bí ấy, quyển đó chắc cũng 50 trang thôi...

Ngó qua thấy hần cũng rất chú ý tới quyển bói trước mặt, nhỏ cũng vui vui rồi ngồi cùng xem với hần.

- Vậy còn những ý tưởng kia thì sao – chị Tâm Như hỏi.

- Chúng ta sẽ bàn tiếp vào ngày mai đi chị, hôm nay và trong tuần này cần xem cái này đã – Lâm An cũng rất hứng thú với kiểu xem bói.

- Được – đồng thanh.

Thế là việc đã được giải quyết, nhỏ cũng không còn lo lắng gì nhiều nữa, nghe họ có nhắc tới lễ hội trái cây và ẩm thực, nhỏ cũng suy nghĩ trong đầu ra một ý tưởng mới, sẽ nói với họ sau vậy, giờ nên để họ tập trung vào cái này thì hơn.

Nhỏ ngồi đọc và lâu lâu liếc thấy họ cũng dờ dáy ra xem, trong này bói theo rất nhiều cách, bói theo tên, theo tuổi, ngày tháng năm sinh hoặc là bói theo chỉ tay, nốt ruồi, v... v...

Chuông reo bọn họ xuống lớp học, trước khi về lớp nhỏ cũng nhắc nhở thêm.

Nếu rảnh lần tới chúng ta sẽ họp vào giờ trưa nha, khi hết tiết học ấy, chúng ta cần phải xem qua lịch sử của trường, tới lễ kỷ niệm không thể nói suông mà không có dẫn chứng cụ thể, tới lúc đó không chỉ mình tớ lên đọc đâu, mà tớ sẽ phân việc rõ ràng cho từng người một đấy.

Oker.

Cuối cùng thì cũng được ra về, tuần này nhỏ cũng không có nhiều bài để học lắm, thường rảnh là lên phòng của hội học sinh để làm việc, mỗi cặp có một khóa riêng để tiện cho việc ra vào phòng đó...

.....

Một tuần sau.

Hôm nay tại phòng hội học sinh, đã có đầy đủ sáu người, sau giờ ra về họ lên phòng và đang ngồi... nhìn nhau... vì công việc của họ là “xem bói”, nhỏ là người mở màn.

- Vậy bây giờ, tớ và Thành Khang sẽ là thầy bói trước nhé, các cậu nhìn theo rồi làm tương tự. Đầu tiên là Lâm An, cậu qua ngồi đây – nhỏ chỉ hướng bàn đối diện chỗ nhỏ và hần ngồi.

- Tớ sẽ bói về học tập cho cậu theo bài “Tarot”.

- Ừm, ừm – Lâm An chăm chú, ngoài ra còn có bốn người kia cũng tập trung theo dõi.

- Cậu hãy nhắm mắt lại, để tâm hồn tĩnh lặng trong ba mươi giây, nghĩ xem mình có thể đi tới tận cùng của con đường học vấn, sau đó chọn lấy một trong số những quân bài được úp dưới đây – nhỏ nói và Lâm An làm theo, cô nhắm mắt suy nghĩ, và cô chọn một lá bài dưới đó.

- Được cậu có thể mở mắt ra – nhỏ lật quân bài lên, và nhìn vào quân bài đó và nói, cổ vể nhỏ đã thuộc lâu rồi nhỉ?

- Quân bài của cậu là: Judgement

- Con đường học vấn của bạn ở mức bình thường

Bình thường có nghĩa bạn sẽ kết thúc bậc Đại học. Tính cách cầu toàn, yêu thích sự bình yên và giản dị nên bạn hoàn toàn hài lòng với cuộc sống có công việc ổn định. Thậm chí, nhiều người thúc giục bạn học cao hơn nữa vì bạn rất có tố chất theo ngành nghiên cứu. Tuy nhiên, bạn thấy học như vậy là đủ để kiếm việc làm, tạo dựng cuộc sống hạnh phúc, nên sẽ dừng chuyện học hành ở đó.

- Cậu thấy thế nào – nhỏ hỏi sau khi hoàn thành.

- Cũng đúng đấy, tớ đang định học xong Đại học là nghỉ phụ giúp bố xây dựng tập đoàn – Lâm An thấy nhỏ nói hay quá, mà đó cũng là suy nghĩ của cô.

- Được rồi, vậy là quá tốt rồi... he he... tớ cũng không tệ đấy chứ - nhỏ cười cười...

- Like – tất cả giơ tay like trước mặt nhỏ.

- Giờ qua các cậu đấy – nhỏ cười.

- Vậy chị bói cho em về Tình duyên nhé, nhưng bói một người không được đâu, bói này là theo cặp ấy, Thành Khang làm chung luôn nhé – chị Tâm Như cười vui vẻ, rồi sẵn sàng ngồi vào bàn để thực hiện điều đó.

- Có được không đó – nhỏ gật gù.

- Thử xem sao – hần không ý kiến gì, ngồi xuống luôn.

Chị giải thích sơ qua một chút, có nhiều kiểu bói, nhưng chị thấy tên hai em rất đặc biệt nên chị bói theo tên, mỗi chữ cái trong tên của hai em sẽ mang một con số khác nhau, sau khi chị cộng dồn hết lại sẽ được một con số, và con số đó chính là một chìa khóa, để mở ra những nỗi lòng của mình với đối phương, đặc biệt nếu hai con số này không cách nhau quá “năm” số thì hai em sẽ hợp nhau, hai em hiểu chứ, có những con số sẽ mang những nỗi niềm rất ít, nhưng cũng có những con số mang rất nhiều nỗi niềm với người mình yêu, chị sẽ đọc con số của Thành Khang, và Lâm An sẽ đọc con số của em.

Họ và tên: Đoàn Song Đào và Tư Mã Thành Khang.

Sau ba phút cộng dồn thì họ đã ra được con số may mắn riêng, nhỏ là số bảy và hần là số chín, hai em chỉ cách hai con số thôi, nên sẽ rất hợp nhau, ở bước đầu tiên, bước thứ hai là nói về tâm tư của đối phương.

- Đoàn Song Đào – Lâm An giả ho khan... rồi đọc.

- Số của em là số 7, suy nghĩ của em về người ấy khá nhiều, em nghe thật kỹ vào này.

“Có một người. Nhiều khi thấy đáng ghét kinh khủng. Nhưng xa nhau một tí là bản thân lại cảm thấy khủng khiếp điên điên. Có một người. Luôn chọc làm mình tức nhiều khi đến phát dở... rất giận nhưng lại rất mau lành... Có một người. Lúc nào cũng muốn đánh cho một trận cho bỏ tức... nhưng lại không lỡ ra tay... Có một người vừa GHÉT lại vừa YÊU.

Anh này. Liệu anh có sẵn sàng mở lòng yêu một ai đó mà biết không có kết quả gì không?

“Không. Anh không làm việc gì khi anh không có kế hoạch.”

“Nhưng đó là tình cảm. Sao có thể lên kế hoạch được chứ?”

“Tình cảm thì cũng điều khiển được.”

“Ồ. Bỏ đi, em đã bảo là em ngu ngốc mà...”

Hạnh phúc của tớ: Đơn giản là đc yêu cậu bằng cả trái tim. Được nghe giọng của cậu, nhìn thấy cậu cười. Dù mình hay giận dỗi, nhưng tớ cảm thấy rất hạnh phúc. Vì tớ đã chọn cậu thì sẽ chẳng bao giờ hối hận cả.

35. Chương 35.

- Đó là những suy nghĩ của cậu về Thành Khang – Lâm An đọc một lèo, mọi người chỉ biết há hốc miệng... nhỏ thích hần ta sao, nhưng sau khi nghe chị Tâm Như nói về hần, còn kinh khủng hơn nhỏ.

- Tư Mã Thành Khang, số của em là số 9, dạo gần đây ngày nào em cũng nghĩ tới người con gái trong lòng, cậu nghe cho kỹ vào.

Nếu phải dùng một con số để diễn tả mức độ anh nhớ em, chắc anh sẽ phải chế ra một hệ thống số mới để giải thích cho em hiểu. Em quá đặc biệt để anh có thể quên em. Anh không nói dối khi anh nói anh nhớ em. Nếu em không tin anh, anh sẽ chứng minh cho em thấy. Không ai là đúng tới khi có người sai; không ai là yếu đuối tới khi có người mạnh mẽ; không ai là cô đơn tới khi có người đi mất.

Khoảng cách địa lý tách biệt đôi ta nhưng tình yêu sẽ đưa chúng ta lại gần nhau hơn.

Hạnh phúc là khi ...Tớ cho cậu 1 niềm vui...và nhận lại được 1 nụ cười. Tớ cho cậu 1 lời khuyên...và nhận lại niềm an ủi. Tớ nắm tay cậu thật chắc... và cậu không từ chối bàn tay tớ. Tớ tặng cậu 1 bản nhạc... cậu nghe mãi và nói “ hay lắm”. Tớ nói 1 lời xin lỗi... và được cậu chấp nhận. Tớ biết sai... và được cậu cho 1 cơ hội. Tớ mang cho cậu 1 cốc nước... và được cậu mỉm cười cảm ơn.

- Đó là tất cả những suy nghĩ của em về Song Đào – chị Tâm Như rất khoái kiểu bói như thế này, chị cũng thử mình với anh Việt Minh, kết quả cũng mỹ mãn lắm.

Còn Lâm An với hấn thì hoàn toàn không hợp ngay từ những bước đầu tiên rồi, cô có chút buồn, tới bây giờ mặc dù ngày nào cũng gặp trực tiếp hấn, đôi lúc còn nói hay hỏi vài câu, Lâm An vẫn còn thích hấn nhiều.

- Chuyện này... - nhỏ chẳng biết nói sao nữa, không biết họ có nói dối mình không nhỉ.

... - hấn im lặng không nói gì, những gì mà họ nói, hấn cũng cảm thấy đúng một phần, bởi còn không chắc chắn lắm.

- Thôi được rồi... chúng ta dừng ở đây đi, mai bói về sự nghiệp với đạo đức nhé – nhỏ ngỏ ý ra về.

- Cũng được...

Nhỏ đi ngược ra sân sau trường một lát, nghe những từ đó biết chỉ là bói thôi, nhưng lại làm nhỏ suy nghĩ, đôi chân vô thức bước đi, cho tới khi nhỏ xém nữa là trượt chân xuống một hố nước, thì mới dừng lại thở phào nhẹ nhõm rồi nhìn trước mặt.

“Cái hồ gì thế, nước bẩn quá!” nhỏ thấy trước mặt mình có một cái hồ hình chữ nhật, cũng rộng rãi nhưng màu nước đen thui, nhỏ thoáng sợ hãi, nhìn lại mọi thứ xung quanh, chỉ là cây cối và không có gì khác, lùi lại phía sau để đi ra, nhưng một cái cây ngay đằng sau nhỏ, quay lại nhỏ bị đập mặt vào cái cây đó, ngã người ngổ ngĩnh xuống đất, kêu đau.

“Ai đặt cây này ở đây vậy, nãy mình có chạm vào cái gì đâu”, cái mũi của nhỏ rớm máu và bị xước, vì nhỏ bật người rất mạnh về sau, cảm giác rất mũi, nhỏ nhìn lên thì không thấy lối ra đâu hết, xung quanh cây mọc um tùm, dường như nhỏ đã bị lạc rồi, cố gắng dòm tứ phía xem có lối ra nào không, nhưng thật đáng tiếc, nhỏ thầm nghĩ “trường này cũng có một khu rừng rộng vậy sao?”, nhỏ lấy cái gương trong ba lô ra nhìn cái mũi, lấy ít bông và miếng dán cá nhân, xử lý xong, giờ nhỏ chẳng thể nhìn xuống dưới được, he... he...

Mở điện thoại tìm đường, nhỏ đi theo vết đỏ trên màn hình, đi một hồi nhỏ khựng lại nhìn một lần nữa, những thứ xung quanh... chỉ là một khu rừng rậm và không có ánh sáng nào, nhỏ sợ hơn, cố gắng lần theo chấm đỏ trên điện thoại và đi, nhưng nhỏ sợ hãi mà chạy nhanh hơn, chạy một đoạn nhỏ khựng chân lại, cảm giác mình vừa giẫm phải cái gì đó nhũn nhũn, đôi chân nhỏ run run... cúi xuống nhìn...

Aaaaaaaa... đó là một con rắn, to bằng bắp tay nhỏ, đuôi nó đang quấn lên chân mình, nhỏ hét âm lên và cố gắng vẩy thật mạnh chân cho con rắn rời ra, nhỏ khóc nước mắt nước mũi tèm lem, nhỏ hét âm lên lần nữa “cứu tôi, có ai không, cứu tôi với... ”.

Người nhỏ lạnh dần, mặt xanh lè xanh lét, môi tím ngắt sợ hãi, nhưng ngay giây phút ấy, một cành cây nhọn, phi thẳng đến bụng con rắn, nhỏ nhìn theo hướng đó, chưa kịp nhìn ngó hay biết mặt thì người đó đã vội vã ôm nhỏ vào lòng, đôi mắt đầy hấn thù của người con trai nhìn qua, chỉ cần ánh mắt đó, con rắn từ thả lỏng chân nhỏ và bỏ đi.

Nhỏ thấy bàn tay người này thật ấm áp, mùi nước hoa cũng thật thơm, đang ôm nhỏ vào lòng, cơn sợ hãi của nhỏ cũng theo đó mà đỡ hơn, cũng cảm giác không có vật cản gì ở chân nữa, nhỏ nín khóc.

- Không sao chứ? - người vừa cất giọng lạnh lên, nhỏ giật bản mình... giọng này rất quen.
- T-Thành Kh... – nhỏ mấp máy môi, thoáng giật mình, là cậu ta đúng không? Nhưng chưa nói được hết câu.

- Ngủ đi, mọi chuyện ổn rồi! – giọng lạnh ngắt một lần nữa cất lên, nhưng lần này nhỏ không xác định được.

Nhỏ định buông ra để xem mặt, nhưng lại bị bàn tay sắt chắc ôm đầu nhỏ giữ vào ngực mình chặt hơn, nhỏ không cách nào làm được, thôi đành “ngồi im” vậy, cảm giác ấm áp và tự dưng cơn buồn ngủ từ đâu đến, nhỏ dần chìm vào giấc ngủ, nhỏ nghĩ chỉ cần ở bên người này thì nhỏ sẽ được an toàn.

Và thế là nhỏ đã bị “chuốc thuốc mê”, hẳn bé nhỏ về phòng trọ để nhỏ nằm ngủ, coi như là một giấc mơ nào đấy, cũng may nhỏ không bị thương tích gì ở chân, thấy cái mũi nhỏ “hơi ngổ”, hẳn tháo ra và làm sạch lại cho nhỏ, hoàn thành xong hẳn mới cảm thấy yên tâm hơn.

Chỉ là hẳn quay lại phòng HT có chút chuyện, trên đường đi ra, hẳn nghe có tiếng kêu cứu rất lớn, phát ra từ khu rừng đằng sau trường, hẳn tức tốc chạy thật nhanh ra đó, dường như hẳn biết “rất rõ” khu rừng này và cả ngôi trường này nữa.

.....

Ngày hôm sau, tỉnh dậy nhỏ cảm giác nhức đầu kinh khủng, như nhớ ra chuyện, nhỏ nhìn một lượt xung quanh, thở phào nhẹ nhõm khi mình đang nằm “trong phòng mình”, không còn gì đáng lo nữa, nhỏ đi vsen, nhỏ nhìn thấy cái mũi mình đã đỡ hơn rồi, nhưng nhỏ vẫn nhớ tới người đó, người đã ôm nhỏ lúc đó, nhưng nhỏ chẳng hiểu gì cả, sao hôm qua còn ở trường giờ lại nằm đây, mà thôi nghĩ làm gì cho mệt, nhưng nhỏ lại nghĩ tới cái khu rừng đó, chắc chẳng bao giờ nhỏ dám tới đó nữa, nghĩ xong nhỏ rùng mình một cái, tiếp tục công việc.

Hoàn thành xong, nhỏ cấp cạp ra cửa thấy anh Việt Minh và chị Tâm Như đi học, bây giờ anh Minh không còn đi xe buýt tới trường nữa, mà anh đã chở chị Tâm Như đi rồi, nên chỉ còn mình nhỏ lủi thủi đi đón xe thôi, tươi cười với hai anh chị rồi nhỏ ra đón xe đi học.

Vào chỗ ngồi, nhỏ thấy hẳn khoanh tay vắt chéo chân như ngày thường, Hoàng Nam và Lâm An hôm nay hai cô cậu ni vắng học, vậy là chỉ còn nhỏ và hẳn ngồi bàn trên và bàn dưới thôi, nhỏ rất muốn hỏi chuyện hôm qua, chuyện về người đã cứu nhỏ, nhỏ chỉ nhớ được tới đó, còn vì sao nhỏ nằm ở phòng thì không nhớ gì nữa.

Ra chơi, nhỏ cũng không biết có phải không, nhỏ quay người lại hỏi.

- Thành Khang... hôm qua cậu có ở trường không?

... - hẳn từ sáng giờ cũng hiểu chuyện nhỏ nói, thế nhưng hẳn không muốn nói làm gì, bởi vì chẳng có gì để nói cả (sói: tóm lại là có nói hay không đây! Hẳn: hỏi cô đấy *mất hằm hằm*)

- À ý tôi là sau giờ chúng ta họp trên phòng hội học sinh đấy, sau đó cậu về luôn hay có quay lại không? – nhỏ thấy câu hỏi trước cổ về chung chung quá, nên hẳn không trả lời, nhú mày nhìn nhỏ.

- Tôi về luôn, mà có chuyện gì sao? – hẳn giả lơ

- Không... cũng không có gì cả, chỉ là tôi muốn xác minh một số chuyện thôi – nhỏ cười cười cho hẳn không hiểu nhầm, chỉ sợ con người như hẳn, hỏi chuyện là hỏi cho tới cùng, nhỏ quay người lên nghe nhạc, chỉ có nhạc mới làm nhỏ thấy thoải mái.

Hẳn nhìn thấy mũi nhỏ đã không sao rồi, cũng mừng.

Giờ ra về, hôm nay chỉ có bốn người trong phòng họp hội học sinh thôi, nhưng mà nhỏ không tập trung lắm, vậy là tan họp sớm.

Hẳn xem biểu hiện của nhỏ cũng hiểu chuyện xảy ra, nhưng hẳn cũng xem như không có gì xảy ra (vô tâm thế).

Vẫn như mọi ngày nhỏ tới chỗ làm, dường như một ngày hôm nay nhỏ không thể tập trung được việc gì cả, chỉ nghĩ về chuyện hôm qua thôi, ủ rũ nằm bệt xuống nệm, một tin nhắn trên zalo gửi cho nhỏ, là của kẻ xa lạ.

[Chào heo, hôm nay thế nào?] – từ khi nhắn tin với nhỏ, người xa lạ đã cười nhiều hơn, vui vẻ nhiều hơn nữa, cũng rất thích thú khi nhắn tin với nhỏ.

Cũng bình thường thôi, cơm nước gì chưa? – nhỏ cũng chẳng dám nói chuyện kia, chỉ là người lạ thôi mà.

[Ừ, đang giải quyết một số việc, lát nữa mới ăn cơm]

Ừm... thôi nha, tôi ngủ đây – nhỏ tắt mạng, tắt máy luôn nằm suy nghĩ chuyện hôm qua giờ, nhỏ ngủ luôn khi nào không hay.

36. Chương 36

Một làn gió mát lạnh thổi qua người nhỏ, lồm cồm mở mắt, nhỏ thất kinh khi mình “ở trong khu rừng đó”, sợ hãi nhỏ nhìn xuống chân mình “may quá không có gì”, nhỏ tiếp tục đi ra khỏi nơi đó, nhìn theo hướng có ánh sáng mà lao tới, nhưng nhỏ thấy đôi chân mình không thể chạy được, dường như nó rất nặng, không thể cử động được, nhìn lại phía sau mình, một vật gì đó đang di chuyển rất nhanh tới nhỏ, làm nhỏ sợ hơn, dần rồi cũng hiện ra...

Đó là một con “sói hoang” đang lao như bay tới nhỏ, nhỏ ú tim cố gắng chạy thật nhanh, nhưng đôi chân không nhấc lên được, giống như đang bị kẹt ở đâu đó, nhỏ lại một lần nữa hét toáng lên “cứu tôi với, cứu tôi... có ai không?” tiếng của nhỏ chỉ bay theo gió, khu rừng vang lại tiếng của nhỏ, không ai đáp trả, con sói dần chạy nhanh tới nhỏ và tới sát hơn, cảm giác nó chỉ cần một cú nhảy là có thể ăn thịt được nhỏ, nhỏ ôm đầu chịu trận thét lớn “THÀNH KHANG CỨU TÔI”, nhỏ cũng không hiểu lý do vì sao lại gọi tên hân khi đó, có lẽ vì cái giọng nói giống hân, đã cứu nhỏ lần trước.

Ngay khoảnh khắc đấy, một con người được ví như “thần bóng tối” xuất hiện.

Nhỏ ngồi ôm đầu một lúc sau, nghĩ mình đã bị sói ăn thịt rồi... thế nhưng lại không có gì nữa, nhỏ dần mở mắt ra và xuất hiện ngay trước mặt mình... chính là thần bóng tối.

Bộ đồ màu đen tuyền, nhỏ nhìn dần lên trên khuôn mặt, nhưng khuôn mặt ấy dường như bị ánh sáng che lại, nhỏ không thể nào thấy rõ, bàn tay người ấy giơ ra trước mặt nhỏ, môi mỉm cười nhưng không rõ lắm, nhỏ đặt tay mình lên tay người đó, bất chợt tiếng vọng của khu rừng làm nhỏ hoảng loạn, mở to mắt nhìn xung quanh, không chỉ có một con sói... mà chính xác là cả một bầy sói mất đồ lẽ đang gầm gừ rồi tiến gần đến nhỏ và người đó.

Nhỏ sợ hãi mà bật khóc, nhưng giọng nói của người đó “Đừng khóc, tôi sẽ không để ai làm hại em đâu” giống như trong mấy truyện ấy, cảm giác ấm áp lắm, giây phút này, câu nói này thật đúng lúc, nhỏ gạt nhẹ đầu không khóc nữa, một lần nữa mùi thơm ấy lại xộc vào mũi nhỏ.

Nhưng giây phút này chắc không còn thời gian mà nghĩ nhiều như thế, bởi những con sói đã tiến lại gần hai người hơn, người đó lại lên tiếng “Em nhắm mắt lại đi”, cảm giác thật ấm áp và an toàn, nhỏ im lặng mà nghe theo, những chuyện sau đó thì nhỏ không hề biết.

Người con trai đang ôm một người con gái giữa núi rừng đầy sói, những con sói chạy thục mạng tới hai người, hân nhe hàm răng để lộ hai chiếc răng sói dài, một làn gió rất lớn bao quanh hân, một chiếc đuôi được thoát ra, hai cái tai trên đầu hân vểnh lên, bàn tay hân, móng vuốt bắt đầu dài và nhọn hơn, một tay ôm nhỏ và một tay dùng sức chống lại mấy con sói, bầy sói thi nhau nhảy thật mạnh về đối phương, nhưng chưa kịp động vào thì đã bị văng ra xa, toàn bộ đàn sói bị một luồng sức mạnh rất lớn thoát ra từ người hân, những con sói bị văng ra xa, máu cũng bắn tung tóe, một vệt sáng dần chìm vào bóng tối, cơ thể này của hân đã trở lại như bình thường.

- Tất cả đã ổn rồi! Mở mắt ra đi - bàn tay vẫn ôm nhỏ không muốn buông, tay kia vuốt tóc nhỏ và ngửi mùi hương trên tóc.

- Nhỏ từ từ mở mắt... nhưng mọi thứ trở về như ban đầu “thì ra là mơ à, mà sao nhức đầu thế nhỉ”, đập đập vài cái vào đầu, liếc nhìn cái đồng hồ mới hơn ba giờ sáng, đắp mền cố gắng ngủ tiếp.

Đi học mà nhỏ cứ ngáp ngắn ngáp dài, khi sáng chẳng ngủ tiếp được nữa, cho dù nghe tai phone thì nhỏ cũng không thể tập trung ngủ, cái giấc mơ ấy tại sao lại là khu rừng đó, giống y như thật vậy, người đó là ai, hai người nhưng cùng một mùi thơm giống nhau, thật khiến nhỏ đau đầu.

- Song Đào... Song Đào... SONG ĐÀO – Lâm An phải gọi to tới lần thứ ba thì nhỏ mới nghe thấy, giật bắn mình nhìn cô đang “gằm gừ”.

- À... tớ xin lỗi, có chuyện gì à! – nhỏ biết lỗi nên gãi gãi đầu cười cười.

- Lát ra chơi chúng ta sẽ tới phòng HT, thầy có việc nói với chúng ta – Lâm An cũng không gừ nữa, trở lại ban đầu.

- Oh –

- Mà sáng cậu có chuyện gì vậy, tớ gọi mãi mà chẳng được.

- Tại hôm qua mê anime nên tớ ngủ hơi muộn – nói nhưng nhỏ vẫn còn ngáp ngắn ngáp dài.

- Thôi được rồi, lần sau xem ngày thôi... tớ lo mà ngủ chứ - Lâm An quan tâm.

- Ấu kê cậu – nhỏ híp mắt cười.

Nhỏ cũng chẳng dám nói mấy chuyện tâm phào ấy làm gì, dù sao chỉ là mơ, nói ra chẳng khác nào tự cười vào mặt mình...

Hoàng Nam và hấn đã ngồi trong lớp từ lúc nào, hai cô bước vào ánh mắt mỗi người nhìn một người. Hấn nhìn nhỏ còn Hoàng Nam nhìn Lâm An.

Ra chơi thì tụi nhỏ đã có mặt đông đủ tại phòng HT, và nghe thầy nói những chuyện sắp tới, tụi nhỏ ngồi ở bàn họp của các giảng viên, nhìn thầy chăm chú.

- Thầy không biết các em đã biết chưa... nhưng sau trường chúng ta có một cái bể bơi – thầy từ tốn nói.

- Thật sao thầy, ngạc nhiên đấy – ai cũng háo hức, xì xầm, xì xầm với nhau.

- Ừm, nhưng do vài năm trở lại đây khu rừng mọc um tùm nên cũng khó thấy, từ đó thì cũng không sử dụng nên nó khá bẩn, nhưng không sao thầy đã cho người đang dọn dẹp nơi đó rồi, trong hôm nay là xong đấy.

- Học ở đây hơn một năm trời. Em không ngờ trường mình còn có những nơi như vậy đấy – anh Việt Minh và chị Tâm Như đồng quan điểm.

- Nơi đó bị bỏ không lâu nên không ai tới, bây giờ cây cối cũng xum xuê, để tìm ra được con đường đi tới cũng là cả một vấn đề đấy... khi sáng thầy dựa vào trục giác để đi tới nơi đó, thầy có vẽ lại cái bản đồ, lát ra về các em có thể tới đó, hoặc khi nào đó cũng được, thầy muốn các em tham gia một trò chơi ở đó – thầy nghiêm túc.

- Trò chơi – ai cũng mở to mắt, háo hức

Nhưng riêng nhỏ thì đang nghĩ chuyện gì đó, theo như những phân tích của thầy, thì nơi đó có thể chính là cái hồ hình chữ nhật mà nguồn nước bị đen xám, mấy ngày trước nhỏ đã lạc tới, và cả khu rừng đó nữa, nhỏ có chút sợ khu rừng rậm đó, cũng không nhớ là mình lạc tới đó, càng không nhớ đường ra...

Kỷ niệm ngày thành lập trường, sẽ có thanh tra về tham gia, nên thầy muốn có thật nhiều những trò chơi sôi nổi, cái hồ đó chúng ta có thể làm bể bơi, các em đều biết bơi mà phải không, nhưng thật tiếc là các em nằm trong hội học sinh nên sẽ không được tham gia, cá em đảm nhiệm vai trò quan trọng đó chính là chỉ huy và làm giám khảo thôi, còn khu rừng thì sẽ làm một nơi thám hiểm nào đó thì tùy các em chế biến.

- Theo như những năm trước, có rất nhiều năm chúng ta đều đi trượt tuyết hoặc leo núi, nhưng chưa năm nào sử dụng ngôi trường mình triệt để cả, năm nay thầy muốn chúng ta sẽ thực hiện toàn bộ ở trường, sẽ rất thú vị đấy... - thầy cười cười.

- Mà thầy, vậy cái chuyện trò chơi của thầy thì sao – Hoàng Nam lên tiếng.

- À... bản đồ của khu rừng... thầy đã để nó ở một nơi nào đó trong khu rừng, nhưng thầy không nhớ rõ, thầy muốn các em đi tìm bản đồ đó đây... sao các em có thấy thú vị không?
 - Nhưng ban ngày thì khu rừng đó đâu có khó khăn gì đâu – Lâm An, mặc dù cô nhút nhát nhưng lại rất thích thám hiểm, nhỏ cũng vậy.
 - Điều đó các em khỏi lo, khu rừng đó ngày hay đêm chỉ một màu đen, rồi các em sẽ thấy... thế nhá, thầy chỉ nhắc nhiều đó thôi. Còn lại là ở tụi em – thầy vừa dứt câu thì chuông cũng reo vào lớp.
- Suốt buổi nói chuyện nhỏ và hần là người im lặng nhất, không nói câu nào chỉ ngồi nghe và theo đuổi suy nghĩ, nhỏ cảm thấy hơi run sợ nơi đó, còn hần thì cười nhạt, đằng nào hần cũng biết khá rõ nơi đó, nhưng hần nghĩ tới nhỏ, chẳng lẽ nhỏ sợ nơi đó sao?
- Lát ra về chúng ta hẹn gặp ở sân sau trường nhé... mà mọi người chiều nay có ai bận việc gì không? – Chị Tâm Như hỏi cả đám khi đứng ngoài cửa phòng HT.
 - Không! – đồng thanh.
 - Song Đào... em có chuyện gì à! – chị Tâm Như thấy nhỏ là người im lặng nhất, cũng chẳng nói năng gì.
 - Em chiều tới shop bán hàng thôi... để lát em gọi điện xin nghỉ - nhỏ cười.
 - Được rồi... quyết định vậy nha, anh chị lên lớp – cả hai cùng lên. Còn lại bốn người leo đèo đi lên, cũng chẳng nói năng gì, nhưng mọi người lại biết được việc đó là nhỏ đi làm thêm, hần nghĩ lại căn phòng của nhỏ, như vậy còn cần đi làm thêm sao?

37. Chương 37: Thám Hiểm Khu Rừng Của Trường

Tiết học của nhỏ cũng không có gì đáng nói cả, nhỏ ngồi nghĩ cả tiết học, khi này thấy mọi người rất háo hức tham gia, nếu nhỏ bỏ thì cũng không được, dù gì cũng là người được giao trọng trách nặng nề, hơn hết đó cũng là một cái mới ở trường, những hoạt động mà nhỏ và mọi người đang bàn cộng thêm mấy trò chơi như thầy nói thì sẽ kéo dài từ sáng đến tận tối, sẽ rất có ích và các sinh viên sẽ tham gia nhiệt tình, không thể vì bản thân mình mà ảnh hưởng, nhỏ sẽ bỏ qua cái chuyện kia mà tập trung vào chuyện chính.

Cả sáu người đang đứng trước khu rừng “tăm tối” đó, theo như thầy nói thì sơ đồ đó nằm ở nơi “tối nhất”.

- Không ngờ sau trường mình lại có nơi như này, nhìn thật là hùng vĩ – Lâm An lần đầu được thấy.
- Anh chị ở đây hơn một năm mà chưa bao giờ nghĩ là sẽ có nơi này!
- Được... chúng ta sẽ bắt đầu làm “nhà thám hiểm” thôi – Hoàng Nam háo hức, cả bốn người đang trong tâm trạng rất tốt nhưng nhìn lại hướng hai con người “đực rựa” kia.
 - Song Đào cậu có ý tưởng gì về khu rừng này không? – Hoàng Nam hỏi nhỏ.
 - Khu rừng này rất khó thoát ra, tớ nghĩ chúng ta nên chia nhau ra tìm, sẽ nhanh thấy hơn.
 - Được đó, ý tưởng cũng rất ổn, vậy chúng ta bắt đầu thôi... mà chia cặp... - Lâm An ngập ngừng.
 - Hội viên của ai thì người ấy đi chung – Hoàng Nam.
 - Tôi nghĩ là nam nữ chia nhau ra đi, còn có cách xoay xở, nếu cả hai đều là con gái, sợ sẽ nguy hiểm – Anh Việt Minh không biết lo cho nhỏ hay là lo cho Tâm Như nữa, nhưng mà anh nói rất chí lý nên mọi người chia ra, anh Việt Minh và chị Tâm Như, Hoàng Nam và Lâm An, nhỏ và hần.
 - Đã ổn, chúng ta sẽ gặp nhau tại đây sau hai tiếng nữa... nhưng... để cho chuyến thám hiểm này thêm thú vị... chị nghĩ là chúng ta nên để lại điện thoại và không mang theo gì cả... chính bản thân mình chiến đấu với mọi thứ... chịu không?
 - Àu ker... mới nghe thì ai cũng có chút hoang mang, nhưng mà như thế lại hay, coi như ban giám khảo không được tham gia, nhưng cũng phải biết nơi này có những gì, nguy hiểm như thế nào... để còn nhắc nhở các sinh viên khác, nên tất cả đồng thanh toàn tập.

Chúng ta chia ra ba hướng, mỗi cặp theo một hướng và tập trung tại đây sau hai tiếng, dù có tìm được hay không cũng phải trở về đây đây nhé.

Và thế là chuyến thám hiểm bắt đầu... thầy HT đứng cách đó không xa, thầy cười mãn nguyện, “xem ra các em thật sự rất thích thú chuyến thám hiểm này, tất nhiên là các sinh viên khác cũng sẽ thích thôi, thầy tin ở các em... cố gắng lên”

Đầu tiên là cặp anh Việt Minh và chị Tâm Như, cả hai lập tức bước vào trong khu rừng, nơi này thật sự tối tăm, không thấy đường đâu, cứ như là ban đêm ấy, lâu lâu có một chút ánh sáng nào đó soi đường.

- Anh Minh, lúc này là anh lo cho em hay Song Đào vậy – Tâm Như dò hỏi.

- Tất nhiên là... lo cho em rồi... Song Đào anh nghĩ sẽ có người khác lo cho thôi – anh Việt Minh cười.

Coi như anh đứng đi, nơi này tối thật đấy... chẳng thấy lối ra chỗ nào, cũng không thấy lối đi – Tâm Như thở dài.

- Chưa gì mà em đã sợ rồi à... em đừng lo... tuy anh không có võ nhưng anh đảm bảo là sẽ an toàn cho em từ lúc vào đến lúc ra... cầm chặt tay anh vào đây... đừng thả ra nha – anh Việt Minh trong lúc này... rất dịu dàng... bất kể cô gái nào cũng thích.

- Vâng... em sẽ không buông đâu – chị Tâm Như hạnh phúc lắm, không cần biết chuyện về sau, trước mắt thì chị rất là vui.

Và cả hai tiếp tục nắm chặt tay đi tiếp.

Qua cặp của Lâm An và Hoàng Nam... hai người này cũng hỏi chuyện vài câu.

- Không ngờ trường mình lại rộng đến thế, vào đây chẳng biết đường nào mà lần – Lâm An cùng Hoàng Nam bước chân vào khu rừng cũng không nhìn thấy ánh sáng nào.

- Trường nổi tiếng chắc là nổi về khu rừng này quá – Hoàng Nam cũng đáp trả.

- Nơi này tối hơn mình tưởng, cứ nghĩ thầy nói đùa chứ, ai ngờ này chúng ta còn đứng ngoài nắng mà giờ lại vào nơi tăm tối thế này – Lâm An nói chuyện nghe theo tiếng đáp trả của Hoàng Nam chứ chẳng thấy mặt mũi gì cả.

- Lâm An... nói cậu đừng giận chứ, nơi này nếu chúng ta không đi sát nhau thì sẽ lạc mất.

- Ừm, mà cậu ở đâu... - Lâm An quơ quơ tay và trúng tay của cậu.

- Nên giữ như thế này, chúng ta mới dễ dàng di chuyển, cậu đừng giận nhé – Hoàng Nam nắm chặt tay Lâm An hơn nữa, rồi mỉm cười.

- Tất nhiên rồi, tớ sẽ không buông cho tới khi chúng ta rời khỏi đây.

Dù chỉ là câu nói vô tình, nhưng lại làm trái tim của cả hai ầm ập lạ thường, dạo gần đây hai người thường xuyên gặp nhau trong công việc và ngoài công việc nữa, cả hai cũng cười nói rất vui... Hoàng Nam cũng có chút thích khi ở bên cô... Lâm An cũng vậy, ít ra thì cô không cảm thấy Hoàng Nam là người vô tâm như hần.

Qua cặp nhỏ và hần thôi nào!.

Nhỏ đã gạt chuyện riêng tư sang một bên rồi, giờ chỉ là chuyện chung của mọi người, nhưng khi bước vào chỗ rất hoang mang, “nơi này mình dám đặt chân vào đây sao? Thật là một khu rừng rừng rợn”, nhỏ cảm giác lạnh người.

- Song Đào cô còn đó không? – giọng nói của hần cất lên, hần là một con “sói” lạnh lùng, mấy nơi tối tăm thế này cũng chỉ là con muỗi với hần, nhưng hần có chút lo cho nhỏ.

- Tôi đây... - nhỏ xoay người lại theo tiếng gọi của hần.

- Cô biết nơi này à! Đi nhanh thế - hần cười cười... nơi này tối nhưng cũng có chút ánh sáng chiếu vào nên có thể nhìn sơ thấy khuôn mặt nhỏ.

- Không? – nhỏ sợ sệt co rúm người.
- Vậy cô nhớ đi theo đằng sau tôi đây, đừng có mà tách ra khó tìm thấy lắm – hấn nói rồi đi lên phía trước.
- Tôi biết rồi!

Cả hai đi và tìm đường có ánh sáng.

Đi được một lát thì hấn không nghe tiếng bước chân của nhỏ nữa, quay người lại đằng sau gọi nhỏ:

Song Đào... cô còn đó chứ! – hấn gọi nhưng không ai trả lời lại.

- Cô đâu rồi... tôi không thích đùa đâu!

Nhỏ và hấn đi cùng nhau, vì im lặng quá mà nhỏ không biết đường đi, vậy là cả hai bị lạc nhau, bên kia nhỏ cũng í ớ gọi hấn đây chứ... cố gắng nhìn ngó xung quanh, quơ quơ tay xem có ai không? Nhỏ sợ hãi ngồi xuống co rúm người.

Hấn vừa chạy ngược lại vừa gọi tên nhỏ, nhưng vẫn chỉ là tiếng vọng lại của khu rừng, hấn tiếp tục chạy thật nhanh, gọi thật lớn.

Nhỏ ngồi im chỗ cũ và khóc, một lát nhỏ thấy có cái gì đó mềm mềm trườn qua chân mình... nhỏ giật bắn người, nghĩ không ngoài cái con đó ra thì chẳng còn con nào khác... nhỏ bật dậy và chạy nhanh cũng không xác định được phương hướng nào, bây giờ chỉ biết chạy thật nhanh thôi...

Vừa chạy vừa gọi tên hấn... nhỏ chỉ nghĩ được hấn trong giây phút này thôi, khu rừng này một lần nữa làm nhỏ rung mình sợ hãi... một lần trước đã khiến nhỏ khiếp vía, giờ không muốn vì chuyện cá nhân mà phải chịu trận thêm một lần nữa, nhỏ sẽ ghét nơi này... chỉ cần sau lễ là nhỏ sẽ về nhà bao giờ đặt chân tới.

38. Chương 38: Thám Hiểm Khu Rừng Trường (2)

Đôi chân nhỏ đang cố gắng chạy thật nhanh, mặc cho con rắn đó có đuổi tới hay không... cố gắng nhìn xung quanh xem có chút ánh sáng nào không?

Và rồi nhỏ bị vấp vào cành cây gai, chạy nhanh nên bị rạch một đường dài, bắp chân nhỏ cũng bị gai đâm vào, nhỏ cảm giác được đang rỉ máu và đau rất... nước mắt không ngừng chảy... vì đau vì sợ.

Không thể chạy được nữa, nhỏ ngồi lún mò theo vết đau rồi chạm vào cây gai còn cắm vào thịt nhỏ, cảm giác đau buốt nhỏ chẳng dám nhô ra, cố gắng đứng dậy bước đi khập khiễng.

Trong khu rừng khi này chỉ nghe được tiếng gió thổi, tiếng kêu của các loài vật, và cả tiếng nức nở của nhỏ nữa, khu rừng sợ càng sợ hơn.

Đi thêm một đoạn nữa, nhỏ dừng lại... đôi chân không thể nào đi thêm được vì đau nhức, nhỏ rờ rờ chân, thấy dính máu lên tay mình, trên người không có bất cứ thứ gì để sơ cứu nữa cả... nhỏ quyết định nhổ cây gai đó ra... và xé một mảnh áo trắng băng bó lại... nếu không nhỏ chẳng di chuyển được... nhưng nhỏ chuẩn bị nhổ cây gai thì nhỏ nghe được tiếng gọi rất lớn là hấn gọi nhỏ.

- SONG ĐÀO... CÔ Ở ĐÂU?

- THÀNH KHANG, TÔI Ở ĐÂY, CẬU CÓ NGHE THẤY KHÔNG? THÀNH KHANG – nhỏ cũng gọi thật lớn theo tiếng gọi đó.

- CÔ NGỒI YÊN ĐÓ ĐỢI TÔI, TÔI TỚI NGAY – hấn này có nghe được tiếng nhỏ hét lên, vậy là cố gắng chạy theo và tới đây thì không nghe thấy gì, hấn nghĩ chắc là nhỏ có chuyện gì đó rồi, trong tim hấn nhói lên chút đau kỳ lạ.

- Thành Khang... cứu tôi... cứu tôi!

Lát sau thì hấn cũng thấy được bóng dáng nhỏ, ngồi khóc ở gốc cây, hấn vội vã chạy tới... giây phút này... hấn ôm nhỏ vào lòng an ủi.

- Không sao rồi, có tôi đây – hấn rất lo lắng.

- Thành Khang, Thành Khang, cứu tôi, máu... chân tôi bị chảy máu – cái ôm của hấn thật ấm áp, mùi nước hoa cũng giống lần trước, nhỏ yên tâm lắm rồi, nhưng vẫn nhớ tới việc chính.

- Tôi biết là cô xảy ra chuyện mà... ngồi yên để tôi xem – hấn buông nhỏ ra rồi nhìn thoáng qua chân nhỏ, đúng là đang chảy máu, hỏi rõ ngọn ngành, hấn thở dài... may không phải là rắc rối.

- Đau không? – có chút ánh sáng nên hấn nhìn kỹ vết thương, cây gai cũng khá bự, nếu nhỏ ra liền sẽ rất đau, nhưng không nhỏ ra chỉ sợ có độc, nơi rừng núi là nơi nguy hiểm nhất, mọi thứ ở nơi hoang dã chạm vào người sẽ chẳng tốt lành gì.

- Tôi chịu được, cậu nhỏ nó ra cho tôi... rồi lấy áo tôi băng lại – nhỏ chìa một phần ống tay áo mà nhỏ đã xé rách khi nãy.

- Tôi chỉ sợ có độc... vậy cô cố chịu đựng đây... đau một chút rồi thôi.

- Ừm.

Hấn ôm đầu cô vào ngực mình, rồi hấn nhổ cây gai ấy ra thật mạnh... hấn biết rất đau, nhỏ sẽ hét lên sau đó... nhưng hấn lại chịu trò hơn...

Chuẩn bị nhỏ là hấn đã “hôn” nhỏ, nhỏ mở to con mắt ra nhìn hấn, hấn thì nhắm mắt hôn, kiểu như say đắm lắm ấy, rồi hấn nhẹ nhàng kéo cái gai ra, nhỏ có chút đau, khẽ nhíu mày nhưng hấn lại hôn mạnh liệt hơn một chút, hoàn thành xong, hấn phi thẳng cây gai cắm ngay đầu con rắn đang có ý định bò tới và làm hại nhỏ.

Nhỏ cảm thấy dễ chịu làm sao, không đau đớn gì, hấn thì mỉm cười mãn nguyện, nhưng hấn lại rất thích bờ môi này, mềm mại và “ngọt lịm” làm hấn quyến luyến rồi buông ra, mặt nhỏ đỏ lên nhưng tối quá thì chẳng ai thấy cả.

Hấn băng bó lại chân cho nhỏ, rồi nhìn lên nhỏ mỉm cười “an toàn rồi”

- C-Cảm ơn cậu, Thành Khang – nhỏ đáp ứng, rồi hấn xoa xoa đầu nhỏ như đứa con nít cười lại nói “Ừ, chúng ta ra khỏi đây thôi”

- Vâng... hả... ra khỏi đây... chưa tìm được bản đồ mà... thầy sẽ mắng nếu chúng ta không làm được việc – nhỏ đứng dậy nói, có chút vui khi hấn nói đi ra khỏi đây, nhỏ muốn lắm nhưng chưa xong việc mà, hơn nữa bây giờ bọn nhỏ đi chắc được hơn một tiếng.

- Nơi này nhiều nguy hiểm... không lẽ cô không sợ - hấn đứng trước mặt nhỏ.

- Tôi sợ.

- Mà cô tin việc HT giấu bản đồ ở đây à – hấn cười cười, không khó để nhận ra chiêu trò của thầy.

Hả... ý cậu là thầy nói dối – nhỏ hả hỏ không ngờ.

- Thực ra thì thầy chỉ muốn chúng ta được tham gia trò chơi này thôi, để có kinh nghiệm nói với các sinh viên khác – hấn nhàn nhạt.

- Nhưng chuyện cái hồ thì có thật mà... tôi đã bị lạc tới đây mấy hôm trước – nhỏ không khảo mà khai hết.

- Cô... từng tới đây – hấn biết mà giả vờ.

- À... tôi... - nhỏ gãi đầu cười cười, tự dưng tự mình hại mình, đã bảo không nói ai rồi mà.

... - hấn im lặng nhìn nhỏ, ánh sáng chiếu qua, nhỏ có thể thấy được đôi mắt của hấn lúc này “rất đáng sợ” nếu nhỏ không nói có thể hấn sẽ hại nhỏ.

- Vì chuyện xem bói của tôi và cậu, mà cậu biết rồi đấy, tính tôi hay suy nghĩ lung tung, nên chuyện đó làm tôi chẳng tập trung được gì, nên ra về tôi chỉ muốn ra sau trường hóng gió một lát, ai ngờ vô tình đi lạc tới cái hồ đó, tôi cũng không biết làm sao mình lại đi qua khu rừng này nữa – nhỏ đành nói thật một lời, hấn cười thành tiếng.

- Cô cũng tin vào bói toán ư!

- Tôi biết là không nên mê tín dị đoan, nhưng chỉ là một chút suy nghĩ thôi, nhưng không ngờ hôm đó sau khi tìm đường ra tôi bị lạc vào khu rừng này, rồi còn bị con rắn xiết lên chân tôi nữa... may khi đó có người tới cứu tôi, nếu không thì tôi chết rồi – nhỏ kể hết luôn, chẳng chừa lại chỗ nào.
- Vậy cô còn nhớ gì về người cứu mình không?
- Nhắc mới nhớ, tôi thấy lạ là người đó khi nói chuyện có giọng nói lạnh băng như cậu, rồi mùi thơm trên người cũng hoàn toàn giống cậu, lúc đó tôi còn định gọi tên cậu thì tự dừng tôi buồn ngủ thế là tôi ngủ luôn... tỉnh dậy thì tôi đang nằm ở phòng mình, giống như tôi vừa mơ một giấc mơ nào đấy ấy – nhỏ kể chuyện đáng sợ, thành ra kể chuyện cười.
- Rồi, rồi... leo lên tôi công, chân cô thế kia chắc không đi được đâu nhỉ? – hẳn biết chuyện sau đó thế nào, nhưng hẳn không hề nói.
- Đây... này cậu nghĩ tôi nói đùa đấy à, thật mà... - nhỏ tưởng hẳn chê mình, khá giận dỗi, rồi hẳn cúi người xuống nhỏ cũng theo đó mà leo lên lưng hẳn công.
- Chân nhỏ ngắn nên hẳn có thể dễ dàng di chuyển mà không sợ vướng vào cây cỏ gì.
- Hẳn đưa nhỏ tới bờ hồ đó, nãy đi tìm nhỏ nên vô tình hẳn phát hiện ra thôi, cũng thấy có người đang dọn dẹp được một nửa rồi, nhìn cũng khá sạch sẽ.
- Sao cậu tìm được nơi này – nhỏ còn ngồi gọn trên lưng hẳn, được hẳn công cả đoạn đường, nhỏ cảm thấy thích thú lắm... he he...
- Khi nãy tìm cô nên vô tình tôi thấy – hẳn không hiểu sao không muốn buông nhỏ xuống chút nào.
- Cậu nhớ đường sao, nơi này khó tìm lắm, haizzz... giờ còn mò ra nữa, lại đáng sợ nữa – ngồi trên lưng hẳn, nhỏ rừng mình.
- Cô nghĩ tôi là ai chứ, dễ quên thế à – hẳn nhàn nhạt rồi xoay người lại, ngụ ý là đi ra khỏi đó.
- Thật sao? Vậy là cậu nhớ đường ra à... tuyệt thật cậu giỏi thật đó, cho tôi đi mòn dép chắc cũng không nhớ, tôi thề là sau khi lễ kết thúc, tôi chẳng bao giờ ra đây một mình đâu – nhỏ tha hồ mà vui vẻ làm đủ trò trên lưng hẳn, hẳn cười cũng rất vui vẻ, vậy là cả hai đi ra khỏi đó.

39. Chương 39: Bạn Thân Chí Cốt

Bốn con mắt nhìn hẳn và nhỏ “say đắm”, vì cả hai trong tình trạng “lắm lem”, hẳn công nhỏ trên lưng, nhưng... nhỏ đã ngủ quèo từ khi nào rồi, nhìn cả hai một lượt, nhỏ trong tình trạng một ống tay áo bị xé và chân bị băng bó cẩn thận, hẳn thì công nhỏ, áo trắng cũng chuyển màu, có cả màu đỏ dính trên áo hẳn, họ nghĩ chắc là do cái chân của nhỏ làm ra.

- Hai người... có chuyện gì sao? – chị Tâm Như và mọi người đang đứng chờ nhỏ và hẳn, khá sốt ruột và lo lắng nhưng khi cả hai bước ra, không khỏi làm họ “bật ngửa”.

Bốn người kia chẳng có chuyện gì cả, quần áo và mọi thứ chỉ bẩn chút xíu do va chạm vào cây cỏ thôi, còn nhỏ và hẳn khá là lắm lem.

- Có chút chuyện với cô ấy, nhưng ổn rồi – hẳn vẫn chưa gọi nhỏ dậy nhìn mọi người và nói, thấy họ không sao thì hẳn cũng yên tâm.
- Ừm... vậy chúng ta đi về thôi – Lâm An có chút buồn về hẳn, không lẽ hẳn thích nhỏ rồi, nên cô ôm cặp rồi về luôn, cô muốn suy nghĩ lại mọi chuyện.

- Thành Khang à thật ra thì thầy HT chỉ muốn chúng ta có tinh thần tham gia trò chơi thôi, chứ không có bản đồ nào hết, cậu nhớ nói với Song Đào nhé – anh Việt Minh nói rồi cùng chị Tâm Như ra về.

Còn lại Hoàng Nam đứng nhìn hẳn và nhỏ, không phủ nhận ngay từ đầu cậu đã thích nhỏ, cậu cũng sẽ buồn nếu như nhỏ đi cùng người khác, ngay cả anh Thanh Minh hay Việt Minh đã nói lời thích nhỏ, nhưng cậu vẫn chưa được nói điều đó, có lẽ chẳng bao giờ nhỏ biết điều đó đâu nhỉ, cười nhạt nhìn cả hai rồi cầm ba

lo bước đi. Ánh mắt của Hoàng Nam nhìn nhỏ và hẩn, hẩn biết cậu thích nhỏ, từ lần trước rồi, nhưng cảm giác vui vui khi cậu ta “đang giận” khi hẩn công nhỏ.

Hẩn đã biết chuyện trước nên không nói gì, nhìn lại nhỏ còn ngủ ngon lành, hẩn đưa nhỏ ra xe rồi cho nhỏ về.

Sau khi đặt nhỏ nằm trên nệm thì vừa hay nhỏ tỉnh.

- Thành Khang... mọi người đâu – nhỏ thấy lạ, không lẽ hẩn không gặp ai.

- Bọn họ về trước rồi, có nhắn lại với cô chuyện bản đồ của thầy chỉ là giả thôi, nên cô yên tâm mà nghỉ ngơi đi – hẩn nhìn nhỏ, tay xỏ túi quần.

- Vậy à... mà tôi ngủ suốt trên lưng cậu sao, lúc đó sao cậu không bảo tôi dậy... họ sẽ nghĩ lung tung cho mà xem.

- Cô đang nằm mơ à, cô mà tỉnh lúc đó thì mới có chuyện xảy ra đấy... nhưng không sao, vì thế mà tôi biết được Hoàng Nam cũng rất lo cho cô – hẩn nhàn nhạt.

- Hoàng Nam lo cho tôi... ý cậu là lo lắng hay quan tâm gì khác.

- Cô ngốc thật, cậu ta thích cô đấy, nhắn với cô sau khi tỉnh dậy trả lời cho cậu ta biết, cậu ta đợi đấy – hẩn chẳng hiểu sao lại nói ra những điều đó.

- Sao cơ? Chuyện này sao lại xảy ra chứ, tôi chỉ nghĩ cậu ta là bạn bình thường thôi, làm gì mà thích tôi được, dạo gần đây tôi còn thấy cậu ấy và Lâm An rất vui vẻ mà.

- Cô ghen cậu ta với Lâm An sao? – hẩn khẽ nhún mày.

- Không phải đâu, tôi không thích cậu ấy, mà đúng rồi, cậu và Lâm An mới chia tay không lâu, khi đó cô ấy sẽ hiểu lầm tôi mất, sao tôi dám gặp cô ấy đây, bạn thân thế là chấm hết rồi, tôi thật ngốc mà.

- Cô đang nói gì vậy, là do cô ta không thích tôi mà – hẩn nói ra điều ngu ngốc nhất từ trước tới giờ.

- Cậu đùa à, rõ ràng cậu nói với anh Thanh Minh là “không thích Lâm An” nên cô ấy mới khóc lóc, buồn bã rồi tìm tới tôi tâm sự, thấy cô ấy khóc như vậy tôi cũng buồn lắm.

- Tốt nhất là cô nên nằm im đó và đừng nói gì, tôi về đây – hẩn đi luôn, chẳng thèm nhìn lại nhỏ, hẩn cũng không muốn nhắc chuyện cũ làm gì.

.....

Lâm An ngồi trong phòng làm việc nhưng không thể tập trung làm được, hình ảnh hẩn công nhỏ hiện lên trong đầu cô lại khiến cô buồn, mặc dù cô chính là người chia tay hẩn, nhưng cô vẫn chưa quên được hẩn mà, giờ đây nhỏ là người bạn đầu tiên mà cô có từ trước tới nay, nhỏ cũng chưa bao giờ làm cô buồn chuyện gì cả, luôn giúp cô những lúc cần thiết, tình bạn này cô không muốn biến thành tình địch.

- Lâm An... Lâm An – Hoàng Nam vào thấy cô ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ gì đó, cậu nghĩ chắc là chuyện về hẩn và nhỏ rồi.

- Lâm An, cậu đang nghĩ gì thế - Hoàng Nam gọi lần nữa thì cô cũng trở về thực tại.

- Hoàng Nam, cậu tới khi nào vậy, xin lỗi nha tớ mãi suy nghĩ quá – Lâm An cười hối lỗi.

- Không sao, tớ hiểu mà... có muốn đi dạo chút không?

- Cũng được, đằng nào tớ cũng muốn ra ngoài cho thoải mái – cô cười, cũng là dịp cô suy nghĩ chuyện tình cảm cho rõ ràng hơn.

Vậy là Hoàng Nam chở cô đi dạo một vài chỗ mà cậu hay đi, dừng lại tại cây cầu khá ít người, nơi đó có cái ghế đá, con đường đó chỉ dành cho người đi bộ nên cả hai gửi xe rồi mới lên cầu, trời cũng đã tối.

- Hôm nay tôi rất vui, cảm ơn cậu Hoàng Nam, dịp khác tôi sẽ mời cậu đi ăn cái gì đó – Lâm An đi cùng Hoàng Nam cả buổi chiều, được ngắm hoàng hôn ở bờ biển, được chèo thuyền... nói chung tâm trạng cô rất thoải mái.

Nhớ lại ngày trước, hần và cô chưa từng có cuộc đi chơi riêng và khiến cô cười nhiều như thế, cô nhìn lại người con trai cạnh mình, đúng là người rất hoàn hảo trong mắt mọi cô gái, nhưng tại sao cô vẫn cảm thấy cậu ấy có chuyện gì đó khó nói.

- Hoàng Nam, cậu có tâm sự gì sao? – không chắc lắm, nhưng chiều giờ cô thấy cậu cười rất nhiều, chỉ ngay lúc này, cậu lại ngồi im và không nói gì, ngay cả lời cảm ơn của cô mà cậu cũng không đáp trả.

- Tôi... thích Song Đào! – Hoàng Nam nhìn nơi xa xăm và nói.

Chỉ một câu duy nhất, trái tim cô như có gì đó nghẹn lại, cảm giác của cô là gì đây, ghen ư, cô có chút ngạc nhiên.

- Nhưng cô ấy không thích tôi – Hoàng Nam khi chiều nhận được tin nhắn của nhỏ. Ngay sau khi cả hai đi tới nơi này, nên cậu im lặng và nghĩ về nhỏ.

- Chuyện này... - Lâm An hiểu cảm giác đó, giống như cô ngày trước, lúc mà nghe được điều đó từ người mình yêu, và cảm giác phải nói lời chia tay người đó, đau lắm.

- Chắc là do tôi quá đặt nặng tình cảm của mình vào cô ấy, nên cô ấy mới lần tránh tôi, xem tôi chỉ là một người bạn bình thường – Hoàng Nam nói trong vô thức.

- Tôi hiểu cảm giác của cậu, cũng giống như tôi lúc đó, chắc là chuyện khi trưà làm cậu cảm thấy khó chịu đúng không? Tôi cũng vậy, cậu biết không, trước đó tôi đã yêu Thành Khang rất thật lòng, nhưng đáp trả lại tôi chỉ là một trò chơi thôi, tôi đã đắm chìm vào tình yêu đó tận năm tháng, nếu như tôi không nghe được chính miệng Thành Khang nói “không có chút tình cảm nào với tôi” thì chắc tôi cũng không tin đâu – Lâm An vô tư kể chuyện của mình, cô nghĩ kỹ rồi, bây giờ sẽ không yêu hần thêm nữa, cũng không mong chờ hần đáp trả lại nữa, sẽ cố quên hần để tìm tình yêu khác.

... - Hoàng Nam chưa được biết lý do chia tay của cô và hần lúc đó, giờ nghe kể có khi cậu lại thấy mình còn hên chán, chỉ sợ lún sâu vào rồi nhận lại kết cục như cô thì cậu còn đau biết mấy.

- Chính tôi nói lời chia tay cậu ấy, lúc đó tôi rất đau khi phải nói ra điều không muốn, nhưng không nói thì tôi sẽ chẳng thể nào thoát ra được cuộc tình chỉ mình tôi yêu đơn phương, khi trưà thấy tình cảnh đó, trong tim tôi nhói lên cảm giác đau, cả trưà ngồi trong phòng làm việc, cậu đã thấy tôi không thể tập trung được, Song Đào là một cô gái tốt, cô ấy tìm được người mình yêu và người yêu mình như Thành Khang thì tôi cũng vui thay, Thành Khang mặc dù cậu ấy rất lạnh, nhưng khi yêu tôi tin cậu ấy rất thật lòng, đặc biệt cậu ấy rất dịu dàng và chăm sóc chu đáo cho người quan trọng nhất với mình, tôi nghĩ Song Đào làm thế là cũng có lý do riêng của cậu ấy, tôi không có quyền xen vào, vì giờ tôi và hần không có quan hệ gì là thân thiết nữa cả.

- Lâm An.

- Cậu đừng nhìn tôi như sinh vật lạ thế, nhưng tôi cảm thấy chiều giờ rất là vui, chưa bao giờ tôi thấy cậu cười và tôi cũng cười nhiều như hôm nay, nên tôi quyết định cậu chính thức là người bạn thân chí cốt của tôi, khi nào có chuyện buồn hay vui, tôi sẽ hoàn toàn chia sẻ cùng với cậu và kể cho cậu nghe toàn bộ mọi chuyện về tôi, cậu thấy thế nào – cô cười rất hạnh phúc.

- Ừm – Hoàng Nam nhìn cô cười híp mắt, thực giống nhỏ, cậu cũng cảm thấy ấm lòng.

- Chúng ta móc ngoéo đi, để cả hai sẽ không quên. Dù cho sau này có chuyện gì, thì chúng ta cũng vẫn ở bên nhau nhé! Nhớ là sau này không được quên lời thề đâu đấy, nếu quên thì... *suy nghĩ* suy nghĩ* thì cậu sẽ ế – Lâm An cười tươi rói.

Ừm – Hoàng Nam gơ ngón út lên, và lời thề được ký kết, được chúng giáng của trời và đất và cả ánh trăng, nhắc mới để ý, trăng hôm nay rất tròn.

40. Chương 40

Tỉnh dậy, chân nhỏ còn đau, nên đi khắp khiễng, vẫn như ngày thường, nhỏ tới trường và bước vào lớp, khá ngạc nhiên khi hần ngồi bàn nhỏ, và nhìn xuống dưới thấy Lâm An và Hoàng Nam ngồi chung, còn đang

nhìn nhỏ cười tí mắt.

- C-Chuyện gì thế? – nhỏ hỏi hai người.

- Chân cậu đỡ đau chưa? – Lâm An hỏi ngược lại nhỏ.

- Đỡ rồi, tớ có thể đi lại nhưng chạy thì không! Mà sao hai cậu lại ngồi dưới thế?

- Từ nay chúng ta sẽ ngồi như thế, được chứ - Hoàng Nam cười nhìn nhỏ.

Nhỏ quay sang nhìn lại hấn, lạ là hấn chẳng có phản ứng gì, ngay khi đó Lâm An nói thay.

- Từ nay bọn tớ đã là bạn thân chí cốt rồi, nên đi đâu cũng có nhau, ngồi cùng nhau cũng là thường mà... he he... - cô giờ muốn ghép đôi cho nhỏ và hấn.

- Oh... bạn chí cốt – nhỏ cũng không nói gì nữa, ngồi vào chỗ của mình.

Lướt qua hấn, nhỏ chợt nhớ tới nụ hôm “say đắm” trong rừng ngày hôm qua, có chút ngượng.

Cả lớp sau khi nghe Lâm An tâm đắc một câu ai cũng há hốc, rồi họ cũng im lặng mà học bài, chẳng dám phá đám tụi nhỏ làm gì, ai cũng biết chuyện Lâm An và hấn chia tay nên cũng hiểu chút vấn đề.

Buổi học hôm nay cũng không có gì đặc biệt cả, sau giờ ra về bọn nhỏ lên phòng hội học sinh, Hoàng Nam và anh Việt Minh bói về đạo đức và sự nghiệp của Lâm An và chị Tâm Như, sau cùng thì nhỏ cũng bàn chuyện làm gì trong lễ kỷ niệm đó.

- Hôm đó chúng ta sẽ tổ chức một ngày, bắt đầu từ bảy giờ sáng và kết thúc lúc mười giờ tối, mọi người thấy thế nào? – nhỏ đứng dậy và nêu ý kiến của mình.

- Duyệt – đồng thanh, hấn thì gật đầu.

- Trước lễ chúng ta được nghỉ hai tuần, chúng ta sẽ vận dụng thời gian đó để trang trí sân trường, chắc cũng lâu đấy, nên phải huy động nhiều sinh viên, mỗi lớp cử ra mười người tới và phụ giúp chúng ta, sẽ chia nhau ra làm việc, trang trí ngoài cổng, phía trong sân, vận dụng triệt để những thứ xung quanh sân, như cây cối rồi ghề đá nữa,... chúng ta đã xong phần trang trí, phần này tớ giao cho Lâm An và chị Tâm Như, hai người sẽ nghĩ ra cách trang trí phù hợp nhất.

- Cứ để chị/ để tớ lo – đồng thanh.

- Còn Hoàng Nam và anh Việt Minh, hai người có nhiệm vụ khác đó chính là đi lấy củi về để tối chúng ta đốt lửa trại ở sân trường, trang trí nhà ma, chúng ta sẽ lấy một góc ngay lối đi lại thông ra sân sau, dựng lên và làm nhà ma, và tổ hướng dẫn mọi người cách tham gia từng trò chơi một.

- Ừm/ được.

Thể lệ các trò chơi như sau:

Từ bảy giờ tới chín giờ là phần nấu nướng có sự tham gia của tất cả các lớp, nấu trực tiếp và bày bán, chúng ta sẽ nói trước các nguyên liệu để họ tự chế biến, sau đó chúng ta chia nhau ra quan sát từng lớp, và xem số lượng người ăn ở lớp nào cao nhất sẽ có giải thưởng.

Từ chín giờ tới mười một giờ là giờ đi nhà ma... chúng ta sẽ cử đại diện từng lớp một tham gia, lớp nào đi về nhanh nhất cũng sẽ có thưởng.

Mười một giờ tới một giờ sẽ là giờ leo cây hái dứa, được gọi là lễ hội trái cây, cũng theo từng lớp tham gia, nhất sẽ có thưởng.

Một giờ tới ba giờ... chúng ta sẽ hướng dẫn mọi sinh viên đi thông qua khu rừng đó, và tiện đó cũng sẽ chơi một trò chơi tại khu rừng đó luôn, trò gì thì mọi người tự nghĩ ra, về nhất vẫn có thưởng.

Ba giờ tới năm giờ, chúng ta sẽ tổ chức bơi lội ở hồ bơi phía sau khu rừng đó.

Năm tới bảy giờ là bói toán. Giờ còn lại chúng ta sẽ đốt lửa trại và tổ chức các tiết mục văn nghệ luôn, kèm theo là một bữa buffe kết thúc.

- Mọi người thấy ý kiến của tổ thế nào, hợp lý chứ, nếu có chỗ nào mọi người cần gạt bỏ hoặc bổ sung thì cứ nói, rồi chúng ta cùng xem xét lại - nhỏ đọc một lèo những ý tưởng mà nhỏ nghĩ ra.
 - Được, rất hay... nhiều trò nữa – tất cả đều đồng ý.
 - Còn tổ và Thành Khang sẽ tìm cá trò chơi trong khu rừng sau trường và khu bể bơi, cậu thấy thế nào Thành Khang – nhỏ nhìn qua.
 - Được – hẳn này giờ gạt gù nghe nhỏ phân tích, cũng khá thú vị.
 - Còn hai tuần nữa, bắt đầu từ mai chúng ta sẽ thông báo tới tất cả các lớp, phát loa vào giờ ra chơi, Lâm An và chị Tâm Như đảm nhiệm luôn nhé.
 - Oker.
 - Đúng rồi chúng ta là ban giám khảo thì phải có đồng phục nữa – Hoàng Nam lên tiếng.
 - Đồng phục – đồng thanh.
 - Đúng vậy, nhưng mọi người yên tâm, để tổ lo vụ đồng phục cho, tổ có một chuyên gia thiết kế riêng, sẽ nhờ ông ta thiết kế cho chúng ta.
 - Vậy có được không? Mặc lắm – nhỏ cười cười.
 - Không sao? Món quà đó coi như tổ tặng mọi người.
 - Phiền cậu quá – nhưng ai cũng vui, hẳn thì cũng chẳng quan trọng lắm.
- Buổi họp kết thúc, ai cũng có những dự định của mình, ai cũng nể nhỏ có thể nghĩ ra được mấy trò chơi đó, mặc dù không có gì mới mẻ, nhưng vẫn làm họ thấy háo hức rất nhiều.
- Bản thảo các trò chơi, nhỏ đã gửi lên cho thầy HT, thầy rất tán thành và mọi kinh phí nhà trường sẽ lo liệu, bọn nhỏ chỉ cần làm cho thật tốt.
- Buổi tối nhỏ không học, nhớ ra là mình lâu chưa đi dạo, nên nhỏ bước ra bờ hồ ngồi tại chiếc ghế đá quen thuộc, ngắm nghĩ một lát về những chuyện xảy ra mấy hôm nay, giọng nói của anh Thanh Minh mà lâu rồi nhỏ chưa được nghe cất lên.
- Em thường xuyên vẫn ra đây à!
 - Anh Thanh Minh, lâu quá mới gặp anh – nhỏ cười híp cả mắt nhìn anh đứng cạnh mình cũng đang cười tươi.
 - Ừm... cũng lâu rồi nhỉ? Dạo này em vẫn tốt cả chứ, anh bận việc ở nhà hàng nên ít ghé đây – anh ngồi cạnh nhỏ nói chuyện.
 - Vâng, công việc là trên hết mà... hi hi... trường em sắp tổ chức lễ kỷ niệm thành lập trường, lúc đó anh có thể tham gia không?
 - Anh được tham gia sao, chỉ ở trường thôi mà – anh Thanh Minh suy nghĩ một lát.
 - Hi hi... anh tham gia cũng được mà... lúc đó trường đông người ai mà biết chứ.
 - Vậy để anh suy nghĩ xem sao? Hôm đó rảnh thì anh ghé qua, mà có tiết mục gì vui à.
 - Dạ, em không chắc là em làm tốt, nhưng em chắc là mình đang đi đúng đường – nhỏ nhẹ nhàng phân tích.
 - Ha ha ha... nếu mà anh không đi thì có lẽ bỏ lỡ một chuyện gì đó rồi nhỉ? Nhất định anh sẽ tới... để gặp em – khúc cuối anh Thanh Minh dịu dàng luyện tiếu một số điều về nhỏ.
 - V-Vâng – nhỏ cười có chút đỏ mặt.

Sau đó cả hai im lặng hồi lâu, rồi nhỏ cũng bắt chuyện với anh, cuộc nói chuyện lại trở nên rôm rả hơn hẳn, anh cũng biết vài chuyện ở trường nhỏ, và cả chuyện hẳn công nhỏ từ khu rừng đó, có một chút vui trong lòng, cuộc nói chuyện chủ yếu là hỏi han nhau trong thời gian không gặp mặt ấy, được biết anh Thanh Minh

sắp tới sẽ chuyển chi nhánh qua nước ngoài, nhưng cũng phải nửa năm nữa, chắc khoảng hè thì anh đi, nhỏ cũng vui cho anh, đằng nào thì công việc cũng là trên hết mà.

41. Chương 41

Tính ra thì nhỏ học tiếng Nhật cũng được một tháng, cơ bản là những gì cô dạy nhỏ đều nắm được tuốt, từ mới hay là câu đối thoại nhỏ đều nhớ, cách chia thì, động từ nhỏ cũng làm được nhanh gọn, giờ nhỏ đang ngồi trong phòng, đọc thêm từ mới của bài tiếp theo và xem trước các đoạn đối thoại rồi dịch sang tiếng Việt.

Hôm nay cuối tuần nên nhỏ chỉ ở phòng học bài thôi, nhưng chắc ông trời không cho nhỏ học một mình, nhỏ vừa nghe từ mới từ máy tính và vừa đọc theo thì giọng nói của hấn ngay bên cạnh nhỏ:

Cô cũng ham học quá nhỉ? – hấn cúi gần sát mặt nhỏ nhìn trên màn hình máy tính.

- Cậu làm gì ở phòng tôi, mà sao đến cũng không gõ cửa, làm tôi đau tim – nhỏ vỗ vỗ ngực.

- Tôi tới đây chơi, đằng nào cuối tuần cũng không có nhiều việc lắm – miệng nói chân làm, hấn tháo giày nằm ngon lành trên nệm của nhỏ.

- Tổng giám đốc của cả một cao ốc lớn như cậu mà cũng có cuối tuần sao? – nhỏ bĩu môi chêu.

- Phải chờ việc cho đám nhân viên chứ, nếu không lại bảo là giám đốc không tốt, cướp hết công việc của mình – hấn nhàn nhạt.

- Cậu sướng thật... cơ mà sao cậu dám nằm trên nệm của tôi, ra chỗ khác – nhỏ bê bàn và máy tính bỏ xuống đất, ngồi giành đua với hấn.

- Này cô có biết tôi là khách không, khách qua chơi thì phải chiều theo khách chứ?

- Chiều à... cậu qua đây chẳng mang đồ ăn hay bất cứ thứ gì, bảo tôi nghe theo làm sao?

- Vậy là cô cần đồ ăn à, được thôi đợi tôi năm phút!

Nhanh chóng hấn lấy iphone của mình ra gọi cho đầu dây “Mua tất cả đồ ăn nhanh trong cửa hàng mang lại đây” và đầu dây “Vâng”.

Nhỏ há mỏ nhìn hấn, hấn cười cười.

- Cô cứ ngồi đợi đi, năm phút nữa sẽ có đồ ăn cho cô, tôi không biết cô thích ăn gì nên kêu người mua hết, giờ thì tôi ngủ được rồi chứ - dứt câu hấn nằm bẹp xuống, ôm con gấu kia và “ngủ”.

Nhỏ cũng chẳng thèm đồ ăn gì, cái tên này không biết giờ trò gì nữa, thôi thì kệ hấn, giàu như hấn tốn mấy trăm ngàn chắc là bình thường.

Nhỏ tiếp tục học tiếng Nhật, nhỏ ngồi xuống dưới đất học, còn hấn nằm trên nệm nhỏ ngủ.

Đúng năm phút sau, nhỏ thấy ba tên mặc đồ đen tuyền trên tay cầm năm sáu bọc bự bên trong toàn là “đồ ăn nhanh” mà hấn nói.

- Dạ của cô đây ạ - ba tên đặt trước cửa phòng nhỏ, nhìn lướt qua thấy hấn đang ngủ, nhỏ bỏ qua ý nghĩ đó, bước tới gần mấy tên đó, cười cười nói.

- K-Không cần phải phiền mọi người thế đâu, tôi chỉ đùa thôi – nhỏ ái ngại, nhiều thế ăn bao giờ mới hết.

- Lệnh cậu chủ, chúng tôi không dám trái ạ, chúng tôi xin phép - ba tên cúi đầu lui ra.

- Arigato – nhỏ bặt miệng nói cảm ơn bằng tiếng Nhật, coi như thực tập trước, ba tên khựng lại chẳng hiểu nhỏ nói cái gì.

- Cảm ơn, cảm ơn – nhỏ chữa lại, mấy tên đó tiếp tục đi.

Nhắc lại thì hôm nay chủ nhật, như thường lệ bà chủ đi chùa từ sớm đến tối khuya, có hôm bà đi chơi với mấy bà bạn tới tận sáng, nói chung thì cũng rất ít thấy mặt bà ở nhà, hơn nữa dây trọ nằm ở phía sau căn

nhà, chỉ khi đi ra trước thì mới gặp được thôi, anh Việt Minh thì cũng đi chơi với chị Tâm Như rồi, hai phòng kia thì chẳng thấy mở cửa bao giờ, nên đây trọ chỉ còn mình phòng nhỏ thôi.

Hắn nhận được tin nhắn của anh Việt Minh, hắn cũng muốn tới phòng nhỏ, nên đến đó và viện cớ nằm ngủ.

Hắn nằm cũng biết được chuyện xảy ra vừa xong, nghe nhỏ nói tiếng Nhật, hắn cười mỉm.

- Này... này Thành Khang, cậu dậy ăn kẻo đi, làm sao tôi ăn hết những thứ này – nhỏ bê túi đồ ăn để gọn vào rồi lấy một trong số đó chọn món ăn.

... - im ru, giả vờ ngủ chứ chưa ngủ.

- Haizzz... mới nằm mà ngủ nhanh thế! Hích – nhỏ không thèm nói nữa, lấy đại cái bánh bông lan ngồi ăn, và để nguyên hộp cạnh mình, vừa ăn vừa đọc tiếng Nhật “Arigato, Sayoonara, Oyasuminasai...”.

Nhỏ học gần một tiếng, hết cái đọc nên lôi truyện anime ra xem, nhỏ ngồi xem mà cười khúc khích, bộ hoạt hình “Kamisama, hajimemashita” rất hay có tận ba phần và còn đang cập nhật nữa, nhỏ háo hức lắm, xem gần hết phần một rồi, giờ nhỏ xem tập cuối phần một, truyện này rất tình cảm nói về tình yêu của một chú cáo, nói chung là rất hay.

Giây phút cuối cùng của bộ phim đã được nhỏ căng mắt ra nhìn, sau bao nhiêu chuyện thì cả hai cũng đến được với nhau, cảnh chú cáo nhìn say đắm thổ thần của mình còn nói một câu làm nhỏ “nổi da gà”.

- Bây giờ tôi muốn lập một khế ước mới với cô.

- Chẳng phải đã lập rồi sao? - cô gái thổ thần ngạc nhiên.

- Khế ước của riêng tôi – dứt câu là chú cáo “hôn” thổ thần của mình, chứng minh rằng cô mãi mãi là người của cáo, không ai được phép động vào.

- Dễ thương quá... cảm động quá... nổi da gà... nhưng hay quá đi... - những câu từ mà nhỏ thốt lên khi đó.

- Cô có muốn tôi lập một khế ước như thế không?

Hắn nằm ngủ chắc được một giấc, mà chuẩn bị ngủ “say” thì nhỏ lại đọc một chữ, làm hắn chẳng tập trung ngủ, mãi lát sau quen dần thì hắn mới ngủ được, khi tỉnh dậy gặp ngay cảnh nhỏ như thế kia, vậy là hắn lập tức xen ngang, ngồi phía sau nhỏ, cố gắng nhòm người về phía trước và nói với nhỏ.

- Hả... - nhỏ giật mình quay sang, trùng hợp hắn cũng quay qua, thế là hai môi chạm môi thật tình cảm, mà cái khúc cuối của hoạt hình đó nó lại dừng lại thật lâu khúc môi chạm môi, nhỏ đỏ mặt nhả ra rồi đứng phắt dậy.

- Cậu dậy từ khi nào thế, sao bảo ngủ mà... ngủ nữa đi chứ.

- Mới đây thôi, ngay cái khúc đó đó – hắn đứng dậy bước vào rửa mặt.

Ở ngoài mặt nhỏ đỏ thêm, hắn cố tình chêu tức nhỏ đây mà, nhìn lại mình đã ăn hết mấy chục gói oishi rồi, cả hộp bánh bông lan nữa (heo có khác). Nhật vỗ bả gọn vào thùng rác, hắn bước ra cười cười.

- Có thể cho tôi mượn cái khăn mặt không?

- Đây – nhỏ lấy khăn mới mua hôm qua cho hắn.

- Khăn mới à, cô chưa giặt sao? – hắn ngửi thấy mùi còn mới.

- Ừm, lau đi còn chê nữa à – nhỏ gắt.

- Khăn lau mặt của cô đâu.

- Đằng kia.

Hắn ra lấy rồi lau mặt mình, không hiểu sao nhưng hắn ngửi thấy mùi thơm, mà hắn rất thích mùi này.

- Cô dùng sữa rửa mặt gì vậy?

- Tôi không dùng mỹ phẩm.

- Vậy cô rửa mặt bằng gì? Nước thôi à!
- Không, sữa tắm theboy – nhỏ thành thật trả lời.
- Oh... con gái mà tắm theboy... có phải loại sữa “em tắm, anh yêu” mà tivi hay quảng cáo không? – hần nghĩ nghĩ chốc lát rồi nói.
- Đúng rồi, cậu cũng biết cơ đấy, tôi tưởng con trai chỉ theo dõi sữa tắm con trai thôi.
- Chứ cô nghĩ tôi chẳng biết gì về người mình thích sao? – hần bật miệng nói ra câu không nên nói, cười xuề “ý tôi là sau này tôi thích ai thì sẽ nói người đó dùng loại sữa tắm này”.
- À ừm – nhỏ gật gù tán thành.

Hần lại ngồi chỗ máy tính của nhỏ, rồi bấm bấm chơi cái gì đó, nhỏ cũng không làm phiền, lấy điện thoại mình ra chơi game “ngôi sao thời trang”.

Cái game này dành cho con gái nhưng con trai chơi vẫn được, đó là vượt qua các chặng của trò chơi, bằng cách phối đồ sao cho phù hợp nhất, nhỏ mới vượt qua được chặng một thôi, nên đang cố gắng vượt tiếp.

Trò này có rất nhiều cái hay mà chính nhỏ cũng dần bị thu hút, có rất nhiều trang phục đẹp, nhưng không dễ gì mà có được, mình phải chế được nó, hoặc là mình nạp thẻ để tặng vip sẽ được tặng đồ hiếm nào đó.

Đúng là thời đại công nghệ, nhỏ và hần không ai nói ai câu nào, mà chỉ tập trung và công việc của mình, bằng để yêu và bằng máy tính.

Hần xem một số hồ sơ các tập đoàn thông qua mail của mình, mặc dù đi chơi nhưng hần luôn nhớ tới công việc, xài sơ qua máy tính nhỏ và con chuột không dây, hần cũng có chút ấn tượng, hàng xách tay này cũng thuộc hàng hiếm có, may mắn nhiều người không biết nên bán với giá rẻ, nhỏ thì khờ khờ biết gì mấy cái điện tử nên chỉ biết mua và dùng thôi.

Nhắc mới nhớ, hần vẫn cố gắng tìm bố mình trong khoảng thời gian này, nhưng vẫn chẳng có chút manh mối nào.

42. Chương 42: Lễ Kỷ Niệm

Thời gian trôi đi nhanh chóng, cũng chỉ còn hai tuần nữa là tới lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, bọn nhỏ bây giờ đang tất bật cho việc trang trí mọi thứ ở trường.

Phía Lâm An và chị Tâm Như đang trang trí mấy cái cây bằng đèn nháy và những băng rôn bắt mắt.

Hoàng Nam và anh Việt Minh thì trang trí phần lều trại nhà ma.

Nhỏ và hần thì... tiếp tục khám phá khu rừng đó “lần thứ ba”.

Lần này thì hần cũng đã làm được một con đường thông ra tới bể bơi, nhưng cũng vượt qua nhiều chông gai lắm, hần đặt những chú “rắn giả” vào, và những âm thanh rừng rợn để dọa... nhỏ cũng phải sợ hãi.

Mỗi ngày đều làm việc cật lực từ sáng tới chiều tối, nên ai cũng mệt, về phòng là nhỏ chỉ nằm ngủ thôi, cũng chẳng có thời gian làm việc gì khác.

Cứ thế ngày qua ngày, ai cũng cố gắng làm cho xong công việc của mình.

Nhỏ và hần đang đứng ở hồ bơi sau khu rừng, không ngờ khi dọn dẹp sạch sẽ thì hoàn toàn khác xa so với lúc đầu nhỏ thấy, đúng là một bể bơi thật sự.

- Cô muốn xuống một lát không? – hần hỏi nhỏ.

- Được thôi! – cả hai cùng nhảy xuống hồ bơi, mặc đồ bình thường.

Lâu lắm rồi nhỏ mới được bơi như thế này, đặc biệt hơn là bơi ở bể bơi nữa chứ, trước kia nhỏ chỉ bơi ở mấy bờ suối thôi, nên nhỏ rất thích thú, cười cũng rất nhiều nữa, hần cũng không ngoại lệ.

Những việc trước đây hay bây giờ, từ khi hấn gặp nhỏ và nói chuyện có một chút “thân”, dường như con người trong hấn không bao giờ nghe lời, kể cả cách nói chuyện, hay hành động của hấn, cũng không tự chủ không phải là bản chất thật con người mình nữa, mà dường như bị nhỏ chi phối, ngay cả việc bơi thể này, hấn chưa từng nói với ai, rồi cả việc qua phòng nhỏ nằm ngủ, trước đây hấn cũng chưa bao giờ nằm ở nơi khác ngoài phòng mình, rồi cả suy nghĩ cũng chỉ nghĩ tới nhỏ, chỉ sợ nhỏ gặp chuyện gì đó thì hấn lại không yên tâm mà làm việc, kể cả những lúc quen Lâm An hấn cũng chưa từng nghĩ về cô nhiều tới như thế.

Nhỏ và hấn ngồi uống nước giải khát buổi chiều và ngắm hoàng hôn, nhìn mặt trời màu đỏ, cả hai cảm thấy tâm trạng thật yên bình.

.....

Và cuối cùng thì ngày quan trọn cũng đã tới, sáu giờ bọn nhỏ đã có mặt tại trường để xem lại một lượt mọi thứ đã hoàn thiện hơn chưa, khoảng sáu rưỡi, Hoàng Nam tới và còn cầm sáu túi đồ cho sáu người, bên trong chính là đồng phục của BGK.

Sơ qua về đồng phục.

Với nam thì đơn giản và lịch sự: áo sơ mi trắng, áo vest màu đen và quần âu đen, đôi giày nâu, tất cả đều là thiết kế sang trọng, rất lạ mắt và nổi bật.

Ba anh chàng đã thay xong và đang đứng bên ngoài chờ ba cô nàng.

Trang phục của nữ thì cũng đơn giản, nhưng đều là hàng hiệu: đó là một bộ hầu gái xòe dài gần tới gối màu đen, đôi giày bánh mì đế xuống màu đen, hai tai thỏ, hở ngực và trên cổ có một cái nơ màu đen.

Ba cô nàng bước ra, ba anh chàng chết ngất, không ngờ lại nổi bật như thế, chưa kể nước da của cả ba thì trắng, mặc đồ đen làm nổi hơn bất cứ ai, riêng nhỏ cái tướng hơi mũm mĩm, nên Hoàng Nam làm một bộ hầu gái kiểu, chân váy ôm và áo cúp ngực, hấn khẽ nhíu mày một lượt, nhưng không phủ nhận là nhỏ rất đẹp.

Dàn BGK đen thui từ đầu tới chân, nhưng ngược lại thì ai cũng “tỏa sáng”.

Tới giờ mở màn và tất cả sinh viên đã tập trung đông đủ ở sân trường, nhỏ đứng trên bục cao và làm “người đứng đầu” tuyên bố những thủ tục quan trọng trong ngày.

Phía dưới có hai hàng ghế dành cho các giáo viên và hàng ghế đầu dành cho đoàn thanh tra, khoảng mười người và nhỏ đã nhìn thấy anh Thanh Minh ngồi phía sau đó, anh đang mỉm cười với nhỏ, nhỏ cũng rất vui vẫy tay chào lại.

Dành chút thời gian để nhỏ nói về thể lệ các trò chơi và các hoạt động trong ngày, mọi người cũng khá ngỡ ngàng khi thành viên BGK lại nổi bật như thế, sáu người đang đứng trước mặt mọi người, nhỏ giới thiệu lần lượt từng người một.

Trò chơi đầu tiên đó là nấu ăn và chọn ra lớp có thành tích cao nhất.

Đầu tiên là đoàn thanh tra đi thưởng thức trước và đưa ra kết quả, sau đó tới các giáo viên và cuối cùng là BGK và các sinh viên khác.

Nguyên liệu mà nhỏ đưa ra đó là: thịt, xương, các loại củ, một ít rau, gia vị, bún, bánh tráng cuốn, thịt gà, nước lẩu, nấm, tôm hùm, cua, ghẹ, bánh canh, gạo.

Và các lớp nấu ăn thật điệu nghệ, rất khó để lựa chọn lớp nấu ngon nhất, vậy là chỉ còn các sinh viên thôi, sau gần một tiếng để thưởng thức và tự cho điểm nhau, thì cuối cùng cũng tìm ra được lớp nấu ngon và được số phiếu bầu cao nhất.

Phần thưởng được trao trực tiếp, và được đặt trong hộp đẹp mắt, lớp nhất sẽ được bốc chọn số phần thưởng, giá trị thì như nhau, nhưng phần quà là khác nhau.

Tham gia đi nhà ma... thành viên BGK sẽ là người đứng cuối canh lớp ra trước, nhưng các giáo viên nằm trong ban thanh tra cũng được tham gia, họ cũng rất háo hức, nhiều giáo viên nữ sợ nên không đi, còn các thầy thì cứ theo nhau... bên trong tối om... không thấy gì, chỉ nghe được tiếng âm u, thêm những sự kiện chết chóc, lâu lâu xuất hiện vệt trắng, bóng đèn nhấp nháy, mỗi lúc sáng lên là có sự xuất hiện của một vật

thể đáng sợ, vậy mà các thầy vẫn “không xi nhê” bước ra còn cười riu rít, khen bọn nhỏ làm khu nhà ma... rất rùng rợn, trong khi nhỏ lại chẳng thấy mấy thầy có phản ứng nào sợ hãi cả.

Tiếp đó là tới các lớp thi với nhau, lớp nào cũng háo hức bốc thăm chờ tới lượt mình... có cả các bạn nữ cũng gan dạ tham gia, một phần vì bị “ép đi” nhỏ có thể nghe được tiếng hét bên trong, có nhiều bạn muốn chạy nhanh ra khỏi nơi đó, nhưng có lẽ là không thể, vì bên trong được thiết kế không phải chỉ một đường thẳng mà là đường vòng, và nhiều khúc quẹo, nếu ai thông minh cũng sẽ đi ra ngoài một cách nhanh chóng, nếu chỉ hét không thì sẽ khó tìm được phương hướng lắm.

Mặt mũi ai cũng tái nhợt chủ yếu là con gái, nhỏ cũng tò mò bên trong lắm, nhưng “sợ” chẳng dám đi.

Cuối cùng thì cũng có được lớp dành giải nhất.

Qua phần hái dừa, phần này thì không có gì khó cả, nên tua nhanh qua thôi... he he... kết thúc là lớp nào hái được nhiều dừa thì được ăn nhiều.

Bây giờ sẽ là phần thi “lạc vào rừng hoang”, bên trong sẽ có nhiều điều thú vị và bất ngờ, phần quà chính nằm ở cuối con đường, lớp nào đủ kiên nhẫn đi tới sẽ có giải thưởng lớn.

- “Cái này còn đáng sợ hơn nhà ma, nhưng được lợi là các sinh viên có quyền, nắm tay nhau, không được buông ra, mà lỡ có buông tay ra cũng không sao, chỉ sợ sau khi nắm lại, mà không phải tay bạn mình thì không ai chịu đâu nhé” – nhỏ từ tốn giải thích cho các sinh viên nghe, họ cũng sợ sợ chút chút.

Vậy là các sinh viên lại được phen la hét hoảng loạn, khi liên tục đâm phải những thứ mềm mềm mà hấn bỏ vào, những thứ đó không hề hại ai cả, chỉ là đồ chơi thôi.

43. Chương 43

Cuối cùng thì các lớp cũng tới được bể bơi, tham gia bơi lội sau khi lượn vượn xung quanh khu rừng, quả là một sự sáng suốt, thể nhưng dưới bể bơi, mỗi người lại có một giỏ bóng sau lưng, nhiệm vụ là phải giữ được những quả bóng đó, lớp nào giữ lại được nhiều thì thắng cuộc, nhưng người giữ bóng là các bạn nữ, người bắt bóng là các bạn nam.

Rất nhiều tiếng hò hét, tiếng cười cũng có nữa... nghe rất vui tai, dàn BGK ngồi trên cũng bị ướt vì bị bắn nước lên người.

Nhưng mà giây phút, cậu sinh viên nhảy xuống hồ bơi gần phía nhỏ, nếu xét đúng vị trí thì nhỏ sẽ là người bị ướt nhiều nhất, cậu thanh niên chuẩn bị nhảy xuống... nhỏ cũng căn mắt ra nhìn mình chịu trận, hai tay cố gắng đan chéo vào nhau giờ lên che đi, nhưng... hấn là người đứng chặn ngay trước mặt nhỏ và hứng trận nước ướt từ trên xuống.

Ai cũng nhìn hành động đó của hấn, nhưng hấn lờ mắt, mọi chuyện lại trở về như cũ.

- Thành Khang... cậu không sao chứ? – nhỏ lập tức lấy khăn tắm cạnh đó lau lên người hấn.

- Không sao? Hoạt động cả ngày cũng nóng mà.

- Oh – nhỏ cũng không nói gì nữa.

Phía bốn vị BGK còn lại thì có rất nhiều suy nghĩ, nhưng ai cũng khẳng định là hấn “thực sự” rất khác so với lúc đầu năm.

Phần tiếp là bói toán, ai vào việc nấy, phần bói này được sự tham gia rất nhiều, đông đảo các cặp sinh viên, và cả các thầy giáo nằm trong ban thanh tra, dàn BGK của chúng ta đều có chung một suy nghĩ “mấy thầy cô còn cần sự nghiệp và tình duyên nữa sao?” nhưng chỉ dám nghĩ mà đâu dám nói, vẫn phải bói thôi.

Ai cũng nghĩ là bọn nhỏ nói rất đúng, nói về quá khứ và một vài chuyện của tương lai.

Phần cuối cùng là đốt lửa trại và các tiết mục văn nghệ, cộng thêm một bữa búp phê ngọt lịm nữa.

Cả ngày, nhỏ quên bég mắt anh Thanh Minh, chỉ nhìn thấy vào khi sáng rồi nhỏ trú tâm vào các trò chơi mà không thấy anh đâu. Đông thế kia làm sao mà nhỏ thấy.

Nhỏ nhìn ngang ngó dọc tìm anh, hần vổ vai nhỏ phía sau.

- Cô tìm ai à?

- Anh Thanh Minh, tôi chỉ thấy anh ấy khi sáng, chỉ sợ anh ấy về mất.

- Cậu ta ngồi nói chuyện với thầy HT đằng kia kìa – hần chỉ hướng tay cho nhỏ thấy.

- Cảm ơn cậu, tôi chỉ sợ anh ấy tới đây không quen ai mà bỏ về thôi... hì hì.

- Ủm... mà lát cô có thể hát không? Thực ra thì không ai nói, nhưng tôi nghĩ họ cũng sẽ rất muốn nghe giọng hát của cô – hần một tay giữ vai nhỏ.

- Thật sao? Tôi hát cũng đâu có hay đâu... hi.

- Coi như cô vì tôi hay là vì có thanh tra, chúng ta nên làm một cái gì đó có ý nghĩa chẳng hạn – hần nghĩ đại lý do nào đó cho phù hợp.

- Vậy được... tôi sẽ hát – nhỏ cười híp mắt.

Lúc nhỏ cười như vậy, trái tim hần lệch nhịp rất nhiều, cảm giác ầm ập bao trùm cơ thể, dường như hần bị nụ cười này làm xao nhãng tâm trí, chỉ cần nghĩ tới cũng làm hần hạnh phúc lắm.

Các tiết mục hát của các lớp dần đi qua hết, và cuối cùng thì nhỏ cũng là người bước lên sân khấu một lần nữa.

“Mọi người cảm thấy hôm nay thế nào? Những trò chơi và các hoạt động hôm nay có làm hài lòng mọi người không? Các tiết mục văn nghệ có xua tan những mệt mỏi trong ngày hôm nay không? Mọi người hãy cho mình câu trả lời nhé, nếu là hài lòng... mọi người hãy vỗ tay thật lớn nhé.

Nhỏ vừa nói xong, thì toàn bộ sinh viên vỗ tay thật to, nhỏ có thấy thầy HT và đoàn thanh tra mỉm cười rất lớn, có vẻ họ cũng hài lòng rồi.

Tiền đây thì mình cũng xin mạn phép kết thúc lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, và kết thúc các trò chơi sau một ngày bằng một ca khúc. Bài hát được mang tên “Khoảng thời gian hạnh phúc” – nhỏ cúi đầu coi như là sự bắt đầu vào ca khúc.

“Trong thế giới rộng lớn bao la này. Là bài hát nhỏ bé đầy hi vọng của tôi.

Tôi muốn làm bạn cười mặc dù bạn ở một nơi rất xa. Và tôi... không quen bạn.

Nếu nói một cách ngọt ngào, lời nói sẽ không cay đắng. Nếu có khóc một chút, giọt nước mắt sẽ không trở thành nỗi đau.

Nếu bạn cúi đầu xuống. Tôi sẽ cho bạn một sự an tâm...

Bầu trời luôn ở trên chúng ta. Khi nó màu xanh bạn hãy thử nhìn xem.

Tôi muốn hát một bài hát nhẹ nhàng. Dành cho những người yếu đuối lẫn mạnh mẽ.

.....

Bạn luôn che dấu những lời nói dối. Và luôn tránh bị tổn thương.

Sự thật ở ngay bên cạnh bạn. Nhưng bạn vẫn không nhận ra.

Khoảng thời gian khi con người ta cảm thấy đau đớn. Khoảng thời gian khi con người ta cảm thấy hạnh phúc.

Họ khóc với cùng một cảm xúc. Đừng bao giờ lãng quên trái tim của bạn.

Bầu trời luôn ở trên chúng ta. Khi nó màu xanh bạn hãy thử nhìn xem.

Tôi muốn hát một bài hát nhẹ nhàng. Dành cho những người yếu đuối lẫn mạnh mẽ.

Nơi bạn sinh ra chính là màu sắc bạn phải mang bên mình. Bởi vì bạn chỉ có một mình.

Tiếp tục sống đến ngày hôm nay. Đừng quên những người chờ đợi bạn trở nên mạnh mẽ...”.

Lại một lần nữa, nhỏ lấy đi nước mắt của biết bao nhiêu người, lần trước là đầu năm nhỏ để lại ấn tượng không nhỏ, giờ là gần cuối năm nhỏ cũng luôn khiến người khác nuối tiếc khi nghe nhỏ hát.

Hôm nay anh Thanh Minh đã được tận mắt chứng kiến nhỏ hát, thật sự anh không thể dời mắt đi chỗ khác, nhỏ mặc bộ đồ rất dễ thương, còn có một giọng hát rất hay nữa, anh bị cuốn sâu vào đó, cho dù là trước hay sau thì anh vẫn còn thích nhỏ rất nhiều.

Thật lạ là có cả Mon, người trong nhà hắn cũng bị lạc vào đây, Mon nghe nhỏ hát cũng phải tháo kính lau nước mắt, đúng là buổi hòa nhạc thật sự, trước nay cũng theo hắn, nên Mon được đi nhiều buổi hòa nhạc lớn và rất ấn tượng, nghe như mình bị lạc vào một thế giới khác, lần này là nhỏ, tuy không sánh được với các chuyên gia âm nhạc lớn, nhưng nhỏ cũng được thừa hưởng cái gen nghệ thuật đỉnh cao.

Hắn thì rất háo hức từ đầu rồi, nghe giọng hát của nhỏ một lần đúng là hắn không thể nào quên, cảm xúc của hắn hiện tại là rất yên bình, nhanh tay chụp lấy một tấm ảnh “dễ thương” nhất từ nhỏ.

Bộ tứ BGK cũng rất thích nhỏ hát, họ còn mang tặng hoa cho nhỏ nữa.

Thầy HT và các thành viên ban thanh tra hoàn toàn hài lòng với bài hát này, chứa đựng rất nhiều khoảng thời gian hạnh phúc, đúng như tên bài hát, làm họ như trở lại tuổi trẻ.

Khi tham gia các trò chơi mà tụi nhỏ làm, họ đều nghĩ mình còn là sinh viên như mọi người khác, họ đắm chìm vào suy nghĩ của tuổi hai mươi cùng tham gia nhiệt tình.

44. Chương 44 Sau Lễ

Sau lễ một tuần...

Nhỏ và mọi người đang có mặt tại phòng hội học sinh, từ bây giờ bọn hắn cũng nằm trong hội luôn, và đảm nhiệm các chức vụ tương ứng, hắn là hội phó của nhỏ, hai cặp kia vẫn như cũ.

Bọn nhỏ bây giờ phải thường xuyên tới phòng hội hơn, vì sẽ tham gia vào các hoạt động của trường và của lớp.

Bọn nhỏ phải thường xuyên kiểm tra vệ sinh xung quanh trường, trong lớp học, giám sát các sinh viên vi phạm...

Và phải tìm hiểu thật kỹ về ngôi trường, tất cả những nơi trong trường, chỉ cần hỏi đến là biết nó ở đâu, mọi thiết kế trong trường và ngay cả các nội quy của trường, nếu có sai sót bọn nhỏ có quyền sửa lại cho đúng và phù hợp.

Công việc của ban hội càng nặng nề hơn, mỗi ngày phải đọc rất nhiều sách liên quan đến trường Quốc tế, nên đầu óc của ai cũng rất linh hoạt, nhiệm vụ của các giảng viên là chỉ tới lớp và thao giảng thôi, ngay cả thầy HT cũng không ngoại lệ:

“Các em hãy quản ngôi trường cho thầy nha, thầy đã dành nhiều thời gian làm việc công mà quên mất việc tư rồi, thầy sẽ gặp lại các em sớm thôi, chắc vài năm gì đấy, các em giúp thầy nhé, thầy tin tưởng ở ban hội các em, tạm biệt, hẹn gặp lại”.

Đó là những lời nói cuối cùng của thầy, sau hôm đó thì thầy cũng biệt tăm luôn, hỏi các giảng viên thì rất nhiều ý kiến: thầy đoán chắc thầy ấy mệt nên nghỉ phép, cô còn thấy thầy đi du lịch với vợ và con, còn thầy đoán vợ thầy ấy bắt ở nhà... rất nhiều ý kiến khác nhau, đúc kết ra thì nhỏ và mọi người nhận ra một điều: câu nói mà thầy nói “thầy quá trú tâm vào việc công mà quên mất việc tư” chính là lúc này, thầy đã quá chăm chú cho ngôi trường, mà bỏ quên vợ và con, nên thầy chắc sẽ dành thời gian còn lại để làm việc có ích hơn, ở bên người thân và chăm lo cho họ nhiều hơn.

Thành quả của thầy chính là tụi nhỏ hiện đang ngồi tại đây, mỗi người một chồng sách, phải hoàn thành trong một tuần, mới đầu nhỏ cũng khá háo hức vì trong phòng này có tận một tủ sách giày cộm, và còn được hướng dẫn là phòng đối diện chính là thư viện sách của trường, trong này chỉ toàn sách liên quan đến lịch sử ngôi trường, và đặc biệt là những công việc chính của hội học sinh.

Giờ nhỏ mới thấm nhiều sách chỉ một thêm, thầy cũng không nhớ quyển sách các công việc của hội ở đâu, nên bọn nhỏ phải đọc hết các sách để tìm ra chúng, mới chỉ được một tháng mà bọn nhỏ đầu óc quay cuồng.

Hắn cũng đường đường là tổng giám đốc thế nhưng vẫn phải ngồi đây đọc sách, nhồi nhét những thứ không phải có ích với cao ốc mình, vậy mà hắn vẫn không thể làm khác, đôi chân hắn sau giờ học vẫn bước theo đôi chân nhỏ tới đây, giờ thì ngay cả bản thân hắn cũng không tự chủ khi ở bên nhỏ rồi.

Sáu người ngồi chung lại một cái bàn lớn nằm giữa phòng, mỗi người một chồng sách nhìn qua chẳng thấy ai chỉ thấy sách thôi.

- Haizzz... cuối cùng cũng xong rồi – nhỏ nằm trườn dài ra bàn, cuối cùng sau một tháng nhỏ cũng đọc và nhớ được “một phần mười” thư viện sách.

- Vậy thì phải tận dụng mọi cơ hội để nhanh chóng hoàn thành thôi, Đào tiểu thư nhỉ? – Mon bê thêm một chồng sách nữa.

Theo sự sắp xếp thì Mon sẽ là người quản lý việc đọc sách của tụi nhỏ, nhỏ cũng không hiểu sao lại thế, cũng chưa ai biết Mon là ai, nhưng rồi cũng biết là quản gia của nhà hắn, sau khi tiếp xúc thì ai cũng quý, Mon thường xuyên mang đồ ăn tới phòng hội khi cần thiết, rồi pha trà, và bưng bê sách...

- Nữa sao? Haizzz... đầu óc cháu muốn nổ rồi, hay cho cháu nghỉ ngơi một lát nhé – nhỏ dùng nụ cười tươi nhất có thể để “dụ dỗ” Mon và được Mon đồng ý luôn.

- Vậy Đào tiểu thư ra ngoài hóng gió cho đầu óc khuây khỏa, nhớ quay lại sau ba mươi phút n... – Mon dặn dò kỹ càng, nhưng chưa kịp nói xong thì nhỏ đã phần ra ngoài rồi.

Nhìn lại bốn người vẫn còn rất chăm chú nghiền ngẫm, Mon mỉm cười hài lòng, nhưng rồi nhìn qua cậu chủ mình bất ngờ “cười” một cái, nụ cười rất khác lạ... Mon cũng cố gắng mỉm cười tự tin nhất, rồi hắn cũng phần ra ngoài luôn, chắc là hắn cũng học xong rồi.

Nhỏ ngồi cạnh ghế đá sân sau, hát vu vơ gì đó, ngồi suy nghĩ lại mọi chuyện một lát.

Từ lâu rồi học nơi này cũng được một năm, thật nhiều chuyện khiến mình cảm thấy vui vẻ, không ngờ mình lại là người thi vào với điểm cao nhất, lại còn được làm hội trưởng hội học sinh, chức vụ đó thật sự rất nặng nề, giờ còn nặng hơn khi phải gánh vác công việc thay cho thầy HT, cũng may bên cạnh mình còn có Lâm An, Hoàng Nam chị Tâm Như và anh Việt Minh, cả hắn giúp đỡ nữa, mọi người thật tốt với mình, nhỏ mỉm cười, nhưng cũng vì thế mà nhỏ chẳng kịp đi làm thêm gì cả, công việc học này chiếm hết thời gian rồi.

- Cô ngồi đây cười một mình sao? – hắn từ xa đi tới, hắn mặc đồng phục trường, nhưng khi nào hắn cũng rất thu hút, thấy nhỏ ngồi đó “còn cười”, khóe môi hắn cũng khẽ cười.

- Thành Khang... cậu tới khi nào vậy, mà cậu đọc xong rồi à? – nhỏ thoáng giật mình, nhưng rồi lấy lại bình tĩnh nói.

- Ừm, cũng như cô thôi, đầu óc tôi cần được nghỉ ngơi – hắn nhếch miệng cười, nụ cười hắn thật đẹp, ánh nắng chiếu vào càng làm hắn “thu hút” hơn.

- Oh... hi hi – nhỏ có chút đỏ mặt.

- À cô uống sữa đi, tôi mới ghé qua căn tin – hắn đưa nhỏ hộp Milo.

- Cảm ơn cậu!.

- Cũng sắp hết năm nhất rồi, cô thấy học ở đây thế nào? – hắn uống một hơi chai nước rồi nói.

- Ừm tôi rất thích học ở đây, trường này cũng là mong ước của rất nhiều sinh viên, và tôi cũng vậy – nhỏ nói theo suy nghĩ của mình.

- Thế là tốt rồi nhỉ? Tôi cũng rất thích học ở đây – ánh mắt hắn có chút gì đó buồn.

Nhỏ bất ngờ nhìn hắn, lần đầu tiên thấy hắn “có tâm sự” và trong giọng nói nhỏ có thể thấy được điều từ tận đáy lòng hắn, nhỏ muốn biết về con người hắn, muốn hiểu một chút về hắn, vậy mà quen biết hắn cũng gần một năm nay, mà nhỏ chẳng biết chút gì về hắn, ngoài chuyện hắn là tổng giám đốc của một cao ốc. Nhỏ biết là điều không nên, nhưng sự thật nhỏ rất muốn hỏi hắn một câu:

- Cậu ở với bố mẹ chứ?

... - bị bắt ngờ khi nhỏ hỏi như thế, hấn không nói gì, nhìn qua nhỏ.

- K-Không trả lời cũng không sao đâu? Hi hi coi như tôi chưa hỏi vậy – nhỏ thấy ánh mắt hấn có gì đó buồn, nhỏ sợ làm hấn tổn thương, không dám hỏi nữa.

Mẹ tôi mất từ khi tôi còn nhỏ, tôi... ở một mình – hấn cũng không hiểu sao mà lại trả lời câu hỏi của nhỏ.

Hấn đúng là chỉ nghĩ cho mình mình, còn nhớ là mình quen mọi người cũng một năm qua, mà chưa một ai biết gì về bản thân mình, hay là mình quá hẹp hòi, quá tự ti để nói điều đau lòng: rằng mình không có bố mẹ, họ đều rời xa mình. Tâm trí hấn hỗn loạn mọi thứ, rất nhiều chuyện xảy ra, nhưng hấn chưa bao giờ hé răng nửa lời, giờ đây chỉ vì nhỏ mà hấn nói ra điều thầm kín bấy lâu.

- Vậy còn bố cậu – nhỏ lại làm trái tim hấn tan nát.

- Bố tôi... ông ấy cũng rời bỏ tôi từ bảy năm trước – mãi về sau hấn mới mấp máy môi được câu nói.

- Tôi nỗ lực cậu thật đấy, một mình cậu có thể làm tổng giám đốc của cả một cao ốc lớn như thế, bằng tuổi nhau mà tôi còn phụ thuộc rất nhiều vào gia đình – nhỏ hiểu theo nghĩa bố hấn cũng mất từ bảy năm trước.

- Thực ra tôi hơn cô một tuổi, vì chuyện của bố nên tôi đã ngừng học sau khi tốt nghiệp hai năm trước, nhưng Mon là người bên cạnh tôi từ bé, ông ấy tôi coi như người bố nuôi của mình, nên tôi cũng không muốn Mon buồn vì tôi, nên tôi đã đi học ở đây.

- Ừm, mặc dù tiếp xúc ít hơn cậu, nhưng tôi thấy Mon rất thân thiết với cậu, cho dù có chuyện gì, ông ấy luôn bảo vệ tốt nhất cho cậu, cậu đúng là người may mắn nhất nhỉ? - nhỏ vui vẻ nhớ lại những lúc Mon chăm sóc hấn ở trên phòng ban hội, Mon hiểu rất rõ con người hấn, nên cách chăm sóc của Mon dành cho hấn khác hơn mọi người.

- Tôi cũng nghĩ vậy!

Hấn cười, lần đầu tiên trong suốt bảy năm, giờ đây hấn mới có thể cười hạnh phúc tới vậy, hấn chỉ mong giây phút này dừng lại mãi, để tâm trạng hấn luôn vui vẻ, con người trước đây của hấn đâu phải lạnh tới vậy đâu.

- Úi trễ mười phút rồi, Mon lột da mắt... chúng ta mau lên phòng ban hội thôi – nhỏ nhìn đồng hồ rồi rít hổi hấn lên.

- Cô sợ Mon sao? – khác hấn với bộ dạng của nhỏ, hấn rất bình tĩnh đáp trả.

- Mỗi lúc Mon kéo cặp kính lên là sẽ có chuyện chẳng lành, tôi chỉ sợ bữa tối bị mất phần thôi, Mon cũng muốn tốt cho chúng ta mà.

- Vậy sao, Mon là người rất nghiêm túc nhỉ?

- Ừm ừm... cách nghiêm túc của Mon có chút “đáng sợ” chắc là thừa hưởng từ cậu đấy, ở lâu nên Mon cũng lạnh nhạt giống cậu luôn.

- Mau lên thôi – lần này là hấn vô tình cầm tay nhỏ kéo lên phòng.

Hấn là người hiểu Mon nhất, nên những gì nhỏ nói không sai tẹo nào, có thể bữa tối nhỏ phải học cho xong thì mới được ăn nữa. Làm việc với Mon luôn có giờ giấc đàng hoàng, Mon luôn sắp xếp rất chu đáo mọi việc và kèm theo đó là thành quả cũng rất xứng đáng.

45. Chương 45

Sắp đến kỳ thi cuối kỳ hai rồi, nhỏ cũng đang rồi ren chuẩn bị cho kỳ thi kết thúc năm nhất của mình, công việc của ban hội cũng được tạm ổn, thời gian còn lại một tháng để nhỏ chuẩn bị cho kỳ thi, việc học đã kết thúc, chỉ còn thi trong nửa tháng là nhỏ có thể được về nhà, nhỏ cũng nhớ nhà lắm, dự định là nhỏ sẽ mua ít đồ về cho hai cô em của nhỏ.

Nhỏ học tiếng Nhật cũng vừa tròn được năm tháng, theo lịch trình học để biết hết tiếng Nhật thì nhỏ phải học 50 bài, học trong hai năm, nhỏ mới chỉ học được một phần tư thôi, cũng nói được vài từ, khi học bài thi nếu có từ nào nói được bằng tiếng Nhật là nhỏ vận dụng vào trong bài để nói cho bằng hết, nhỏ cũng rất cố gắng để học thêm từ mới của các bài trước đó, rồi vận dụng vào trong bài vở tiếng việt để dịch sang.

Hắn cũng nói được tiếng Nhật nên nhỏ lâu lâu nói chuyện bằng tiếng đó với hắn, giờ nhỏ đang ở phòng và ôn bài thi, tới xế chiều, nhỏ vừa từ nhà tắm bước ra, nghe được giọng nói réo rắt bên ngoài, nhìn loáng qua thì thấy... năm người trong ban hội tới phòng nhỏ, trên tay còn xách theo đồ gì đó mỗi người một túi.

- Mọi người... có chuyện gì sao? – nhỏ lấy khăn xoa xoa tóc đi ra cửa.

- Song Đào, mọi người muốn qua phòng cậu làm một bữa party nhỏ - Lâm An nói rồi giơ túi đồ của mình lên, bên trong là các gia vị, cô nhanh chân tháo giày bước vào phòng nhỏ.

- Xin lỗi vì không thông báo cậu trước nha – Hoàng Nam cũng nhanh chóng đi vào, tay xách hai túi đồ nướng.

- Hề hề... anh chị bị hai người kia rủ rê – anh Việt Minh và chị Tâm Như cũng đi vào phòng, hai người dừng đỉnh hai túi.

... - hắn không nói gì, khuôn mặt vẫn không cảm xúc, nhìn sơ qua nhỏ rồi bước vào, trên tay cũng mang túi trái cây.

- Lâu lắm mới gặp em nhỉ, Song Đào... bữa tiệc hôm nay cũng coi như là bữa cuối anh ở rồi, em không nên ngạc nhiên vậy chứ - anh Thanh Minh cũng rất vui vì được gặp nhỏ, trên tay anh cũng mang túi đồ ăn.

- D-Dạ... không sao đâu ạ! - nhỏ mỉm cười, cũng vui mà cũng buồn.

- Song Đào tiểu thư... *tay nhắc cặp kính"... không ngại nếu tôi được tham gia chứ ạ - Mon làm vẻ nghiêm nghị, rồi giơ lên hai túi đồ ăn.

- Đ-Được chứ ạ, mời Mon vào – nhỏ cũng hơi rùng mình khi thấy Mon.

Nhớ lại những chiến tích lấy lòng mà Mon dành cho cả nhóm, nể phụ có đáng sợ cũng không kém, nhưng nhỏ lại mang dòng suy nghĩ khác, đó là nhỏ cảm thấy rất vui, cũng rất muốn được thân với Mon hơn, không phải tham lam gì, nhưng nhỏ thích như thế, giao tiếp càng nhiều thì càng có lợi cho mình thôi.

Nhỏ nhìn lại mình mặc đồ “không giống ai”, là cái váy ngủ màu đen, nhỏ ái ngại đi tới valy lấy bộ đồ cho giống mọi người rồi vọt vào nhà tắm thay ra.

Hắn thấy bộ váy vừa rồi của nhỏ quá nổi bật, tô lên làn da trắng, hắn có chút “ghen” khi mọi người đều nhìn thấy nhỏ trong bộ dạng đáng yêu như thế.

- Cậu siêng học quá rồi đấy, chúng ta nên nghỉ ngơi cho thoải mái đầu óc rồi mới đi thi được – Lâm An ngó sơ bàn học của nhỏ.

- Hì... hì... tớ còn quên một số thứ mà, nên cần xem lại – nhỏ cười.

- Bọn chị hôm nay muốn làm một bữa tiệc nhỏ, tiện thể là chia tay anh Thanh Minh ra nước ngoài, không biết khi nào mới gặp – chị Tâm Như nói.

- Anh đi sớm hơn dự định sao? – nhỏ ngạc nhiên.

- Ừm, có chút việc nên anh phải qua đó sớm – anh Thanh Minh cười hiền.

- Chúng ta sẽ bắt đầu vào việc thôi nhỉ? Sẽ có rất nhiều món đấy, anh chị đã chuẩn bị hết rồi, giờ chúng ta làm sạch là có thể nấu được – Hoàng Nam và anh Việt Minh đã bắt tay ngay vào việc rồi đấy.

- Đợi đã... sao mọi người lại chọn phòng em... từng này người... phòng em có hơi bé đấy – nhỏ nhìn người và phòng mình một lượt.

- Không sao, bé càng thêm ấm mà, phòng em có đầy đủ mọi thứ hơn, phòng anh lại chẳng có gì, hơn nữa mọi người ở đây muốn tham gia tiệc ở phòng trọ là như thế nào? – anh Việt Minh ám chỉ phòng anh không có bếp ga bếp, cũng không đẹp và sạch sẽ nhiều như phòng nhỏ.

Và đặc biệt hơn là tụi hần chưa bao giờ được nấu nướng ở phòng trọ cả, nên ai cũng háo hức muốn thử.

- Vậy hôm nay em phá lệ, mọi người cứ tự nhiên nhé, đây là cái bếp, đây là chỗ bật lửa nấu, đây là xong, chỗ rửa bát ngay đây luôn, đây là nhà tắm, tuy hơi bé nhưng tiện lợi lắm, mình em xài thì bao la... ha ha... - nhỏ bắt đầu ra dáng “chủ nhà”, chỉ dạy cho khách những thứ rất cần thiết mà không thấy mặt ai cũng “tái nhợt”.

Là những người giàu có, nhưng đâu phải những thứ đơn giản đó mà không biết đâu, nhỏ làm quá lên rồi.

- Bọn chị biết rồi... em đang cản trở bọn chị làm việc đấy – tay xách túi đồ chuẩn bị làm, chị Tâm Như ực chế khi nhỏ cứ đứng chắn trước cái bếp.

- Cậu nên để bọn tớ tự trở tài – Lâm An cũng muốn đi rửa rau mà nhỏ lại chắn ngay tại bồn rửa.

- À... ha ha... tớ xin lỗi... - nhỏ thấy hơi lố, vọt ra ngoài liền.

- Hai vị tiểu thư cần tôi giúp gì không ạ! – Mon đứng ngoài nói.

- Tất nhiên rồi, Mon giúp tụi cháu cách nấu nhé – Đồng thanh.

- Vâng.

- Nào giờ chúng ta chuẩn bị nhóm lửa nướng hải sản thôi – nhanh như chớp Hoàng Nam và anh Việt Minh lấy cái bếp nướng đôi ra chuẩn bị nhóm lửa.

- Vậy anh và Thành Khang đi lấy hải sản – hai người kia cũng tất bật việc.

Bếp nướng để ở cạnh cửa ra vào, nướng ngoài nếu không khói sẽ bay vào phòng, nhỏ đứng ở sân nhìn vào thấy ai cũng háo hức làm việc, nhỏ cười hạnh phúc, nhưng gì thế này... chỉ mình nhỏ chơi à... thế thì nhỏ phải tranh việc mới được, nhỏ thấy chị Tâm Như và Lâm An và cả Mon nữa đứng cũng hết cái bếp, nhỏ cũng không có chân nào chen vào, còn anh Thanh Minh và hần đang hí hoáy với đồng hồ hải sản, nên nhỏ chen vào làm chung, cả hai vui lắm.

- Song Đào lần trước em hát hay lắm... tiếc quá anh không có hoa để mang tặng em khi đó – anh Thanh Minh nhìn nhỏ cười, anh nhớ lại lúc nhỏ hát lúc đó anh chỉ muốn giữ nhỏ cho riêng mình.

- Hè hè... bài hát tiếng Nhật đầu tiên mà em học đấy – nhỏ cũng cười tí mắt.

- Rất ấn tượng nha, khụ... khụ... mọi người chắc chắn không quên được giọng hát đó của cậu rồi – mặc dù khói cay xè mắt, ho sặc sụa nhưng Hoàng Nam cũng tích cực hưởng ứng.

- Tớ không ngờ quen được cả một nữ ca sĩ nổi tiếng – Lâm An cũng vậy.

- Khi đó chị nhìn mặt mấy tên con trai như muốn nhảy lên ôm em, khi em hát xong ấy, cũng may mà không sao? – chị Tâm Như tay nấu miệng nói.

- Một lần được cậu chủ cho tôi nghe giọng hát của Đào tiểu thư, hôm đó mới được chứng kiến tận mắt, đúng là làm người ta cảm động – Mon cũng tham gia chung.

Hần này giờ là người im lặng nhất, chỉ nghe mà chẳng nói gì, đúng bản chất con người hần, nhưng nghe Mon nói thì hần cũng được tham gia rồi.

Ánh mắt mọi người nhìn hần khác lạ, “đã từng cho Mon nghe ư”, ở đâu khi nào, đó là những suy nghĩ của chung.

Hần lại dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn mọi người, ai lại vào việc này cũng chẳng quan tâm hần nữa, chỉ nhìn vào ánh mắt đó cũng đủ cho họ thấy hần là ai.

46. Chương 46

Hì hục gần hai tiếng đồng hồ, thì tụi nhỏ bây giờ đang ngồi quây tròn với rất nhiều món ăn đặt ở giữa, ai cũng suýt xoa nhìn thành quả của mình, cũng khá ấn tượng với mấy món hải sản, món nướng, món chiên giòn... rồi tất cả cùng đồng thanh “mời mọi người dùng bữa”.

Tất cả đánh chén vì đói, nhỏ được hân và anh Thanh Minh gấp đồ ăn cho cùng một lúc, nhỏ cười nhận hết không thừa ai cả, hôm nay là ngày vui, nhỏ không muốn đấu đá nhau chút nào, hai cặp kia thì gấp cho nhau ăn là bình thường rồi, chỉ còn mình Mon là lẻ loi... hê hê.

Đồ ăn ngon thì không thể thiếu đồ uống, các anh thanh niên cả Mon thì uống bia, họ mang đồ ăn mà quên đồ uống, thế là nhỏ ngỏ ý uống thử loại bia xem sao, ở đây người ta hay nhậu bằng thứ đó, còn các chị em gái thì uống nước ngọt, không khí trở nên ấm áp hơn hẳn, trời đã tối nhưng bên trong căn phòng nhỏ này lại sáng hơn hẳn.

Giờ nhỏ mới biết tử lượng của hân “rất kém” mới uống chút xíu mà đã ngã say rồi, được Mon nói là hân chỉ uống được mấy loại voka và sweet, các loại thượng hạng thôi, còn loại bia thường thế này hân chưa uống bao giờ, nên rất dễ xỉn.

Mọi người lần đầu tiên nhận ra được điểm yếu của hân, thế này cứ có chuyện gì thì họ cũng có cái để lên mặt với hân... ha ha...

Những người còn lại uống bia vẫn bình thường, nhưng họ cũng không uống nhiều mỗi người chỉ hai chai thôi, hân vì quê độ mà cố gắng hai chai, nhưng ly cuối thì nhỏ là người uống thay hân, thấy hân không thể trụ được nữa rồi, nhỏ trải nệm ra kêu hân nằm đó nghỉ ngơi, còn lại sáu người ăn và uống.

Sau khi đánh chén bữa tiệc xong, mọi người cũng còn có thể trụ về tới nhà được, anh Việt Minh trước nay tử lượng cũng không cao, nhưng hôm nay vui nên anh cố gắng uống, cũng xỉn rồi, chị Tâm Như đưa anh về phòng rồi, còn anh Thanh Minh thì có vẻ chưa có hiện tượng xỉn nên có thể về được, Hoàng Nam cũng ngã ngã say, nhưng mà có Lâm An đưa cậu về, còn hân đã có Mon, nhưng mà... Mon lại làm nhỏ có chút thất vọng... vì tưởng Thanh Minh là hân nên theo anh về rồi, còn hân nằm đó... anh Thanh Minh có nhắn tin nói nhỏ là yên tâm đi, anh sẽ chăm sóc Mon cẩn thận mà, nhỏ cũng đỡ lo, không ngờ Mon cũng xỉn.

Nhỏ dọn dẹp mọi thứ cho gọn gàng, lau sạch sẽ căn phòng mình bằng nước lau nhà, không sẽ bốc mùi, nhỏ lau gần xong thì... hân tỉnh... chạy ngay vào nhà vệ sinh ói ra... khi chạy ra chẳng may trượt chân ngã... nhưng may quá nhỏ cũng đề phòng, nên đỡ được hân, nhỏ có vẻ chậm chân hơn hân, đồng nghĩa là nhỏ đề lên người hân, lúc đó nhỏ lao nhanh tới, nằm ra đất đỡ hân nhưng lại bị cánh tay hân đỡ người nhỏ lật ngược lên, và kết quả là nhỏ nằm lên người hân.

- Thành Khang, cậu không sao chứ? – nhỏ vội vã ngồi dậy nhưng bị hân ôm lại.

- Cứ nằm im đó một lát thôi!

Hân xiết chặt hơn, nhỏ cũng không có phản ứng khác, nằm im cho hân ôm, nhỏ cảm thấy rạo rức trong lòng, cảm giác ấm áp hẳn, không hiểu là gì, nhưng sự thật thì nhỏ rất thích được hân ôm thế này.

.....

Sáng sớm như mọi ngày, nhỏ nhẹ nhàng nheo mắt... nhìn lại mình và người nằm cạnh mình... là hân.

- Thành Khang, cậu dậy đi sao tôi và cậu nằm cùng nhau thế này – nhỏ lay lay người hân, nhớ lại tối qua là nhỏ đang nằm trong tư thế khác mà, giờ khác rồi, nhìn căn phòng cũng được sạch sẽ hẳn lên.

- Tôi dọn dẹp phòng cô hôm qua, nên hơi mệt, cho tôi ngủ thêm đi – hân quay người vào trong ôm gấu ngủ tiếp.

Nhìn lại bộ đồ vẫn bình thường, nên nhỏ mới thở phào nhẹ nhõm.

Dậy vsen rồi nấu ít cháo cho hân ăn cũng được, trong đầu nhỏ nghĩ vậy và dậy làm luôn.

Hoàn thành thì nhỏ cũng cố gắng gọi hân dậy ăn cho nóng, cũng không làm khó nhỏ, hân tỉnh dậy và cười tươi nhìn nhỏ, làm nhỏ bối rối.

Nhỏ hồi sơ vài chuyện tối qua như thế nào, sau khi nhỏ ôm hân ngủ ấy, hân cứ vô tư mà trả lời, nhỏ hỏi gì hân đáp lại như thế...

.....

Kỳ thi của nhỏ cuối cùng cũng xong, hoàn thành vào hôm nay và mai là nhỏ về nhà, bởi mẹ nhỏ đã mua vé xe cho nhỏ rồi, nhỏ về thu dọn một số thứ cần thiết và nhỏ còn đi chợ đêm nữa, mua đồ về nhà cho cả nhà luôn, nhỏ cũng học xong sáu tháng tiếng Nhật, giờ nhỏ nghỉ ngơi ở nhà rồi vào học tiếp, nhỏ cũng rất tâm đắc khi mang sách vở về nhà để tiện cho việc học bài.

Học kỳ này kết thúc, nhỏ cũng được học bổng và số tiền như học kỳ một, lại là một món quà lớn mà nhỏ dành cho bố mẹ rồi.

Chia tay mọi người, nhỏ lên xe ra về, lần này là hấn chở nhỏ ra xe bằng con limuos của mình, ai cũng nhìn, nhỏ cũng ngại lắm, đâu phải đồ của mình đâu, chỉ là người chở mình ra thôi, cả Mon nữa phụ nhỏ kéo valy ra xe, còn hấn thì đi cùng nhỏ phía sau.

Ai cũng phải ngó nghiêng tới hấn, vì hấn gửi xe và đi bộ vào nhà xe của nhỏ, nên hấn quá nổi bật đi, thu hút sự chú ý, làm nhỏ áy ngại.

- Tôi về có một tháng rồi vào thôi mà... cậu không cần ra tiễn tôi đâu.

- Xa cô một tháng cũng lâu lắm... chỉ sợ tôi không chịu được mà đến bên cô đấy – hấn cũng nhờ nhỏ mà xem mấy hoạt hình anime Nhật Bản nên cũng nói chuyện “rất tình cảm”.

- Cậu cứ đùa hoài... cậu trú tâm cho cao ốc của cậu đi, bây giờ chỉ có một mình cậu thì nên tập trung vào công việc hơn, mấy việc khác đừng quan tâm làm gì! – nhỏ có chút vui, nhưng cười cười, mình với cậu ta là gì chứ.

- Tôi biết rồi, mà cô muốn đi làm thêm phải không? Khi nào vào tôi sắp xếp công việc cho cô, cô muốn làm gì? – hấn day day trán nhớ lại.

- Tôi làm gì cũng được, nếu đúng chuyên ngành thì càng tốt... hi hi... thôi tới giờ tôi lên xe rồi... cậu với Mon về đi nha, cảm ơn đã tiễn tôi – nhỏ đi tới xe mình và lên xe.

Ừm hẹn gặp lại cô sau một tháng nữa, sau khi vào tôi nhất định sắp xếp công việc tốt nhất cho cô – hấn và Mon đứng dưới vẫy tay nhỏ.

- Cảm ơn cậu.

Xe chuyển bánh, nhỏ nằm ở ngay cửa kính, nên có thể thấy được họ... nhỏ cũng cười tươi và vẫy tay lại trong miệng nói đủ mình nhỏ nghe “cảm ơn cậu nhiều lắm Thành Khang... không chắc lắm, nhưng hình như... tôi có cảm giác... thích cậu rồi”.

Hấn và Mon đứng đó cho xe lấp bóng thì mới rời đi, ngồi trong xe của mình, hấn ngả lưng ra ghế nghĩ về nhỏ cũng mấp máy môi “Song Đào... không gặp cô một tháng tôi có cười được nữa không, dù sao cũng cảm ơn cô thời gian qua... tôi cảm giác thích cô rồi, chắc cô không biết đâu nhỉ?”, hấn cười nhạt.

Công việc của từng người trong một tháng...

Nhỏ trở về nhà mình, vì là nhà nông nên nhỏ làm những công việc của nhà nông, ngày nhỏ làm một chút rồi tối thì ôm điện thoại nghe nhạc hoặc đọc truyện hay là chat chit qua mạng với bạn bè.

Nhỏ có đi chơi cùng với mấy cô bạn của mình, ra mấy quán quen thuộc ngồi tám chuyện với nhau, kể chuyện giống như lâu lắm chưa gặp ấy (đúng mà), nhưng bất chợt nhỏ nghĩ về hấn... không biết giờ này hấn làm gì nhỉ? Nhỏ có chút buồn vì ở nhà nguyên một tháng, mà hấn không nhắn tin cho nhỏ, cũng chẳng gọi điện nữa, giống như hấn cố tình bốc hơi, không quen biết nhỏ vậy. Là con gái nhỏ không nên chủ động nhắn tin cho con trai, nhỏ cứ nghĩ vậy nên cuối cùng thì nhỏ là người thiệt nhất nhĩ.

Còn hấn... sau khi nhỏ về nhà, hấn chỉ trú tâm làm việc trong cao ốc của mình, không hề đi đâu ngoài ở nhà và tới công ty, hấn từng nghĩ nếu nhắn tin cho nhỏ thì làm hấn càng muốn gặp nhỏ hơn, nên hấn cố tình không liên lạc, cố tình thêm nhiều việc hơn để làm, hấn cũng đã sắp xếp được một công việc thích hợp cho nhỏ làm, cũng phù hợp chuyên ngành mà nhỏ học.

Anh Việt Minh có về quê nhưng chị Tâm Như đòi đi theo, anh cũng không còn cách nào, nên hai người vì vu ở quê trong một tháng, về đó thì bên nhà trai có vẻ rất quý chị Tâm Như, chị vừa xinh đẹp lại giỏi giang và giàu có, không phải bố mẹ anh Việt Minh mê giàu đâu, thực ra thì chị Tâm Như rất có lẽ phép đấy, nên

ai cũng quý mến chị, đợt này chị về nhà anh chơi, chị thấy căn nhà anh có vẻ lụp xụp rồi, nên chị cũng cho người sang sửa lại, mọi việc chị đã làm thì anh không thể trái lệnh được nên anh nghe chị hết. Hai người đã có khoảng thời gian rất vui và hạnh phúc với nhau, cũng vun đắp được tình cảm hơn.

Lâm An và Hoàng Nam đã nhất trí là bạn thân chí cốt, nên hai người cứ dính lấy nhau, cô xin nghỉ phép một thời gian để du lịch, hần cũng không có ý kiến gì, hần luôn thấy có lỗi với Lâm An, nên hần tôn trọng ý kiến của cô, nhưng cũng không vì thế mà hần xem nhẹ chuyện công với tư, chỉ là thời gian qua cô cũng chưa có nhiều thời gian nghỉ ngơi, lần này cô mới mở lời nói chuyện một cách thoải mái với hần, nên hần rất vui, mọi công việc của cô thì hần cũng làm hết, cô đi du lịch cùng với Hoàng Nam ở các nước khác, khi nào chán thì hai người sẽ về (hạnh phúc quá nhỉ).

Anh Thanh Minh cũng có một kỳ nghỉ hè ý nghĩa, anh qua nước ngoài làm việc, nhưng trước hết là anh muốn quên đi nhỏ, anh dạo một vòng quanh công viên ở đó, và anh đã gặp một người con gái, và người con gái đó vô tình cũng là nhân viên chính thức ở công ty anh khi chuyển qua đó, vậy là anh đã có người tâm sự khi buồn rồi, qua tiếp xúc và nói chuyện, anh nhận ra cô gái này cũng có đặc điểm giống giống với nhỏ, nhưng anh không thể cứ mãi nghĩ về nhỏ rồi so sánh thế được, anh sẽ cố gắng theo đuổi và bảo vệ người con gái này.

Mỗi người đã có một kỳ nghỉ hè vui vẻ rồi nhỉ? Kỳ này sói cũng được nghỉ hè, sói cũng sẽ nghỉ ngơi một tuần sau đó sẽ viết tiếp... hi hi.

47. Chương 47: Quay Trở Lại

Nhỏ dừng tại bến xe, điều lạ là nhỏ không nói Đạt hay ai tới đón cả, có vẻ nhỏ đang mong muốn người nào đó ra đón mình (bà này ảo tưởng gớm).

Ngồi trong nhà chờ xe đợi trời sáng hơn một chút thì nhỏ sẽ ra đón xe buýt về phòng, nhỏ cũng gọi điện cho bố mẹ thông báo tình hình.

Lần này nhỏ vào sớm để học tiếp tiếng Nhật, có vẻ nhỏ rất siêng học đấy... hơ hơ... khi nhỏ kéo valy ra chỗ đón xe buýt, nhỏ nghe thấy tiếng còi xe của ai đó, theo quán tính nhỏ quay người lại xem... giật mình khi thấy... hần ngồi trong ghế lái, trước giờ nhỏ chưa bao giờ thấy hần lái xe cả, toàn là Mon đưa hần đi và chờ hần về, hôm nay có chút lạ lắm.

- Để cô đợi lâu rồi, lên xe đi.

Hần rất chu đáo, xuống xe rồi mở cốp cất valy của nhỏ vào rồi mở cửa xe cho nhỏ lên, bao ánh mắt khao khát của các bạn nữ xung quanh đó, nhỏ có thể hiểu được “họ cũng đang mong được như mình”, mỉm cười một cái, gật nhẹ đầu rồi lên xe. Hần cũng lên và thắt dây an toàn cho nhỏ, vì nhỏ ngồi cạnh ghế lái với hần, giây phút gần nhau ấy, tim hai người đã lỡ nhịp, khuôn mặt nhỏ từ trắng cũng chuyển sang hồng hào... hê hê... tiếng sét ái tình là đây. Hần nhìn nhỏ một lát lâu, nhỏ ngượng cười rồi chêu hần cho bớt không khí nóng đi.

- Hôm nay Mon thả cậu một mình à? – ngồi trong xe nhỏ cười cười chêu hần.

- Cô có muốn mở cửa xe ra cho thoáng không? – câu trả lời chả ăn nhập lắm, nhưng nhỏ cũng gật đầu.

Hần bấm nhẹ cái nút trước mặt, cửa kính tự động mở ra, cơn gió buổi sáng làm mặt nhỏ đỡ nóng hơn, thổi phù phù rồi hương thụ không khí buổi sớm.

- Một tháng nay cậu làm gì vậy? Chẳng nhắn tin hay gọi điện cho tôi gì cả - sau khi nhỏ đỡ ngại hơn thì cũng nói chuyện với hần.

- Cô muốn tôi đến với cô à, hay cô nhớ tôi quá – hần cười cười nửa đùa, nửa thật.

Nhắc lại thì một tháng qua, hần chẳng có nụ cười nào trên môi cả, đi làm hay ở bất cứ đâu hần cũng chưng cái bộ mặt như đưa đám, ai nhìn vào cũng ừ ừ và run sợ.

- Tôi... chỉ là cậu không nhắn tin, nên tôi cảm thấy thiếu thiếu gì đó... mà cậu quá ảo tưởng rồi đấy, tôi chỉ hỏi thể thôi, tôi còn mong cậu không gọi điện hay nhắn tin cho tôi nữa cơ, nếu không cậu toàn nói những lời sến súa, làm tôi bị ức chế và có chút mơ mộng đấy, tôi còn ngủ mơ gặp cậu nữa, thật là... hích.

Nhỏ tuân một lèo, cảm xúc của nhỏ sau một tháng không gặp hấn, nhỏ nhớ hấn thật chứ bộ, nhưng còn làm giá, chỉ nghĩ hấn bận rất nhiều việc, bên hấn cũng sẽ có rất nhiều cô gái chân dài, đầu nhỏ tới chân ngắn như nhỏ, ngay cả Lâm An đẹp sắc nước nghiêng thành như vậy, mà hấn còn cho ra rìa, thì ngưỡng như nhỏ ai thêm để ý chứ.

- Ha ha ha... cô nhớ tôi sao? – hấn cười thành tiếng.

Hấn nghe nhỏ nói cũng không khác hấn là mấy, cảm giác hấn lúc đó là nhớ nhỏ lắm, không lẽ nhỏ cũng thế.

- Hừ... không bao giờ! – nhỏ hất mặt lên trời.

- Cô có muốn nghe nhạc không? – khi nào cũng vậy, hấn hỏi nhưng chưa để đối phương đồng ý thì hấn nhanh tay mở liên, ấn nhẹ cái nút trên xe rồi phát ra âm thanh du dương.

Nghe khoảng hai bài, nhỏ cảm thấy list nhạc của hấn toàn nhạc buồn, bài đầu tiên theo nhỏ nghe được hình như là bài “Chỉ có một người để yêu trên thế gian” bài thứ hai là “Chỉ là dối lòng”. Nhưng không phủ nhận là nhỏ rất có kinh nghiệm về âm nhạc, đôi khi nhiều cái nhỏ không biết, nhưng với âm nhạc thì nhỏ rất giỏi, nghe một vài lần là nhỏ nhớ được giai điệu, còn có thể nhắm theo nữa cơ, nhỏ cũng có khiếu hát nhạc nước ngoài nữa, ngày trước nhỏ rất hay xem mấy bộ phim của TQ, và các phim khác nữa, kết thúc phim thường có bài hát, nhỏ cũng nghe và hát theo được, còn nhớ bộ phim “Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài” nhỏ cũng hát tiếng đó và còn tự sáng tác ra tiếng việt.

Nhỏ còn rất “rảnh” thời gian chép bài hát vào vở, tính đến nay thì nhỏ cũng có khoảng bảy cuốn vở nhạc, được trang trí “diêm dúa” bên ngoài, bên trong thì viết nhạc và vẽ vời gì đó, nhưng rất đẹp mắt, có vẻ nhỏ thích hát nhưng còn ngại vì chiều cao khiêm tốn quá.

Tâm trạng nhỏ hòa cùng bài hát mà hấn mở, đột nhiên bài tiếp theo nhỏ nghe nhạc dạo khá quen, rồi khi hát lên, nhỏ mở to con mắt nhìn hấn, chẳng phải đó là bài hát mà nhỏ hát hồi đầu năm sao?.

- Đây là... - nhỏ nhìn hấn.

- Tôi vô tình thấy qua mạng thôi... nhưng phải công nhận là cô hát hay lắm, nghe hoài mà tôi vẫn không chán – hấn vẫn tập trung lái xe và đáp trả.

- C-Cảm ơn cậu khen... hì hì - được khen nên nhỏ cũng không hỏi nữa.

- Dừng xe nhỏ cũng bất ngờ hấn không chở nhỏ tới phòng sao? Dừng lại nhà hàng, hấn muốn chở nhỏ đi ăn rồi mới đưa về.

- Cô đứng đó nữa, vào đi – hấn thấy nhỏ ngệt mặt ra.

- Tôi chưa đánh răng nữa – nhỏ giơ tay lên làm kiểu như đang cầm cái bàn chải đánh răng.

- Không sao? Bên trong này có chỗ cho cô đánh răng, cô cứ vào đi.

Nhỏ đi theo sau hấn, lần này nhỏ mặc quần bó đen và áo xẻ ống tay cũng màu đen luôn, nhỏ thích màu này, dù gì cũng làm nhỏ ồm hơn chút, tóc nhỏ duỗi thẳng và uốn xoắn phần đuôi tóc, nhỏ đi vào cùng hấn, hấn đưa nhỏ đi tới trước nhà vệ sinh nữ.

- Cô có mang bàn chải chứ? – hấn dừng lại hỏi.

Nhỏ khê gật đầu, rồi hấn chỉ đi vào nhỏ cũng làm theo, bên trong không có ai cả, vậy là nhỏ tức tốc làm việc mình cần làm nếu không lát sau sẽ có người, nhỏ ngại.

Nhỏ cột mái tóc mình lên, nhìn qua gương, tóc nhỏ xoắn đuôi khi cột lên cuộn lại thành một kiểu, nhìn rất năng động và xinh xắn, nhỏ thay luôn bộ quần áo khác, bây giờ nhìn nhỏ rất giống nữ sinh cấp ba năng động và siêu đáng yêu rồi đó.

Bước ra bên ngoài, nhìn một lượt để tìm hấn, sau khi thấy nhỏ bước tới, từ xa hấn đã thấy nhỏ, hấn nhìn chăm chú, có vẻ sau một tháng nhìn nhỏ càng “mũm mỉm” lên nhỉ, đúng là ở nhà được bố mẹ chăm sóc có

khác, nhỏ để mái bằng tóc cột cao, khuôn mặt tròn, nước da trắng, nên nhìn nhỏ càng đáng yêu hơn, một vài người ở đó cũng để ý nhỏ.

- Cô ăn gì thì gọi đi, chắc cô đói rồi nhỉ? – hấn chống cằm hỏi nhỏ.
- Tôi không kén chọn đâu, cậu ăn gì kêu cho tôi thứ đó cũng được... hi hi – nhỏ ngồi đối diện hấn.
- Được – hấn vừa dứt câu, thì cô nhân viên cũng tới đứng ngay cạnh đó.
- Quý khách dùng gì ạ!
- Dễ thương quá – nhỏ nhìn chị nhân viên, mặc đồng phục, được trang điểm nhẹ.
- Cảm ơn em – chị nhân viên đỏ mặt, khi có người khen mình.
- Cơm cuộn, gà hầm, kim chi, món lẩu hai người đặc biệt nhất... - hấn cứ gọi lia lịa, chắc cả bảy tám món, nhìn cái mặt “long lanh” của nhỏ và sự tự đắc của chị nhân viên, hấn có chút giận.
- Thôi... bụng cậu là tàu hỏa à, ăn nhiều thế, tôi và cậu cũng không ăn hết được đâu, tôi không ăn được đậu đũa, đậu bắp, cà chua,... - nhỏ cũng nói một vài món không ăn được.
- Cho tôi năm món đầu tiên được rồi – hấn nói với cô nhân viên.
- Dạ quý khách đợi cho một lát – chị nhân viên vào trong, nhưng còn nhìn nhỏ âu yếm.
- Tôi thấy mấy cái mà cô không ăn được rất tốt cho da đấy, nhưng tôi cũng thắc mắc, tại sao cô không ăn thứ đó mà da cô vẫn đẹp nhỉ? – hấn nhìn nhỏ, trước kia hấn cũng học qua mỹ phẩm cũng biết chút ít về cái đẹp.

Hấn còn nhớ, có thời gian hấn cũng phải xài tới chúng để làm sạch da đấy.

- À... hi hi... da tôi đẹp từ bé rồi, từ khi mẹ tôi sinh ra tôi đã thừa hưởng rồi... ha ha – nhỏ tự tin với làn da của mình.
 - Thật sao, tôi được biết vùng Tây Nguyên, là rừng rú mà, toàn người gì gì đó, sao cô có thể trắng được, cũng không có sọc nào, à mà còn nhớ nửa năm trước cô bị roi đánh vào, mà giờ đã lành lặn không để lại vết nào, da cô lạ thật đấy – hấn nhớ lại chuyện cũ, đã qua nhưng với hấn dường như không bao giờ quên được, cũng chính lần đó hấn mới có cảm giác khác hơn về nhỏ. Hấn cũng tìm hiểu về chỗ ở của nhỏ.
- Thứ nhất mẹ tôi từ bé đã trắng rồi và tôi sinh ra ở Hà Nam, ngoài đó da ai cũng đẹp cả, thứ hai Tây Nguyên chỗ tôi nói là rừng, nhưng nhà tôi đâu có ở trên rừng mà ở làng, ở đó có những người gọi là “đồng bào”, tôi thừa hưởng gen trội từ mẹ, nên không thể nào mà đen được, mặc dù đi ra ngoài nắng nhưng tôi có bịt kín từ đầu đến chân “không hở chỗ nào, ngoài hai con mắt đen lầy” – nhỏ tự biên tự diễn.

- Ủm... cũng phải! – hấn gật gù đồng ý.
 - Nhắc cậu biết một chuyện, gần cuối năm mười hai, tôi có bị ngã xe một lần, hôm đi học thêm ở nhà thầy lý, lúc đó đoạn đường mới làm xong nên có rất nhiều đá sỏi, một bên người tôi rất nhiều sọc nhỏ lẻ, khi đó không đeo khẩu trang, nên mặt tôi bị xước da, nhưng máu chưa chảy liền, chỉ một nửa mặt thôi, bên này không sao... *nhỏ chỉ bên má phải*... sau đó tôi có nghe bạn giới thiệu thuốc chống sọc, nên tôi mua về bôi, với tôi không nghĩ nhiều tới mấy cái sọc đấy đâu... sau khi tôi sử dụng hết lọ thuốc đó, mặt tôi hoàn toàn láng mịn như thường, thì tôi mới biết là da mình tốt.
 - Ghê nhỉ, da cô hay thật đấy, tôi còn tưởng cô dùng mỹ phẩm nhiều lắm – hấn cười cười.
- Cô nhân viên cũng mang đồ ăn ra và câu “chúc quý khách ngon miệng”, còn kèm theo một món miễn phí, do nhỏ khen chị nhân viên dễ thương.
- Tôi không có dùng mấy cái đó, hại da lắm, trắng một thời gian thôi về già nhăn nhúm – nhỏ chưa gì suy nghĩ già rồi.
 - Ủm cô cũng có cái để tôi suy nghĩ.

Nói chuyện một hồi thì cả hai cũng ăn sáng, mấy món mang ra nhỏ chỉ ăn được chút ít, không phải vì không ngon, mà nhỏ mới dùng xe nên không ăn được nhiều.

Sau khi ăn sáng xong thì hắn cũng chở nhỏ về phòng, rồi có đưa nhỏ đi dạo đầu đó.

48. Chương 48: Công Việc Mới

Nhỏ đang có mặt tại lớp học Nhật, hôm nay nhỏ học tiếp khóa thứ ba, cũng vẫn là những người bạn trong lớp đó và vẫn là cô Nguyệt dạy, cách dạy của cô rất hay và dễ hiểu bài, nên ai cũng đi học chăm chỉ, hơn nữa cô rất vui tính cũng “ham” chuyện lắm, đợt này trong lớp có bạn Đồng mang trái cây lên lớp ăn, nhắc ra thì trong lớp nhỏ là người vui tính nhất, nhỏ cũng thuộc dạng học được, mỗi lần hỏi bài cũ cô thường chọn câu hỏi khó hơn một chút để dành cho nhỏ, học bài kỹ càng nên nhỏ trả lời lưu loát. Cô cũng đưa ra mức phạt hợp lý nếu ai không thuộc bài.

Hết buổi học ra về, vẫn là câu chào bằng tiếng Nhật như bình thường, nhưng bữa nay Đồng có vẻ thân với nhỏ, ra về hôm nay cậu cười với nhỏ, nhỏ vui tính cười tươi lại.

Về lại phòng của mình, nhỏ nhận được tin nhắn của “người lạ”, cũng lâu lắm rồi người này không nhắn tin cho nhỏ, nếu không nhắn chắc nhỏ cũng quên luôn quá... ha ha.

- Dạo này khỏe chứ heo?

- Ai là heo thế, mà tôi khỏe, còn cậu lâu quá rồi không nhắn tin, giờ lạ quá nhỉ, mới đổi avatar luôn – nhỏ chau.

- Thì ảnh cũ rồi, nên muốn thay đổi cho mới ấy mà, cũng vẫn là con heo mà.

- Nói ai thế... tôi mặc dù mũm mĩm nhưng đâu đến nỗi là heo đâu.

- Người nào tự nhận thì đó là heo, chứ tôi có ảm chỉ cô đâu? *cười gian tà*.

- Hừ... thua cậu, tôi mới đi học về, giờ đang ăn cơm.

- Ăn với gì vậy, ăn cơm không à! Mà heo ăn nhiều lắm nhỉ, cái tên zalo là “Heo Mực” mà, chắc là cái tên nói lên tất cả.

- Sặc... ai nói cậu thế, chỉ là tên hay nên tôi mới đặt thôi. *mặt xụ lại*.

Cái tên thường là chính bản thân mình, nếu cô không phải heo thì làm sao đặt tên heo được, xem ảnh của cô, nhìn cái tướng chỉ có một mẩu, lại còn mũm mĩm, đúng là heo thật, nhưng mà nước da cô trắng thế sao gọi là mực được... *suy nghĩ* suy nghĩ*...

- Kệ tôi, đặt sao là quyền của tôi, cậu không có quyền can dự vào, hích tôi không thèm nói chuyện với cậu nữa! – nhỏ nổi đóa lên.

- Ha ha ha... *cười chảy nước mắt*... đáng lẽ cô nên đặt là heo tuyết mới phải, tuyết là trắng đó, không ngờ cô lại thích mực đen như thế, mà tôi còn biết heo mực còn có một nghĩa khác đây.

- ... - hiển thị đã xem nhưng không thèm nhắn lại.

- Cô có muốn nghe không? Hơi buồn một chút, nhưng cũng thú vị lắm.

- Nói đi.

- Heo mực nhiều người gọi là “chó mực” đấy, cô thấy hay không? thú vị không? ha ha ha *vỗ ngực cười ra vẻ ta đây*.

- CÁI GÌ, CẬU MUỐN ĂN GẠCH ĐÚNG KHÔNG? THÚ VỊ CÁI ĐẦU NHÀ CẬU Á - *chipi nẩy lửa* ném ngay hòn gạch qua nhà tên này*.

Ha ha ha... *ném lại cái chảo qua nhà nhỏ*.

Hai người cứ ném qua lại, bằng những hình ảnh chipi trên điện thoại, một người tức, một người cười không thể ta, cười ra nước mắt, rồi cũng mệt mà kết thúc, nếu không cả hai sẽ chật cái phòng vì có quá nhiều thứ ném qua.

.....

Nhỏ thức dậy sau khi nghe được giọng nói của hấn.

- Ngày đầu tiên đi làm, mà cô còn ngủ ngon quá nhỉ?

Công việc mà hấn tìm cho nhỏ là làm kế toán, ngay tại công ty hấn luôn, nhỏ cũng coi như đậu được vòng phỏng vấn, và hôm nay là buổi làm đầu tiên.

Hấn có mở một chi nhánh khác để mở rộng cao ốc, rất nhiều người xin vào làm ở đó, nên tiện đây hấn cũng đưa nhỏ vào, và được làm ngay chức quản lý kế toán với kinh nghiệm một năm.

- Hả... quên mất – nhỏ bật dậy rồi vsen.

- Tôi có mang đồng phục công ty cho cô rồi, thay vào đi – hấn đưa nhỏ túi đồ.

- Cảm ơn cậu – nhỏ cười tươi, làm hấn vui trong lòng.

Nhỏ bước ra là đồng phục nhân viên công ty hấn, nhìn cũng khá ái và dễ thương, hấn còn nhớ bộ đồng phục BGK mà Hoàng Nam đã thiết kế riêng cho nhỏ, hấn cũng dựa vào đó mà thiết kế kiểu khác, nhưng vẫn là chân váy ôm và áo sơ mi trắng ngắn tay, thêm một đôi giày cao gót màu đen, hôm nay nhỏ vẫn cột tóc và tóc mái thì nhỏ hất lên tạo kiểu phồng tóc, nhỏ nghĩ nếu thả xuống thì không ra dáng người trưởng thành tẹo nào, sẽ dễ bị người khác bắt nạt.

Đi ăn sáng rồi hấn đưa nhỏ tới chi nhánh cao ốc, chi nhánh này chỉ có hai mươi tầng thôi, tầng cao nhất vẫn là nơi làm việc của hấn, bây giờ hấn có hai nơi, nên làm bên nào cũng được, vì là chi nhánh mới nên hấn tạm thời ở bên này để quan sát tình hình.

Nhỏ có chút run, vì lần đầu tiên đi làm ở công ty nên đi sau lưng hấn, nhưng hấn nói vào tai nhỏ “cô nên đi tự tin lên, cứ rụt rè thế dễ bị bắt nạt lắm”.

Nhỏ cố gắng đi cùng hấn và đi tự tin nhất, ai cũng cúi đầu khi thấy hấn, những người làm ở đây, trừ những cấp cao thì còn lại đều là nhân viên mới cả, nên nhỏ cũng có thể yên tâm hơn.

Hấn đưa nhỏ tới phòng làm việc của mình rồi dặn dò nhỏ.

- Cô từ nay làm trong phòng này, đây là bàn làm việc của cô, có trưởng phòng kế toán là cô Nhật sẽ chỉ bảo cho cô, cô ấy rất giỏi tiếng Nhật đấy, nhớ làm cho tốt vào, chỉ cần làm những việc cô được giao thôi... giờ giải lao nhớ pha cho tôi cốc cà phê – nhắc nhở xong hấn cùng Mon lên phòng làm việc của mình. Nhỏ làm ở tầng mười lăm.

- Vâng thưa Tổng giám đốc – trưởng phòng Nhật cúi đầu trước hấn.

- Vâng – nhỏ cũng cúi đầu theo. Hấn mỉm cười hài lòng rồi lên phòng.

Nhỏ ngồi vào bàn làm việc của mình, công việc của nhỏ theo như trong hồ sơ là có một năm kinh nghiệm làm quản lý, nên nhỏ có chút sợ hãi.

- Cháu không cần lo đâu, cô hiểu mà... cháu chỉ cần làm theo những gì cô chỉ bảo là được, mà cháu có biết tiếng Nhật hả vậy thì cô sẽ cho cháu dịch đơn hàng bằng tiếng Nhật – trưởng phòng Nhật cũng được hấn nhắc nhở về nhỏ.

Những thành tích đáng nể của nhỏ tại trường, nên cô cũng tin là nhỏ sẽ làm tốt công việc, hấn có đề cập “cô ấy rất có trách nhiệm với công việc, nên cô cứ giao việc cho cô ấy làm, làm tốt thì cô sẽ có thưởng trong năm nay”, cô Nhật chẳng ham hư vinh gì, nhưng hấn nói thì cô nhất định sẽ chỉ bảo tận tình, gọi cô – cháu cho thân mật, nhìn qua nhỏ, cô cũng hài lòng vì bước đầu là lễ phép, trong công việc chỉ cần chịu khó là làm được, hơn nữa cô cũng từng là sinh viên, cô hiểu điều này “học một đàng ra đi làm hoàn toàn mới mẻ, chứ không có giống như sách vở”.

- Vâng ạ, cảm ơn trưởng phòng, nhưng cháu mới học thôi ạ, cũng chưa nắm hết các chữ cái của bảng cứng, nên cháu... – nhỏ cúi đầu lễ phép, nhỏ được biết người Nhật chỉ viết chữ cái bằng bảng cứng, bảng mềm cũng chỉ một vài từ thôi.

Phòng làm việc chỉ có hai vị trí, của trưởng phòng và của nhỏ được đặt chung một phòng, và ngồi cách nhau mấy bước.

Nhỏ ngồi vào vị trí của mình, đúng là làm việc ở cao ốc lớn có khác, máy tính và mọi thứ còn rất mới mẻ, và cái ghế xoay tròn bành to êm ái, có thể ngủ bất cứ khi nào cần thiết (nhỏ này, chưa làm mà đã nghĩ tới ngủ rồi).

- Không sao đâu, học được sáu tháng thì cháu cũng sẽ dịch được những thứ đơn giản, khi nói chuyện hoặc chào hỏi thì cô sẽ sử dụng tiếng Nhật kèm vào nhé – trưởng phòng được hần nói tất thấy về nhỏ, mà cô cũng từng học tiếng Nhật, nên biết nhỏ học tới đâu và biết nói được những từ nào.

- Dạ cảm ơn cô, cô tốt quá – nhỏ không biết nói gì lúc này, cô Nhật thực sự làm nhỏ vui vẻ hơn, nhỏ sẽ cố gắng làm việc thật tốt để không phụ công cô và hần.

- Cô tốt bình thường thôi... trước hết, cháu hãy đọc toàn bộ những hồ sơ trên bàn, mấy cái đó toàn là nói về cao ốc, quá khứ hiện tại và tương lai, cháu xem kỹ và nhớ nhé, nếu chỗ nào không hiểu có thể hỏi cô, hoặc tra qua mạng.

- Cháu cảm ơn cô nhiều lắm ạ, cháu sẽ cố gắng – nhỏ đứng dậy cúi đầu cung kính, không ngờ có người tốt với mình như vậy.

Thế là nhỏ chăm chú đọc, nhỏ thấy giống như ở trường đọc hết sách ở đó, cũng là tìm hiểu về ngôi trường đó trong quá khứ, hiện tại và tương lai, còn cô Nhật thì ngồi làm việc của mình trên máy tính.

Đọc về cao ốc của hần, nhỏ có biết được trước đây cao ốc này là do chính tay ông Tư Mã Thiết Cung gây dựng lên, nhỏ đoán là bố hần, rồi sau đó là hần thay ông tiếp quản vào bảy năm trước “cậu ta giỏi thật, có thể gánh vác cả cao ốc suốt thời gian qua”, vừa đọc nhỏ vừa suy ngẫm mấy điều đó.

Nhân vật mới: trưởng phòng kế toán Lương Lệ Nhật, từng làm việc ở cao ốc hần từ khi còn bố hần, cũng gần bốn mươi tuổi, kinh nghiệm vốn có rất nhiều, nhưng chức vụ thực sự là quản lý cao ốc khi hần vắng mặt, cô Nhật và Mon từng là đồng môn của nhau, nhưng sau đó Mon chuyển về làm quản gia cho hần, thì mọi việc công ty cô quản, lâu lâu được giao nhiệm vụ thì Mon là người quản lý, cũng biết rõ mọi chuyện ở cao ốc này.

49. Chương 49: Anh Yêu Em

Chẳng mấy chốc mà tới giờ nghỉ trưa, nhỏ vươn vai một cái và “ngáp” nhưng thấy mình vô lễ, che miệng nhìn qua cô Nhật cười.

- Phòng Tổng giám đốc trên tầng hai mươi, cháu lên đó rồi pha cà phê cho cậu ấy nha!

Cô Nhật dặn dò rồi ra ngoài ăn trưa, lần đầu làm việc nên nhỏ mỗi vai rồi ngáp cũng là chuyện thường, nên cô không nói gì.

- Vâng ạ - nhỏ cúi đầu và đáp bằng tiếng Nhật.

Nhỏ cầm chiếc điện thoại ra bấm thang máy lên tầng hai mươi, bây giờ nhỏ cũng bớt sợ độ cao rồi, và lại ở đây được xây kín đáo thế này nhỏ cũng không phải nhìn xuống nên không có cảm giác gì.

Tinh... cửa thang máy mở ra, nhỏ thấy trước mặt là căn phòng đóng cửa, nhìn qua lại thì trên này chỉ có một phòng đó, chắc là phòng Tổng giám đốc rồi.

Nhỏ nhìn qua thấy có café và nước để sẵn ở bộ bàn bên ngoài hành lang, bộ sofa nhìn có vẻ đắt tiền lắm, công ty lớn thế cơ mà.

Nhỏ pha café theo cách mình hay làm rồi mang tới trước cửa phòng của hần rồi gõ cửa.

Cốc cốc cốc.

- Mời vào – bên trong vọng ra tiếng của hần.

Nhỏ khẽ đẩy cửa bước vào, nhìn bên trong nhỏ không khỏi ngạc nhiên, phòng to và rộng rãi lắm, gấp mấy lần phòng trọ của nhỏ, có bộ bàn ghế được trạm trổ bắt mắt, hấn đang ngồi ở bàn làm việc của mình, nhỏ lướt qua thấy trên bàn hấn có mấy chồng hồ sơ, cũng khổ cho hấn, làm chủ cả một cao ốc không phải dễ dàng gì.

Nhưng nhỏ lại thấy hấn thật lịch lãm, bình thường đã đẹp rồi, hôm nay tận mắt chứng kiến càng khiến nhỏ bị cuốn hút, nhưng hấn khẽ ho khan một tiếng, khi thấy nhỏ say đắm như thế.

- T-Tôi mang café cho Tổng giám đốc – nhỏ trở về thực tại, trên tay cầm café mới pha để lên bàn.

- Cô ngồi đó đi – hấn đứng dậy ra bàn ngồi đối diện nhỏ.

- Sáng giờ cô học được gì rồi! – hấn nhấp ngụm café của nhỏ pha rồi hỏi.

Hương vị nhỏ pha có chút “ngon” hơn bình thường, hấn sẽ thường xuyên nói nhỏ pha cho mình.

- Dạ... tôi mới đọc qua được lịch sử cao ốc thôi ạ, mới được nửa cuốn giấy cộp thể này – nhỏ gơ tay miêu tả.

- Vậy ngày thành lập cao ốc là khi nào, ai thành lập khi đó có bao nhiêu thành viên – hấn liên tục hỏi nhỏ dồn dập, giống như kiểm tra bài cũ đấy.

- Ngày 23/4/20XX, do ông Tư Mã Thành Khang thành lập, khi đó chỉ có 176 thành viên - nhỏ ngạc nhiên nhìn hấn, sau đó cũng trả lời nhanh chóng và rất chính xác.

- Rất tốt, người bình thường đọc một ngày mới xong một nửa, nhưng chưa chắc đã thuộc được như cô, cũng coi như tôi không tuyển lầm người – hấn cười hài lòng.

- Cảm ơn Tổng giám đốc – nhỏ cúi đầu.

- Cô có muốn ăn trưa với tôi không? – hấn hỏi vì cũng thấy bụng nhỏ réo lên rồi, mà Mon cũng đã tới và mang đồ ăn tới.

- Dạ... - nhỏ ngược mặt lên nhìn hấn, cánh cửa mở ra, ngoài Mon ra thì ai ra vào cũng phải gõ cửa.

- Cơm trưa của Tổng giám đốc và Đào tiểu thư đây ạ!

Mon đặt chiếc hộp hình vuông xuống, rồi mở ra bày ra bàn rất nhiều đồ ăn ngon do chính tay Mon làm.

Nhỏ mới đầu còn ngại, mặc dù đi ăn với hấn mấy lần rồi, nhưng đây là công ty, không phải là bạn bè như bên ngoài, hấn nhìn nhỏ là hiểu nên nói thẳng “từ giờ cô sẽ lên đây ăn cơm trưa với tôi”. Nhỏ nhìn qua thấy Mon cũng đang “sữa kính” rồi cười tươi, nhỏ gạt đầu rồi ăn.

Buổi chiều nhỏ tiếp tục công việc của mình, ra về nhỏ có chào trưởng phòng bằng tiếng Nhật. Nhỏ vỗ vỗ vai vì ngồi lâu mỏi, hấn lại là người chở nhỏ về, vì nhỏ không biết đường.

.....

Ngày thứ hai đi làm, vẫn là hấn tới đưa nhỏ tới công ty, hôm nay nhỏ lại tiếp tục đọc và nhớ những thứ đó, giờ ăn trưa nhỏ lại mang café lên cho hấn, rồi ngồi ăn cùng hấn... chiều hấn chở nhỏ về như bình thường.

Buổi tối nhỏ đi học tiếng Nhật, giờ ra về nhỏ đi phía sau cậu Đồng, lúc xoay người dừng lại xỏ dép cậu ta có xoa đầu nhỏ rồi nói “tạm biệt” bằng tiếng Nhật, nhỏ cũng chào lại thôi.

.....

Những ngày sau đó nhỏ đi làm ban ngày và tối học tiếng Nhật, cũng nhanh chóng kết thúc kỳ nghỉ hè ba tháng và chuẩn bị cho kỳ học mới, năm hai này thì nhỏ học theo giờ của bản thân, nên nhỏ sẽ có thời gian làm và đi học.

Hai tháng làm tại chi nhánh của hấn, nhỏ cũng có được chút kinh nghiệm làm việc và nhỏ hoàn toàn biết về cao ốc này, và điều khiến nhỏ vui hơn là nhỏ được tăng lương, hai tháng qua coi như là thử việc, nhỏ đang dần tiếp xúc với công việc chính, hơn nữa trưởng phòng cũng rất hài lòng về nhỏ, đúng là nhỏ luôn làm tốt công việc được giao, hấn cũng có phần thưởng xứng đáng với cô.

Trình độ nói tiếng Nhật của nhỏ cũng tăng lên, nhiều từ không nói được thì đã có trưởng phòng dạy, nhỏ vui lắm, xem như kỳ nghỉ hè này không uổng phí chút nào, mặc dù đã có dư giả tiền ăn hàng tháng, nhưng nhỏ không nói cho bố mẹ, mỗi tháng họ vẫn gửi tiền vào thẻ, nhưng nhỏ chỉ để đó và không động đến, chỉ xài tiền mình kiếm được thôi.

Giờ nhỏ mới biết, kiếm được tiền không phải dễ dàng gì, nhỏ cũng rất vất vả đấy chứ, cứ nghĩ bố mẹ ở nhà làm và mỗi tháng gửi cho nhỏ, mà nhỏ ở đây chỉ ăn và học rồi thời gian rảnh lại ngồi chơi, như vậy chẳng vui tẹo nào, nên nhỏ cố gắng làm kiếm tiền phụ giúp cho bố mẹ, mong sao sau bốn năm học thì nhỏ có được một số tiền tiết kiệm nào đó dành cho gia đình, nghĩ tới đó làm nhỏ lại có ý chí cố gắng làm việc thật tốt, và người mà nhỏ muốn noi gương theo chính là hấn, nhỏ cũng mong muốn được làm chủ một công ty nào đó, rồi cười nhạt “làm sao mà mình có thể chứ”.

- Cô đang nghĩ gì mà cười một mình thế - hấn từ ngoài đi vào thấy nhỏ ngồi ngẩn ngơ rồi cười.

- Thành... à Tổng giám đốc - nhỏ đứng dậy nhìn hấn.

- Tan giờ làm rồi cô không cần xưng hô theo công việc, mau về thôi - hấn cười.

- Vâng - nhỏ nghe theo.

Đi ra xe hấn chở nhỏ về, hôm nay nhỏ có tăng ca nên làm tới bảy giờ mới về, hấn chở nhỏ tới một nơi nào đó, lần đầu tiên nhỏ tới nơi này, ở đây thật yên tĩnh, cũng không có ai cả, chỉ là một bãi đất trống mà thôi.

- Đây là - nhỏ xuống xe rồi hỏi hấn, cứ tưởng hấn chở nhỏ về.

- Lâu rồi chúng ta chưa nói chuyện riêng nhỉ?

- Hả... tôi và cậu à?

- Ừm, nơi này tôi cũng mới tìm ra vài tuần thôi, cảm thấy mệt mỏi sau giờ làm thì tôi ra đây, nơi đây không ai làm phiền tôi nghỉ ngơi, không khí lại trong lành, rồi cô sẽ thích - hấn dựa vào thành xe, nhìn về một hướng xa xăm nào đó.

Nhỏ hít thở không khí trong lành... - Đúng là thoải mái thật, mà nơi này xa phòng trọ tôi không, để mỗi lần mệt mỏi tôi sẽ lướt ra đây? - nhỏ quay sang cười tươi với hấn.

- Mười mấy cây thôi - hấn vô tư nói.

- Cái gì? Xa thế... hích vậy thì tôi lại ra bờ hồ đó thôi?

- Khi nào muốn thì cô nói tôi, cho dù bận đến mấy, tôi cũng sẽ qua chở cô đi - hấn thành thật.

- Thôi, như vậy phiền cậu quá... hi hi...

- Không sao? Chỉ cần được ở cạnh cô thì đi đâu tôi cũng không thấy phiền mà!

- Thành Khang... cậu đừng nói như thế, tôi sẽ cảm thấy có lỗi... nhưng mà có điều này... tôi không biết có nên nói với cậu không? - nhỏ đỏ mặt, chần chừ và do dự.

- Cô cứ nói đi, tôi nghĩ là mình cũng có chuyện muốn nói với cô - hấn cười cười quay sang nhìn nhỏ.

- Hay cậu... nói trước đi - nhỏ ngại.

- Cũng được... *nhìn qua nhỏ*... Song Đào... cô tin không... tôi... thích cô rồi đấy - hấn nhìn nhỏ một cách âu yếm.

- ... - nhỏ ngược nhìn hấn.

- Tôi không nhớ là từ khi nào, nhưng tôi rất muốn ở cạnh, chăm sóc và bảo vệ cho cô... có lẽ là từ lúc cô nói muốn bảo vệ tôi.

Hấn đặt hai tay lên vai nhỏ, cúi đầu nhìn nhỏ, hấn nhớ lại khi hai người bị bắt cóc, có cơ hội chạy ra ngoài nhưng nhỏ chạy lại phía hấn, dang hai tay chắn trước mặt và nói muốn bảo vệ hấn, khi đó cảm giác trong tim hấn đã khác.

- T-Thành Khang - nhỏ ngập ngừng.

- Tôi nói xong chuyện của mình rồi, cảm giác thoải mái lắm, giờ thì đến lượt cô – hẳn buông vai nhỏ ra, hẳn còn cười nữa.

- Tôi... tôi – nhỏ ngập ngừng, thực ra thì nhỏ cũng cảm giác giống hẳn thôi, nhưng mà nhỏ lại chẳng dám nói ra.

- Nói ra cô sẽ thấy thoải mái hơn là cứ giữ trong lòng đấy – hẳn tiếp thêm động lực cho nhỏ.

- Thực ra... tôi cũng như cậu... tôi cũng thích cậu... - nhỏ cuối cùng cũng lấy hết can đảm mà nói ra điều mình muốn.

Hắn đang cười thoải mái... thì nghe nhỏ nói thích mình, nụ cười trên môi hẳn mím lại... quay sang nhìn nhỏ đang cúi đầu, nhỏ nói tiếp.

- Cũng giống như cậu, tôi không nhớ là mình thích cậu từ khi nào... nhưng tôi biết một điều, mỗi khi ở bên cậu trái tim tôi thường đập rất nhanh, hơn thế là tôi cảm thấy ấm áp và an toàn khi có cậu, khi được cậu ôm tôi vào lòng và... - nhỏ chưa nói xong thì lập tức, hẳn dang hai tay ôm nhỏ thật mạnh vùi vào ngực mình.

- Song Đào, anh cũng vậy, anh chờ câu nói này lâu lắm rồi, anh yêu em, thực sự rất yêu em, làm người yêu anh nhé - hẳn ôm nhỏ và nói.

Niềm vui của chung, nó mỉm cười hạnh phúc, gật nhẹ đầu, ôm hẳn thật chặt.

- Vâng – nhỏ gật đầu lia lịa.

Hắn chỉ cần nghe nhỏ nói như thế là hẳn cảm thấy hạnh phúc lắm, giờ đây thì cảm xúc của hẳn và nhỏ đều giống nhau.

Lần đầu tiên hẳn cảm nhận được, thích một người chẳng dễ dàng gì, muốn làm người đó vui, người đó hạnh phúc là cả một quá trình dài, nếu chỉ nhìn qua từ ánh mắt đầu tiên thì chưa chắc gì, tình cảm đó được bền lâu, giờ đây người mà hẳn cần nhất đang đứng đây với hẳn, cùng một nhịp đập với hẳn, giây phút này hẳn chỉ muốn dừng lại mãi.

50. Chương 50

Năm học mới lại tới, những người bạn của nhỏ đi du lịch, thì cũng không quên nhiệm vụ đầu năm của mình, đó là chào đón tân sinh viên năm nhất và hướng dẫn cho các sinh viên lớp học và cả ktx nữa.

Công việc của ban hội đầu năm cũng khá là bận rộn, còn phải đọc hết đồng sách trong thư viện trường nữa, biết đến bao giờ mới hết việc đây.

Nhỏ còn nhớ, Hoàng Nam và Lâm An đi du lịch nhưng cũng mang quà về cho nhỏ, cả anh Việt Minh và chị Tâm Như nữa, cũng có quà, còn làm một bữa tiệc ở phòng nhỏ, nhưng lần này làm ngoài trời, rất vui. Anh Thanh Minh thì nhắn tin thông báo cho nhỏ, là anh có người yêu mới rồi, cô ấy đã đồng ý làm người yêu anh, nhỏ mừng thay cho anh và chúc anh và chị ấy hạnh phúc mãi.

Nhỏ và hẳn giờ thì không biết sao nữa, từ lúc tỏ tình là khoảng cách hai người càng xa hơn thì phải, không còn nói chuyện bình thường như trước nữa, thường xuyên đi ăn uống với nhau, giống như mấy cặp yêu nhau khác, nhưng nhỏ không ăn nhanh gọn lẹ, nói chuyện cũng không còn thô bạo nữa, cũng chẳng dám mắng hẳn hay là nói xấu sau lưng hẳn nữa, nhỏ đã thay đổi hẳn sau một tháng làm người yêu hẳn.

Sự thay đổi này không qua mặt được bốn cặp mắt “diều hâu” kia, đứng ở sau cánh gà, xì xầm... xì xầm về hai người... rồi nhỏ hất xoi một cái, tiếp theo là hẳn... cả hai dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn bốn người... họ gãi đầu cười cười cho qua chuyện, rồi tới phiên họ nhắc đôi lời với các sinh viên, hẳn và nhỏ không bị “nói xấu” nữa. Buổi chào cờ đầu năm kết thúc, bọn nhỏ cũng được trở về, mai mới bắt đầu lịch học.

Năm hai này có nhiều thay đổi với nhỏ, anh Việt Minh và chị Tâm Như thì vẫn lịch cũ nên không nói làm gì, bọn nhỏ mới đăng ký học các môn nên họ bị tách lớp, vì đăng ký không cùng giảng viên, nhưng cũng hên là nhỏ và hẳn cùng lớp (hắn cố tình đấy), Lâm An và Hoàng Nam cũng cùng lớp, bạn chí cốt mà, không thể xa nhau được.

Nhỏ đã hoàn thành khóa học tiếng Nhật của mình, giờ nhỏ có thể giao tiếp oker rồi, nhưng còn hơi chậm xịu, nhỏ cũng tiếp tục học nốt một năm nữa để nâng cao khả năng giao tiếp hơn, buổi học đầu tiên vẫn là cậu Đồng xoa đầu nhỏ, nhưng dạo này cậu lại phát ngôn ra câu mới “Sayonara I love you”, nhỏ cười cười lâu lâu còn chêu “you cái gì mà you... hê hê”.

Cậu Đồng trong lớp cũng rất ngộ nghĩnh, cậu ta đọc hay lặp lại nhiều lần có một câu đó thôi, hơn nữa cậu ta cũng hay phát ngôn ra mấy câu hài hước, có lúc cười đau ruột với cậu.

.....

Nhỏ ngồi trong phòng làm việc của mình, lần này nhỏ được làm việc trên máy tính, nhập và xuất dữ liệu, và còn giao tài liệu tới phòng khác nữa, nhỏ cũng khá bận rộn, nhưng nhỏ cũng sắp xếp thời gian hợp lý, cho việc học, nghỉ ngơi và làm công ty như thế này.

- Song Đào... mang hồ sơ tới phòng tạp vụ - trưởng phòng đưa cho nhỏ túi hồ sơ.

- Vâng - nhỏ nhanh chóng mang đi.

Nhưng có vẻ lần này nhỏ gặp rắc rối rồi nhỉ? Sau khi mở cửa thang máy đi ra, nhỏ vội vã đi tới nơi mình cần, nhưng không may người con gái kia cũng vội vã nên đụng phải nhỏ, hồ sơ rơi xuống và bị bung ra bay tung tóe.

- Dạ... - nhỏ định nói xin lỗi thì cô gái đó cất giọng trước.

- Cô đi không có mắt à... biết tôi là ai không mà dám động vào tôi? - cô gái đó mắng nhỏ xối xả.

- Tôi xin lỗi... nhưng mà tôi thấy do cô đụng tôi trước mà! - nhỏ cảm thấy khó chịu với người này.

- Cô chỉ là nhân viên mà dám lên mặt với chủ thứ hai của cao ốc này sao? - cô gái không tiếc rẻ mà chê nhỏ.

Một vài người cũng đã tập trung ở đó, chỉ chỉ trỏ trỏ về nhỏ và cô gái đó, nhưng dường như họ biết nhỏ là ai, và công việc mà nhỏ làm, họ quay sang xì xào về cô gái đó.

- Chủ thứ hai là cô à... - nhỏ không hiểu lắm.

Cô gái đó cảm thấy tình thế không ổn định mấy, nên cố gắng ghé sát tai nhỏ thì thầm vài câu “bố nuôi tôi là chủ tịch Thiết Cung, chủ của cao ốc này... bây giờ nghe tin bố nuôi tôi mất tích, bây giờ vẫn chưa tìm thấy, nên tôi về xem tình hình...” rồi cô gái đó đi lên phòng của hắn.

Nhỏ cười cười... rồi nụ cười tắt ngấm... “cô ta nói Tư Mã Thiết Cung mất tích”... vậy mà nhỏ cứ nghĩ là ông ấy chết rồi.

Đầu óc nhỏ quay cuồng, suy nghĩ cũng không biết nghĩ gì nữa, cô ta là con nuôi cũng sẽ là em nuôi của Thành Khang.

Giọng nói của các nhân viên ở đó, nhỏ trở về thực tại, vội vã lượm nhặt giấy tờ rồi bỏ vào bì mang đến phòng tạp vụ, một cánh tay sẵn sàng giúp nhỏ nhặt những giấy tờ đó... nhỏ ngược mặt nhìn người con trai đó.

Hôm nay là ngày gì, mà cùng một lúc nhỏ gặp được hai người xa lạ, một nam, một nữ, nhìn qua thì biết đều là con tài phệ.

- Cảm ơn - nhỏ cảm ơn cậu thanh niên đó rồi chạy đi luôn.

Cậu nam đó cười bí ẩn một cái rồi đi lên phòng của hắn.

Hoàn thành nhiệm vụ, nhỏ vội vã về phòng và ngồi vào bàn làm việc của mình, nhớ lại chuyện vừa xảy ra.

- Song Đào có chuyện gì với cháu sao? - trưởng phòng thấy nhỏ khác lạ, kiểu như tâm trí không ổn định mấy.

- ... - còn đang suy nghĩ, nhỏ chưa nghe trưởng phòng hỏi.

- Song Đào... Song Đào! Mệt thì cháu có thể về nghỉ – trưởng phòng bước lại gần nhỏ, cũng thấy nhỏ làm việc rất tích cực mà chưa nghỉ bữa nào.

- D-Dạ, trưởng phòng – nhỏ giật mình.

- Có chuyện gì với cháu sao?

- Dạ... thật ra thì cháu mới gặp hai người lạ mặt tới đây – nhỏ nghĩ trưởng phòng làm ở đây chắc hẳn biết nhiều chuyện.

- Hai người... lạ mặt... không lẽ là... – trưởng phòng thấy lạ, trước nay chưa có.

- Dạ... một cô gái rất đẹp và một chàng trai giúp cháu nhặt hồ sơ... và đặc biệt hơn là người con gái đó tự nói mình là con nuôi của chủ tịch Thiết Cung, vì ông ấy mất tích lâu vẫn chưa tìm ra nên cô ấy tới, trưởng phòng làm việc ở đây lâu chắc biết rõ chuyện về chủ tịch chứ ạ, trước đây cháu có nghe Tổng giám đốc nói cháu nghỉ ngơi ấy không phải mất tích – nhỏ kể lại hết mọi chuyện.

- Chuyện này... – trưởng phòng ngập ngừng, cũng hiểu ý “mất tích” của nhỏ.

Cô nghĩ lại nếu là người khác thì chắc hẳn không quan tâm như vậy, nhỏ thật sự là người đặc biệt với hẳn, ngay cả Lâm An trước đây thì hẳn cũng không chú ý đến thế, cô cũng nghĩ chuyện này cũng không nên giấu nữa, làm việc với nhỏ thời gian ngắn nhưng nhỏ là người hiểu chuyện và nhiệt tình, nếu nhỏ đã biết chút ít, thì chỉ bằng cho biết chuyện, có khi sẽ có cách giúp hẳn, quãng thời gian của chủ tịch chắc cũng nên có hồi kết, vậy nên trưởng phòng đã kể toàn bộ mọi chuyện cho nhỏ nghe, nhỏ nhìn cô không chớp mắt, cũng đồng tai nghe không sót một chỗ nào, giống như nhỏ được nghe kể một bộ phim hành động nào đó.

- Thật sao ạ - nhỏ nghe xong, chỉ thốt lên được một câu, nhận được cái gật đầu của trưởng phòng, nhỏ cũng hiểu chuyện.

- Hai người mà cháu gặp là Lạc Vi và Huỳnh Hải, đó chính là con gái nuôi và con trai nuôi của chủ tịch, không ai trong cao ốc này biết chuyện đó cả, trước nay họ chỉ nghĩ Thành Khang là con một, cũng không có họ hàng gì, mà cháu đừng lo, họ đều là người tốt cả - cô Nhật từ tốn kể lại.

Nhỏ không để ý tới hai người kia, mà chỉ nghĩ tới hẳn, không ngờ hẳn phải chịu khổ nhiều như vậy, nghe cô nói hẳn đã có thời gian vui vẻ mà giờ lại trở thành người lãnh cảm với mọi thứ, quen biết hẳn những một năm nay, mà nhỏ chưa bao giờ hiểu hết con người hẳn, đến giờ thì nhỏ cũng hiểu vì sao, hẳn luôn lạnh lùng, luôn ghét bỏ người khác, nhớ tới vụ bắt cóc, nhỏ thật ngu ngốc khi giao hẳn vào miệng cọp, nhỏ tự hứa sau này sẽ không làm hẳn buồn, không làm hẳn phải cố tỏ ra cứng rắn để che đi sự mềm yếu bên trong.

- C-Cô nói điều này... không biết có quá đáng với cháu không? – cô Nhật luôn muốn những điều tốt đẹp với hẳn.

- Dạ... cô cứ nói đi ạ - nhỏ cười.

- Bên Tổng giám đốc có rất nhiều kẻ thù, mặc dù thời gian gần đây chưa có chuyện gì, nhưng sau này thì chẳng ai biết được, cô đã nói chuyện bí mật cho cháu nghe, thì thực sự cháu cũng đã là người ở đây và cũng là người quan trọng với cậu ấy, nên có những thứ cháu cần phải che mắt thiên hạ, cháu cần phải mạnh mẽ, chứ không thể yếu đuối được, cháu hiểu chứ?

- Dạ... cháu hiểu ạ... nhưng mà... trưởng phòng nói lại được không, nó bị cản cản chỗ nào ấy!

- À... được thôi... ý cô là cháu muốn bảo vệ người khác, thì cháu phải bảo vệ được bản thân mình trước, cô được biết chuyện “người bay” của cháu, nhưng cô muốn tận mắt chứng kiến kia – cười gian tà.

- Cháu đã hiểu... he he... cháu sẽ đáp ứng cho cô một thời gian nữa – nhỏ cười gian tà, hai người cười gian gian.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-nhau-du-roi-ve-thoi-anh-thuong>